

μέ κεντήματα επάνω εις την πρασίνην χλόην, ἥτις ὁμοιάζει με ὠραῖον τάπητα.

Παρατηρεῖ τὰς σταγόνας τῆς δρόσου, αἵ-
τινες τρεμουλιάζουν ἐπὶ ἐκάστου φύλλου,
ἐπὶ ἐκάστου ἄνθους, ἐπὶ ἐκάστου φυτοῦ.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος,
καὶ αἱ ἀκτῖνες του διεχύθησαν εἰς τὸν κήπον,
τότε δὲ ὅλαι ἐκείναι αἱ σταγόνες τῆς δρόσου
ἤρχισαν νὰ σπινθηροβολοῦν, ν' ἀπαστράπτουν
ὡς ἀδάμαντες.

Καὶ τὰ πτηνὰ ἤρχισαν νὰ κελαδοῦν με-
τὴν γλυκεῖάν των φωνήν, καὶ νὰ περδοῦν ἀπὸ
κλάδου εἰς κλάδον.

Ὁ Φίλων πρῶτην τότε φοράν ἔβλεπε
τοιούτο μαγευτικὸν θέαμα, πρῶτην τότε
φοράν ἤκουε τὸ πρωϊνὸν τῶν πτηνῶν κελά-
δημα. "ὦ! πόσον ἦτο εὐτυχής! καὶ ἀπὸ
τὴν πολλήν του χαρὰν, ἀπὸ τὸν πολὺν του
θαυμασμόν, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ πρὸς τὸν
μικρόν του ἀδελφόν: "Ἐλα νὰ ἰδῇς, ἔλα ν'
ἀκούσῃς, Κίμων, ἔλα.

Ἡ καρδία τοῦ Φίλωνος ἦτο πλήρης συγ-
κινήσεως, καὶ πρῶτον μὲν ἠσθάνετο θερμὴν

καὶ ἀπεριόριστον λατρείαν πρὸς τὸν Πανά-
γαθον Θεόν, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τόσον
ὠραῖον τὸν κόσμον, καὶ δεῦτερον κρυφίαν
τινὰ χαρὰν ὅτι κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τὴν
πρὸς τὸν ὕπνον κλίσιν του.

— Ποτέ μου πλέον δὲν θὰ ἦμαι ὕπνα-
ρᾶς, ἐσκέπτετο· ἂν ἐκοιτόμην πάλιν εἰς τὴν
κλίνην μου ὅπως τὰς ἄλλας πρωῒας, δὲν θὰ
ἔβλεπα τίποτε ἐξ ὧν εἶδα· τοιοῦτον θέα-
μα εἶνε χιλιάκις εὐχαριστότερον τοῦ ὕπνου·
ποτέ μου πλέον δὲν θὰ ἦμαι ὕπναρᾶς.

Εὐγε, μικρέ μου Φίλων, εὐγε, εἶσαι κα-
λὸν παιδίον καὶ θὰ γίνῃς καλὸς ἄνθρωπος
ὅταν μεγαλώσῃς· ἀγαπᾷς τὰ ἄνθη ὅπως μαρ-
τυροῦσιν αἱ δύο γάστραι, τὰς ὁποίας ἔχεις
εἰς τὸ παράθυρόν σου, καὶ αἱ καλλοναὶ τῆς
φύσεως σὲ συγκινοῦν· τοῦτο δὲ σημαίνει ὅτι
ἔχεις εὐγενῆ ψυχὴν καὶ εὐαίσθητον καρδίαν,
διότι μόνον οἱ ἔχοντες εὐγενῆ ψυχὴν καὶ
εὐαίσθητον καρδίαν εὐχαριστοῦνται καὶ συγ-
κινοῦνται ἀπὸ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, ἐν
ᾧ οἱ κακοὶ καὶ ἀναίσθητοι τὰς βλέπουν με-
ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν. ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

Ο ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Τίς διδάσκει τὸ πουλάκι
Νὰ πετᾷ νὰ κελαδῇ;
Νὰ γαυγίζῃ τὸ σκυλάκι,
Νὰ φωνάζῃ τὸ παιδί;
Ὁ Θεός, ὁ Θεός.

Τίς διδάσκει τὸ ψαράκι
Στὸ νερὸ νὰ κολυμβᾷ;
Τὸ μικρὸ τὸ μυρμηκάκι
Τόσον βάρος νὰ τραβᾷ;
Ὁ Θεός, ὁ Θεός.

Τίς διδάσκει τὸ ἀρνάκι
Στὰ βουνὰ νὰ περπατῇ;
Τίς διδάσκει τ' ὄρνιθαί;
Τὴν τροφὴν του νὰ ζητῇ;
Ὁ Θεός, ὁ Θεός.

Τίς διδάσκει τὸ παιδάκι
Τὴν μητέρα ν' ἀγαπᾷ;
Νὰ κινῇ τὸ στοματάκι,
Νὰ προφέρῃ πᾶ, πᾶ, πᾶ;
Ὁ Θεός, ὁ Θεός.
ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΠΟ

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἦλθεν ἀνοιξις, παιδιά,
Καὶ μᾶς ἔφερε κλαδιά.
Καὶ μᾶς ἔφερε λουλούδια,
Πεταλούδαις καὶ τραγοῦδια.

Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Ἐφθασεν ἡ πασχαλιά,
Με ἀγάπη καὶ φιλιά,
Με αὐγά καὶ με ἄρνι.
Χαίρετε, Χριστιανοί.

Η ΠΙΠΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙΛΑΟΥ

Ὁ Χαρίλαος ἐπέστρεψε τὸ Σάββατον ἀπὸ
τὸ σχολεῖον· εἶχεν ἐκτελέσει ὅλα του τὰ κα-
θήκοντα, εἶχεν εἰπεῖ ἄριστα τὰ μαθήματά
του, εἶχε δεῖξει ἀρίστην διαγωγὴν· ἐπέστρεψε
λοιπὸν φαιδρὸς καὶ εὐχαριστημένος, διότι τὰ
ἐπιμελῇ καὶ φρόνιμα παιδιὰ εἶνε πάντοτε
φαιδρὰ καὶ εὐχαριστημένα.

Ὁ Χαρίλαος δὲν ἔχει οὐδένα ἐν τῇ οἰκίᾳ
των διὰ νὰ παίξῃ μετ' αὐτοῦ· ἡ μικρά του
ἀδελφὴ εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας· ἀλλ'

ἀδιάφορον, ὁ Χαρίλαος δύναται καὶ μόνος
του νὰ διασκεδάσῃ.

"Ἐχει μίαν πεντάραν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔδω-
κεν ὁ πατήρ του, καὶ μετ' αὐτὴν πεντάραν του
ἠγόρασε μίαν πίπαν.

— Πίπαν;... Μήπως καπνίζει; "Α! αὐτὸ
εἶνε πολὺ ἄσχημον. Τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει
νὰ καπνίζωσιν.

— Ὁ Χαρίλαος νὰ καπνίζῃ! Μὴ φοβῇσθε.
Δὲν εἶνε τοσον κακοανατεθραμμένος. Τώρα
θὰ ἴδῃτε τί θὰ κάμῃ τὴν πίπαν του.

Παρακαλεῖ τὴν μητέρα του νὰ τῷ κάμῃ
σαπουνάδαν εἰς μίαν γαβάθαν, ἔπειτα δὲ
βυθίζει τὸ ἀνοικτὸν μέρος τῆς πίπας ἐντὸς
τοῦ ἄφρου, τὸ ἀποσύρει καὶ φυσᾷ ἀπὸ τὸ
στενὸν στόμιον τῆς πίπας ἡσύχως.

Καὶ τότε ἀντὶ τοῦ καπνοῦ ἐκείνου ὅστις
ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν πίπαν ὅταν καπνίζουν,
ἐξέρχεται ὠραία πομφόλυξ (φουσκὰ) ἐλαφρὰ
καὶ διαφανής, ἔχουσα χρῶμα ῥοδινὸν καὶ
γαλανόν.

Ἡ πομφόλυξ μεταβάλλει χρῶμα, τώρα
γίνεται ἰώδης, τώρα ὑποπράσινος, μετ' ὀλί-
γον χρυσεῖ, ὅλα τὰ χρώματα ἔρχονται τὸ ἐν
κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ἡ πομφόλυξ ταλαντεύεται ἐπὶ στιγμήν
εἰς τὸ ἄκρον τῆς πίπας· ὁ Χαρίλαος φυσᾷ

ἡσυχώτερον ἀκόμη· καὶ τότε ἡ ὠραία πομ-
φόλυξ φεύγει καὶ πετᾷ ὑψηλά.

Ἀναβαίνει, ἀναβαίνει, καὶ ἀντανάκλᾳ ἀλ-
ληλοδιαδόχως τὸν οὐρανόν, τὰ δένδρα, τὰ
σύννεφα. Ὁ Χαρίλαος τὴν παρακολουθεῖ διὰ
τῶν ὀφθαλμῶν του· πετᾷ ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ
παράθυρόν των. Ἀναβαίνει, ἀναβαίνει ἀκόμη,
περισσότερον λάμπουσα, ἔπειτα δ' αἰφνης...
πππ... ἐσχάθη.

Ἡ ὠραία πομφόλυξ διερράγη.

Εὐτυχῶς ἡ γαβάθα ἔχει μεγάλην προμή-
θειαν σαπουνάδας καὶ ὁ Χαρίλαος δύναται
νὰ κάμῃ ὅσας πομφόλυγας θέλει.

Τί λέγεται, μικροὶ μας ἀναγνώσται, δὲν εἶνε
διασκεδαστικὸς αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ καπνίζεσθαι;

Α. Γ. Π.

ΜΕΓΑΛΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ ΕΚ ΜΙΚΡΩΝ ΑΠΡΟΣΕΞΙΩΝ

Ἀκούω τὸ κελᾶδhma τῶν σπουργιτῶν· μὲ προσκαλοῦν, μοῦ ζητοῦν τὰ ψιχία τὰ ὁποῖα τοῖς ρίπτω καθ' ἐκάστην πρωΐαν. Τρέχω καὶ ἀνοίγω τὸ παράθυρόν μου.

Ἀλλὰ διατί οἱ πτερωτοὶ φίλοι μου δὲν ἔρχονται σήμερον νὰ φάγωσι τὰ ψιχία τὰ ὁποῖα τοῖς ἐσκόρπισα πρὸ τοῦ παραθύρου μου; διατί πετῶσιν, ἐπανερχονται, διατί δὲν πλησιάζουν, ἀλλὰ τσιρίζουν παρατηροῦντες ἀπὸ μακρὰν τὴν τροφήν των τὴν ὁποίαν ἄλλοτε μετὰ τόσης προθυμίας κατεβρόχιζον; Ἐμὲ δὲν μὲ φοβοῦνται, μὲ γνωρίζουν, τοὺς συνείθισα νὰ ἔρχωνται ἕως ἐντὸς τῆς χειρὸς μου νὰ τρώγουν. Πόθεν λοιπὸν προέρχεται ὁ φόβος των; Ἡ στέγη μου εἶνε ἡσυχος, τὰ γειτονικά παράθυρα εἶνε κλειστά.

Ἰδοὺ, καλοὶ μου σπουργῖται, τρίβω καὶ ὅσον ψωμίον ἐπερίσσευσεν ἀπὸ τὸ πρόγευμά μου, δὲν εὐχαριστεῖσθε ἀκόμη;

Ἀρχίζουν καὶ πάλιν νὰ τσιρίζουν, καὶ οἱ τολμηρότεροι πλησιάζουν ὀλίγον, πετῶσιν ὑπεράνω τῶν ψιχιῶν, ἀλλ' οὔτε αὐτοὶ τολμῶσι νὰ σταματήσουν.

Θὰ ἐτρόμαξαν οἱ σπουργῖται μου, θὰ

ἐτρόμαξαν· εἶμαι βεβαία, ἀλλὰ ποῖος τοὺς ἐτρόμαξεν;

Ἦτοιμαζόμεν νὰ κλείσω τὸ παράθυρόν μου, ὅτε αἰφνης δεξιόθεν μοῦ ἐπὶ τῆς στέγης διακρίνω δύο ὧτα ὑψωμένα, ἔπειτα δύο ἐμπροσθίους πόδας ἀπολήγοντας εἰς ὀξεῖς ὄνυχας, ἔπειτα τὴν κεφαλὴν γάτου ὅστις ἵστατο εἰς μίαν γωνίαν καὶ παρειμόνευεν ὁ πονηρός, ἐλπίζων ὅτι τὰ ψιχία τὰ ὁποῖα ἔρριπτον θὰ τῷ ἐπρομήθεον ἀξιόλογον κυνήγιον.

Δυστυχεῖς σπουργῖται! Κ' ἐγὼ σὰς κατηγόρουν ὡς δειλοὺς! Καὶ ἤμην βεβαία ὅτι οὐδεὶς κίνδυνος σὰς ἡπείλει! καὶ ἐνόμιζον ὅτι πανταχοῦ εἶχον παρατηρήσει! καὶ ὅμως ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνητε θύματα τοῦ γάτου, διότι ἐλησμόνησα τὴν γωνίαν ἐκείνην τῆς στέγης.

Εἰς τὴν ζωὴν, ὅπως καὶ εἰς τὰς στέγας, πόσαι συμφοραὶ προέρχονται, διότι μίαν μόνον γωνίαν, μίαν ἐλαχίστην γωνίαν λησμονοῦμεν!

Πόσα δυστυχήματα μᾶς συμβαίνουν ἕνεκα ἐλαχίστων πολλάκις ἀπροσεξιών μας!

ΦΗΛΟΜΗΛΑ

Η ΕΛΑΣΤΙΚΗ ΣΦΑΙΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΟΙΝΑΚΙ

— Ἡ Ἑλένη εἶνε θελκτικὴ κόρη, ἔλεγε τὸ σχοινάκι.

— Δὲν εἶνε διόλου θελκτικὴ, ἀπεκρίθη ἡ ἐλαστικὴ σφαῖρα.

— Εἶνε τὸ χαριέστερον κοράσιον τοῦ κόσμου, ἐπανελάβε τὸ σχοινάκι.

— Ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ κόρη πλέον μεμψίμοιρος ἀπὸ αὐτήν, ὑπέλαθεν ἡ ἐλαστικὴ σφαῖρα.

— Εἶνε πάντοτε περιποιητικὴ καὶ προθυμοτάτη εἰς τὸ νὰ εὐχαριστῇ καὶ ὑποχρεῶν τοὺς ἄλλους.

— Καὶ πείσμων, μὴ σκεπτομένη τίποτε ἄλλο, εἰμὴ πῶς νὰ διασκεδάσῃ, προσέθηκεν ἡ ἐλαστικὴ σφαῖρα.

— Αἴ! φίλοι μου, τοῖς λέγω παραζαλισθεὶς ἀπὸ τὴν φιλονεικίαν των, προσπαθήσατε λοιπὸν νὰ συμφωνήσητε. Εἶνε ἀδύνατον νὰ

ὀμιλῇτε καὶ οἱ δύο περὶ τῆς αὐτῆς Ἑλένης.

— Ἡ ἰδική μου εἶνε ἐκείνη ἡ κόρη μὲ τὸ ροδόχρουν φόρεμα καὶ τὴν βυσσινόχρουν ταινίαν.

— Ἡ ἰδική μου φορεῖ ροδόχρουν φόρεμα μὲ βυσσινόχρουν ζώνην, εἶπε συγχρόνως ἡ ἐλαστικὴ σφαῖρα.

— Βλέπω δύο μὲ τὸ αὐτὸ ἔνδυμα.

— Ἡ ἰδική μου εἶνε εἰς τὸ μέσον τοῦ ἡμικυκλίου, ἐπανελάβον καὶ αἱ δύο συγχρόνως.

Ἡ μικρὰ κόρη ἡ τὸ ροδόχρουν ἔνδυμα φοροῦσα εἶχε γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς ἀστραποβολοῦντας ἐξ εὐχαριστήσεως, ὥραϊον μεδίαν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, αἱ δὲ δύο μακρὰ ξανθαὶ τῆς πλεξίδες ἐσεῖοντο ἐν ᾧ ἐπῆδα καὶ ἐχόρευε.

— Πράγματι, εἶνε χαριέστατον κοράσιον εἶπον, παρατηρήσας αὐτὸ ἐπὶ τινὰ λεπτά.

— Δὲν ἔχω δίκαιον; μὲ εἶπε τὸ σχοινάκι.

— Καὶ πολὺ ἀγαθὸν κοράσιον, προσέθηκα ἰδὼν τὴν Ἑλένην ὁρμήσαναν ὅπως ἀνεγείρῃ μικρὸν κοράσιον τὸ ὁποῖον ἔπесσε καὶ ἔκλαιε.

Τὸ σχοινάκι ἐθριάμβευεν, ἀλλ' ἡ ἐλαστικὴ σφαῖρα οὐδόλως ἐταράττετο· ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔλεγε: Τὸ τέλος νὰ ἴδωμεν.

— Δὲν ἐννοῶ τί συμβαίνει, εἶπον, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μοι τὸ ἐξηγήσητε.

— Εἶνε ἀπλούστατον, εἶπεν ἡ ἐλαστικὴ σφαῖρα. Τὸ σχοινάκι λέγει ὅσα ἡξεύρει, ὅσα σκέπτεται, εἶνε εἰλικρινὲς καὶ οὐδένα καταδέχεται ν' ἀπατήσῃ, ἀλλὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἑλένης δὲν τὸν ἐγνώρισε καλῶς. Τὸν βλέπει μόνον ἐδῶ εἰς τὸν περίπατον μὲ παιδία

ξένα καὶ κυρίας ξένας. Μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃτε ὅτι ἅμα ἀναχωρήσῃ θὰ κλείσῃ τὸ σχοινάκι ἐντὸς σάκκου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ τὸ ἐκβάλῃ αὐριον ὅταν πάλιν ἐπιστρέψῃ ἐδῶ. Ἀπὸ ὅσα συμβαίνουν εἰς τὴν οἰκίαν οὐδὲν θὰ μάθῃ, οὐδὲν θ' ἀκούσῃ. Ἀλλ' ἐγὼ θὰ ὑπάγω μετὰ τῆς Ἑλένης εἰς τὴν οἰκίαν· ἐμὲ θὰ μὲ μεταφέρῃ ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον, ἐγὼ θὰ ἴδω ὅλας τῆς τὰς πράξεις. Ἐγὼ θὰ τὴν ἀκούσω νὰ μεμψιμοιρῇ καὶ νὰ κλαυθμηρίζῃ καὶ ἂν διὰ

τὸ ἐλάχιστον εἰσέτι τῇ ἐναντιωθῶσι. Θὰ ἴδω τὸ πρόσωπόν της κατεστενοχωρημένον ἐν καιρῷ τοῦ μαθήματος· θὰ ἤμαι ἐκεῖ ὅταν θὰ εἶνε κακιομένη εἰς μίαν γωνίαν, διότι δῆθεν ἡ μήτηρ της διέκοψε τὸ παιγνίδιόν της καὶ τὴν ἐπιφόρτισε νὰ ἐκτελέσῃ μικράν τινα παραγγελίαν. Ἀλλως τε, ἂν ἔλθῃτε μαζί μας, θὰ ἴδῃτε.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ μέσως. Τὸ θέαμα αὐτὸ διόλου δὲν μ'εὐχαριστεῖ. Διόλου δέν μοι ἀρέσκον τὰ παιδία τὰ ὁποῖα ἐξωφαίνονται χαριέντα καὶ παρουσιάζουν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ξένων τὰ μειδιάματα των καὶ τὰς περιποιήσεις των, κρατοῦν δὲ τὸ πείσμά των καὶ τὰ δάκρυά των διὰ τοὺς γο-

νεῖς των, δι' ἐκείνους ἀκριβῶς τοὺς ὁποίους πρέπει περισσότερον νὰ εὐχαριστοῦν. Ὅταν ἡ μικρὰ σας Ἑλένη μάθῃ νὰ εἶνε τόσον ἀξιαγάπητος πρὸς τὴν οἰκογένειάν της ὅσον ἦτο καὶ ἐδῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν πρὸ ὀλίγου ἐγώπιον τῶν ξένων, τότε ἔλθετε νὰ μὲ ζητήσητε. Τότε μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν θὰ ἔλθω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, ὅπως μοι προτείνετε τώρα. Ἀλλὰ τότε μόνον. Χαίρετε.

ΚΡΙΤΩΝ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Ἠξεύρετε, μικροὶ μας φίλοι, ὅτι μάγισσαι δὲν ὑπάρχουν· καὶ ὅμως πῶς θὰ ὠνομάζετε ἐκείνην ἡ ὁποία κατορθώνει πράγματα τὰ ὁποῖα φαίνονται ὅλως διόλου ἀπίστευτα, ὅλως διόλου ἀδύνατα; Δὲν θὰ τὴν ἐλέγετε μάγισσαν; Τοιαύτη μάγισσα εἶνε ἡ Ἐπιστήμη, ἐπιτηδειοτάτη μάλιστα μάγισσα, ἥτις ὅμως δὲν ζητεῖ ν' ἀπατήσῃ, ἀλλὰ νὰ διδάξῃ.

Καὶ ἂν θέλητε παράδειγμα, θὰ σὰς διηγῶ μίαν μαγείαν τῆς σήμερον, ὑποσχόμενος νὰ σὰς διηγῶ καὶ ἄλλας ἄλλοτε. Προσοχὴ λοιπὸν.

Λαμβάνομεν ᾧον καλῶς βρασμένον καὶ ἀφαιροῦμεν τὸ κέλυφός του, ἔπειτα δὲ λέγομεν εἰς τοὺς ἀκροατάς μας ὅτι τὸ ᾧον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐντελῶς ἀδρανές, δηλαδὴ δὲν

δύναται νὰ κινηθῇ μόνον του, θὰ ζωντανεύσῃ ἅμα τὸ διατάξωμεν· καὶ ὅτι μάλιστα θὰ κάμῃ πρᾶγμα ἀδύνατον, θὰ διέλθῃ δηλαδὴ ἀπὸ στόμιον στενότερον αὐτοῦ, ἀπὸ τὸ στόμιον φιάλης, παραδείγματος χάριν.

Μετὰ ταῦτα λέγομεν εἰς τοὺς ἀκροατὰς μας ὅτι διὰ νὰ κατορθώσωμεν νὰ δώσωμεν ζωὴν εἰς τὸ φὸν πρέπει νὰ τὸ θερμάνωμεν ὀλίγον.

Καὶ ἀμέσως λαμβάνομεν φιάλην στεγνὴν· ἐντὸς αὐτῆς θέτομεν τεμάχια χαρτίου τὰ ὁποῖα ἀνάπτομεν· τ' ἀφίνομεν νὰ καίουν μερικὰς στιγμὰς, ἔπειτα, ἐνῶ εἰσέτι καίουν τὰ χαρτῖα, θέτομεν τὸ βρασμένον φὸν ὡς πῶμα εἰς τὸ στόμιον τῆς φιάλης. Φροντίζομεν νὰ τὴν κλείῃ στεγανῶς τὸ φὸν, δηλαδὴ τὸσον σφιγκτὰ ὥστε νὰ μὴ εἰσέρχεται οὐδ' ἄνθρωπος ἐντὸς τῆς φιάλης. Τότε ἀρχίζει ἡ μαγεία.

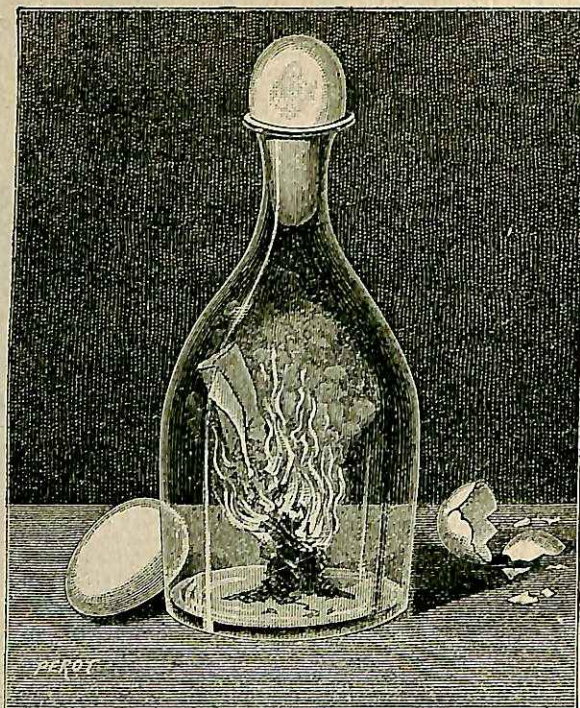
Τὸ φὸν μὴκύνεται, μὴκύνεται ἀνεπαίσθητως, εἰσέρχεται εἰς τὸν λαιμὸν τῆς φιάλης, καταβαίνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἔπειτα ἐξαίφνης μπάφ!... πίπτει ἐντὸς τῆς φιάλης, παράγον δυνατόν κρότον, ὡς νὰ ἐκτύπη τις διὰ τοῦ γρόνθου ἀσκὸν φουσκαμένον ἀπὸ ἀέρος.

— Ἀλλὰ πῶς γίνεται τοῦτο μᾶς ἐρωτῶσιν οἱ μικροὶ μας φίλοι μὲ ἀπαστράπτοντας ἐκ περιεργείας ὀφθαλμούς.

— Πῶς γίνεται; Ἀπλούστατα. Τὸ χαρτῖον καίόμενον παρήγαγε κενὸν ἐντὸς τῆς φιάλης.

— Ἀλλ' ἡ φιάλη δὲν ἦτο κενή;

— Ἦτο κενὴ ὕδατος ἀλλ' ὄχι καὶ ἀέρος.

Τὸ φὸν μὴκύνεται ἀνεπαίσθητως (*)

Τὸν ἀέρα αὐτὸν τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν, ἡμεῖς δὲν τὸν βλέπομεν, ἀλλ' αὐτὸς μᾶς περικυκλοῖ πανταχόθεν καὶ εἶνε πανταχοῦ, καὶ ἐπομένως ἦτο καὶ ἐντὸς τῆς φιάλης. Τὸ χαρτῖον, τὸ ὁποῖον ἐκάη, τὸν ἐξηφάνισεν. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶνε ἔξω ἀπὸ τῆς φιάλης δὲν ἤλαξεν.

Ὁ ἐξωτริกὸς λοιπὸν αὐτὸς ἄνθρωπος, θέλει νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς φιάλης, ὥθει τὸ φὸν, καὶ τὸ πιέζει εἰς τὸσον βαθμὸν ὥστε τὸ ἀναγκάζει νὰ διέλθῃ δι' ὀπῆς στενοτέρας αὐτοῦ, διὰ τοῦ στομίου δηλαδὴ τῆς φιάλης.

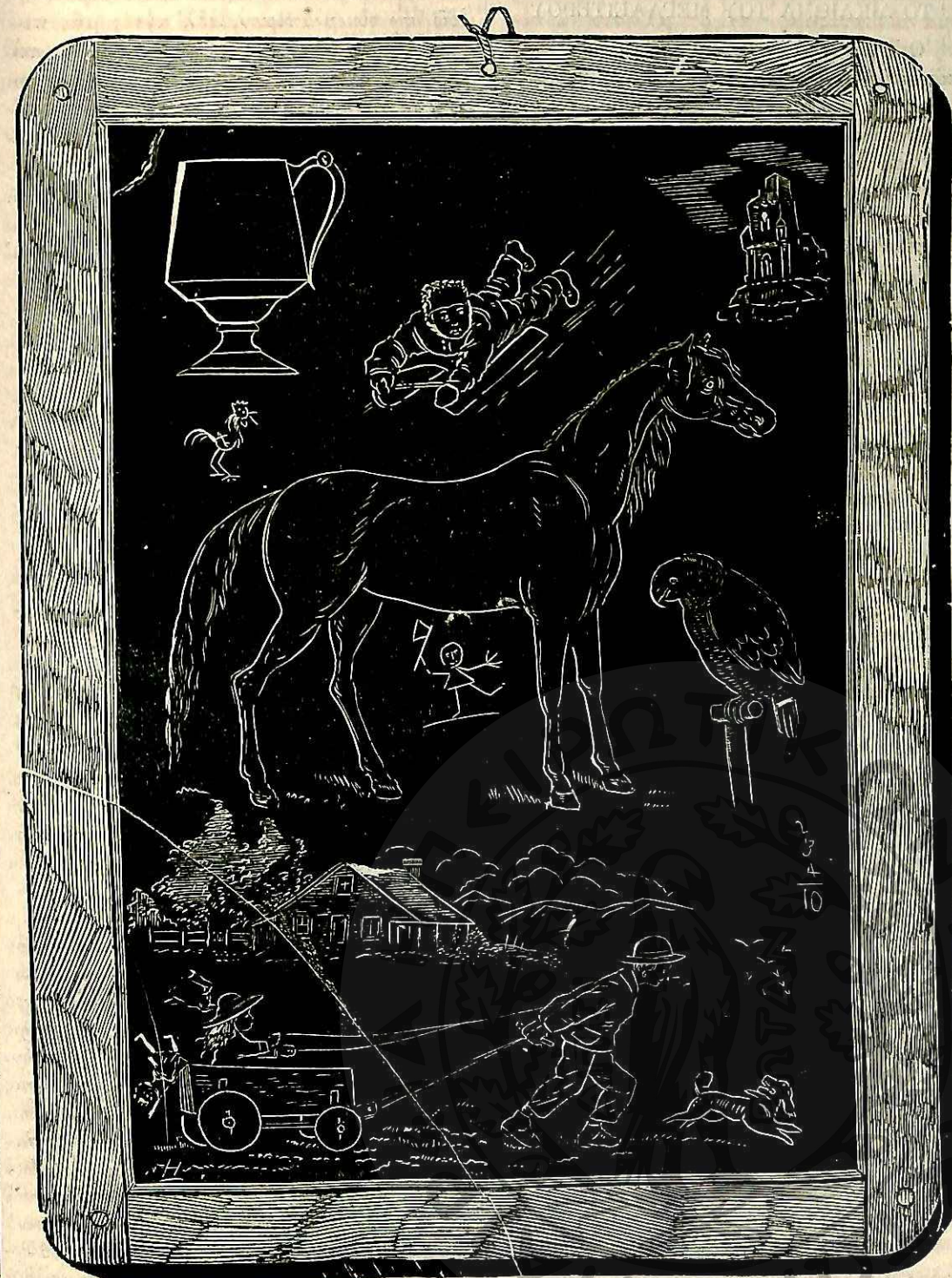
Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται ὅλη αὕτη ἡ μαγεία ἣτις σᾶς διεσκέδασε, προσέτι δὲ σᾶς ἀπέδειξε φανερώς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει βάρος, καὶ βάρος ἀξιωματικόν, τὸ ὁποῖον καλεῖται ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Οἱ μικροὶ μας φίλοι ἂς δοκιμάσωσιν ν' ἀντιγράψωσιν ἐπὶ τοῦ ἀβακίου των ἢ ἐπὶ χαρτίου τὰ ἀντικρὺ μικρὰ ἱχθυογραφήματα. Δὲν εἶνε δύσκολον, μόνον μικρὰ προσοχὴ καὶ ἐπιμονὴ ἀπαιτεῖται εἰς τὸ νὰ μιμηθῶσιν τὰς γραμμὰς ὅπως τὰς βλέπωσιν, καὶ θὰ κατορθώσωσιν νὰ τὰ ζωγραφίσωσιν ἀπαράλλακτα.

(*) Τὴν εἰκόνα ταύτην εὐγενῶς παρεχώρησεν ἡμῖν ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος «Παιδαγωγία».

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΥ

Ο Ἀντώνης οὐδέποτε ἄφινεν ἡσύχους τοὺς ἀδελφούς του καὶ τὰς ἀδελφάς του· ἅμα ἀνεμιγνύετο εἰς τὰ παιγνίδια των, ἀμέσως ἔπαυον οἱ γέλωτες καὶ αἱ κραυγαὶ τῆς χαρᾶς, ἤρχιζον δὲ τὰ δάκρυα καὶ τὰ κλαύματα, καὶ ὁσάκις ἡ μήτηρ των ἠρώτα τί συνέβαινε, μία φωνὴ ἀνέκραζε πάντοτε μὲ παράπονον: ὁ Ἀντώνης!...

Ἡ μήτηρ ἐπέπληττε τὸν Ἀντώνην, τὸν ἔστελλεν εἰς ἄλλο δωμάτιον, καὶ τότε ὡς διὰ μαγείας ἐπανήρχετο πάλιν ἡ ἡσυχία καὶ ἡ εὐθυμία!

Ὁ δὲ Ἀντώνης βλέπων ὅτι ὅλοι τὸν ἀπέφρουγον ἐσκέπτετο:

—Κανεῖς δὲν θέλει νὰ παίξῃ μαζί μου! Κανεῖς δὲν μ' ἀγαπᾷ, ὅλοι εἶνε κακοί! κανεῖς δὲν θέλει νὰ παίξῃ κατὰ τὸ ἰδικόν μου σύστημα.

Τὸ σύστημα τοῦ Ἀντώνη ἦτο ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὰ βιβλία ἢ τὰ παιγνίδια τὰ ὁποῖα ἐκράτουν εἰς χεῖράς των, νὰ διακόπτῃ τὸ παιγνίδιον, νὰ προτείνῃ ἄλλο τὸ ὁποῖον οἱ μικροὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐννοήσωσι, νὰ ὑβρίζῃ καὶ νὰ κτυπᾷ ἵνα καλλιτέρον ὑποστηρίξῃ τὴν ἰδέαν του. Βεβαίως αὐτὸ τὸ σύστημα εἰς οὐδένα ἤρεσκεν.

—Τί χαρακτήρ! ἔλεγεν ἡ μήτηρ τοῦ· θὰ γίνῃ ἀληθὴς τύραννος αὐτὸ τὸ παιδί, ἂν ἐξακολουθήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

—Πρέπει νὰ διπλασιάσωμεν τὰς προσπαθείας μας ὅπως τὸ διορθώσωμεν, ἀπεκρίνετο ὁ πατήρ.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ἀντώνη ἤξευρον ὅτι ὁ υἱὸς των ἐφέρετο οὕτω, διότι ἐνόμιζεν ὅτι οὕτως ἔπρεπε νὰ φέρωνται οἱ μεγαλείτεροι.

Μίαν ἡμέραν περὶ τὸ δειλινὸν τὰ παιδία ἦσαν εἰς τὴν αἴθουσαν. Τὰ δύο μικρὰ κοράσια ἔπαιζον μὲ τὰς κούκλας των, καὶ συνωμίζουν εὐθύμως, ὁ δὲ Μενέλαος ὁ ἀδελφός των ἐκάθητο ἐπὶ μεγάλης πολυθρόνας καὶ ἀνεγίνωσκεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ἀντώνης ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

—Σήκω ἀπὸ τὴν πολυθρόναν νὰ καθίσω ἐγώ, τῷ λέγει ἀμέσως μὲ ὕψος ἀπότομον.

—Καῦμένε Ἀντώνη, εἶνε τόσαι καθέκλαι ἐδῶ, τῷ εἶπεν ὁ Μενέλαος.

—Σὺ νὰ καθῇσαι εἰς τόσον ὥραίαν πολυθρόναν κ' ἐγὼ εἰς τὴν καθέκλαι· ἔλα σήκω.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μενέλαος ἐφαίνετο ὅτι ἐλυπεῖτο νὰ ἐγερθῇ ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ὁ Ἀντώνης ἤρχισε νὰ σύρῃ τὴν πολυθρόναν φωνάζων:

—Ἐλα! ὀργήγορα! ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγαλείτερος, καὶ ὅτι λέγει ὁ μεγαλείτερος πρέπει νὰ γίνῃται.

Ἀφ' οὗ δ' ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς πολυθρόνας, ἔρριψε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ φυλλαδίου ὅπερ ἀνεγίνωσκεν ὁ ἀδελφός του.

—Ἡ Διάπλασις· ὦ! δόσε μὲ τὴν ὀργήγορα.

—Ἀλλὰ τὴν ἀναγινώσκω ἐγώ! εἶπε μὲ θρηνηῶδες ὕψος ὁ Μενέλαος.

—Καὶ πῶς τὴν ἀναγινώσκεις σύ; ἐγώ, ὁ μεγαλείτερος, τὴν ζητῶ.

—Ἡ μητέρα εἶπεν, ὅταν ἀναγινώσκῃ ὁ εἷς, νὰ μὴν τοῦ παίρνῃ ὁ ἄλλος τὸ βιβλίον, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ἡ μικρά του ἀδελφή.

—Σιώπα σύ! δὲν σοι ἐπιτρέπω νὰ ὀμιλῇς! καὶ ἔσυρε δυνατὰ μίαν πλεξίδα τῆς ἀδελφῆς του, ἥτις ἐξέβαλεν ὀξεῖαν κραυγὴν ἀπὸ τὸν πόνον. Ἐπειτα δ' ἐστράφη πρὸς τὸν Μενέλαον.

—Αἱ! λοιπόν, ἀκόμη; σοῦ εἶπα ὅτι τὴν θέλω ἐγώ «τὴν Διάπλασιν», καὶ ἤξεύρεις ὅτι ὅταν σὲ διατάττω ἐγώ, πρέπει νὰ μὲ ὑπακούῃς. Ἀημονεῖς ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγαλείτερος; νά, λοιπόν διὰ νὰ τὸ ἐνθυμηθῇς.

Καὶ κατὰ τὸ σύστημά του ὁ Ἀντώνης ἤγειρε τὴν χεῖρά του διὰ νὰ ραπίσῃ τὸν ἀδελφόν του· ὁ Μενέλαος ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ τὸ φυλλάδιον «τῆς Διαπλάσεως» διὰ νὰ μὴ ραπισθῇ.

—Ἀντώνη! εἶπε τὴν στιγμὴν ἐκείνην σοβαρὰ φωνή, δόσε «τὴν Διάπλασιν» εἰς τὸν ἀδελφόν σου καὶ ἔλα μαζί μου εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Ὁ πατήρ τοῦ Ἀντώνη διερχόμενος ἔξωθεν τῆς θύρας καὶ ἀκούσας τὰς φωνὰς τοῦ Ἀντώνη ἔστη, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμιανοιγμένην θύραν ἤκουσε τὰ πάντα, εἶδε τὰ πάντα.

—Ἀπὸ ποῖον ἤκουσες, κύριε, αὐτὰς τὰς ιδέας; ποῖος σὲ ἐδίδαξεν αὐτὰ τὰ πράγματα; Εἰς ποῖον τόπον καὶ κατὰ ποῖαν ἐποχὴν ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα νὰ κτυπᾷ τοὺς ἀδελφούς του καὶ νὰ βασανίζῃ τὰς ἀδελφάς του;

Ὁ Ἀντώνιος, νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, ἀφῆκε κατὰ μέρος ὅλην του τὴν ὑπερηφάνειαν· ἐκράτει χαμηλὰ τὴν κεφαλὴν του, καὶ οὔτε λέξιν δὲν ἔλεγεν. Ἐν τούτοις μία φράσις τοῦ πατρὸς του ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του:

—Εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὴν ἐποχὴν μας, ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός ἐν μόνον δικαίωμα ἔχει περισσύτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους τοῦ ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι εἶνε καθ' ὅλα ἴσοι του, ἐν μόνον.

—Ποῖον; ἠρώτησεν ὁ Ἀντώνης μετὰ ζωηρότητος.

—Τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐφάντασθης σὺ νὰ ἐξασκήσῃς, παιδί μου, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἦσαι φρονιμώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ δίδῃς τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τοὺς ἀδελφούς σου καὶ τὰς ἀδελφάς σου. Δὲν σοι ἀρέσκει; Εἶνε ἐπόμενον ὅτι δὲν θὰ σοι ἀρέσκῃ· θὰ δυσκολευθῇς ὀλίγον ἕως ὅτου μάθῃς νὰ ἐξασκήῃς τὸ δικαίωμά σου τοῦτο. Ἀλλὰ συλλογίσου, πόσον ἡμπορεῖς νὰ μᾶς βοηθήσῃς, ν' ἀναθρέψωμεν τοὺς μικρότερους σου ἀδελφούς καὶ τὰς μικρὰς ἀδελφάς σου, ἂν δίδῃς εἰς αὐτοὺς τὸ καλὸν παράδειγμα.

—Νὰ σᾶς βοηθήσω ἐγώ;

—Βέβαια. Ἄν ἦσο ἀληθῶς μεγαλείτερος ἀδελφός, δηλαδὴ φρόνιμον παιδίον, καὶ δὲν εἶχες οὔτε θυμόν, οὔτε ἰδιοτροπίας, οἱ μικροὶ φυσικῶς θὰ σ' ἐμιμοῦντο, ὅπως σὲ μιμοῦνται καὶ τώρα ὡς πρὸς τὰ ἐλαττώματά σου. Προχθὲς ὁ Μενέλαος ἐφέρθη πρὸς τὴν Θάλειαν ὅπως σὺ σήμερον πρὸς αὐτόν. Μὲ τὸν βάρβαρόν σου τρόπον τοῖς προξενοῖς πολὺ μεγαλειτέραν βλάβην παρ' ὅσον φαντάζεσαι. Ὁ Μενέλαος πρὸ πάντων σὲ φοβεῖται· ὁ χαρακτήρ του εἶνε ἀσθενέστερος ἀπὸ τὸν χαρακτήρα τῆς Ἥθης, καὶ δὲν σοι ἀνθίσταται, ὅπως ἐκείνη, πολλάκις δὲ κάμνει τὰς ἀνοησίας τὰς ὁποίας κάμνεις καὶ σύ, μόνον καὶ

μόνον διότι σὲ φοβεῖται· κατ' αὐτὸν τὸν τροπὸν συνειθίζει εἰς τὴν δειλίαν, εἰς τὴν ἀνανδρείαν. Αἱ ἀδελφαὶ σου ἀπέκτησαν τὴν συνήθειαν νὰ παραπονῶνται ἀκαταπαύστως περὶ σοῦ, νὰ σὲ κατηγορῶσι δι' ὅλα, καὶ νὰ χαίρουν ὅταν τιμωρῇσαι. Καὶ τοῦτο εἶνε κακόν. Τί λέγεις, παιδί μου, θέλεις ἀπὸ σήμερον νὰ δοκιμάσῃς ἐν ἄλλῳ σύστημα, τὸ σύστημά μου καὶ νὰ θέσῃς εἰς ἐνέργειαν τὸ μόνον δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἔχουσιν οἱ μεγαλείτεροι ἀδελφοί;

Ὁ Ἀντώνης ἦτο συγκεκνημένος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐδάκρυον. Ἔως τώρα δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ καθ' ὅλοκληρίαν τὰ σφάλματά του· ὑπεσχέθη μὲ ὅλην του τὴν καρδίαν εἰς τὸν πατέρα του ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ γίνῃ καλός.

Ὁ Ἀντώνιος δὲν ἐλησμόνησε τὴν ἀπόφασίν του, καὶ σήμερον λέγει:—ἀλλὰ μὲ ἐντελῶς διαφορετικὴν σημασίαν.—ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός! τὸ ὁποῖον σημαίνει ὁ φρονιμώτερος, ὁ ἐπιμελέστερος, ὁ εὐπειθέστερος, ἄξιος νὰ τὸν μιμηθῶσι καὶ οἱ μικρότεροί του ἀδελφοί.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΠΝΕΩΜΕΝ

Πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς ἓκ τῶν μικρῶν μας φίλων, (ὅλα τὰ φρόνιμα παιδία εἶνε φίλοι μας) ἠρώτα τὸν θεῖόν του ὁ ὁποῖος εἶνε ἱατρός.

—Θεῖε, διατί δὲν δύναμαι νὰ τρέχω ἐπὶ πολλὴν ὥραν χωρὶς νὰ πιασθῇ ἡ ἀναπνοή μου, καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ πόνον εἰς τὰ πλευρά μου; Διατί μοι συμβαίνει τοῦτο; Ἐγὼ ἔχω τὰ σκέλη ἐπίσης μακρὰ ὅπως καὶ τὰ ἄλλα παιδία, μετὰ τῶν ὁποίων παίζω, καὶ εἶμαι μάλιστα πολὺ εὐκίνητος· ἀλλ' ἐνῷ κατ' ἀρχὰς τρέχω περισσύτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἀφίνω πολὺ ὀπίσω, μετ' ὀλίγον μὲ καταφθάνουσιν ὅλοι καὶ προτρέχουν πολὺ ἀπ' ἐμοῦ. Πόθεν προέρχεται τοῦτο θεῖε;

—Τοῦτο προέρχεται, παιδίον μου, ἐκ τοῦ ὅτι ἀναπνέεις διὰ τοῦ στόματος. Καὶ πρέπει νὰ ἤξεύρῃς ὅτι τὸ ν' ἀναπνέωμεν διὰ τοῦ στόματος ὅταν τρέχωμεν εἶνε λίαν δυσάρεστον ὅχι μόνον διότι στερούμεθα τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ εἴμεθα πρῶτοι εἰς τὰ παι-

γνίδια, τὸ ὅποῖον δὲν εἶνε τόσο μέγα κακόν, ἀλλὰ κυρίως διότι βλάπτεται ἡ υἱεία μας.

— Πῶς εἶπες; βλάπτεται ἡ υἱεία μας, θεῖς;

— Μάλιστα. Ὅταν τρέχωμεν μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ὁ ἀήρ εἰσέρχεται εἰς τοὺς πνεύμονας πολὺ ψυχρὸς καὶ μετὰ μεγάλης ὀρμῆς· καὶ ὡς ἐκ τούτου πιάττει ἡ ἀναπνοή μας. Ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ὅταν ἀναπνέωμεν διὰ τῆς ρινός, ὁ ἀήρ εἰσέρχεται εἰς τοὺς πνεύμονας καθαρισμένος καὶ θερμὸς, διότι διέρχεται διὰ τῶν ῥωθίων καὶ τοιουτοτρόπως εἰσερχόμενος δὲν δύναται νὰ μᾶς βλάψῃ. Ἀκουσον δὲ εἰς πόσας ἀσθενείας ὑπόκεινται οἱ ἀναπνέοντες διὰ τοῦ στόματος· πρῶτον δύνανται νὰ πάθωσι νοσήματα τοῦ λάρυγγος, βρογχίτιδα καὶ ἄλλας σπουδαίας ἀσθενείας τῶν πνευμόνων. Ὅταν δὲ διέρχωνται ἀπὸ μέρη βλαττώδη ὅπου ὑπάρχουσιν ἀναθυμιάσεις, ἢ ἀπὸ μέρη ὅπου ὑπάρχει ἐπιδημικὴ ἀσθένεια, εὐκολώτερον ἀναπνέουσι τὰ μιάσματα καὶ ἐπομένως εὐκολώτερον ἡ ἀσθένεια μεταδίδεται εἰς αὐτοὺς παρὰ εἰς τοὺς ἀναπνέοντας διὰ τῆς ρινός. Ἐπειτα, καθὼς καὶ σὺ ὁ ἴδιος τὸ παρατήρησας, δὲν δύνανται νὰ τρέχωσι πολλὴν ὥραν, οὐδὲ ν' ἀναβῶσιν εἰς ἀνωφερίας ἢ εἰς κλίμακας μετὰ ταχύτητος. Αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ σταματῶσι διὰ νὰ ξεκουράζωνται.

— Πραγματικῶς, θεῖς, αὐτὸ καὶ εἰς ἐμὲ συμβαίνει πάντοτε.

— Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι σοὶ συμβαίνει καὶ κατὰ ἄλλο τὸ ὅποῖον ἴσως δὲν θέλεις νὰ μοὶ ἐξομολογηθῇς. Εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν: τὴν νύκτα δὲν παίζεις κλαρινέττο;

— Ὅχι, θεῖέ μου! ποῖος σοὶ τὸ εἶπε; σὲ ἐγέλασεν. Ἐγὼ δὲν ἔμαθον μουσικὴν καὶ δὲν παίζω κανέν ὄργανον.

Ὁ θεὸς τοῦ ἀνεκάγχασεν.

— Τὸ ὄργανον περὶ τοῦ ὁποῖου σοὶ λέγω δύναται τις νὰ τὸ παίζῃ καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ παιδὶ μου· καὶ οἱ ἤχοι τοὺς ὁποῖους παράγει δὲν εἶνε οὐδόλως εὐχάριστοι, διότι παράγονται ἀπὸ τὸν ἀέρα ὁ ὁποῖος εἰσέρχεται ὀρμητικῶς διὰ τοῦ στόματος.... Μὲ ἄλλους λόγους δὲν συμβαίνει νὰ ῥογγαλίζῃς ἐνίοτε;

— Ναί. Πολλάκις μάλιστα ὁ ἀδελφός μου με ἐξύπνησε, παρακαλῶν με νὰ μὴ ῥογγαλίζω, διότι δὲν τὸν ἀφίνω νὰ κοιμηθῇ.

— Ἐχει πολὺ δίκαιον ὁ ἀδελφός σου νὰ σὲ ἐξυπνᾷ ὅταν ῥογγαλίζῃς, διότι ὁ ῥογγαλίζων εἶνε πολὺ ὀχληρὸς σύνοικος.

— Ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγώ, ἐὰν ῥογγαλίζω, θεῖς· πῶς δύναμαι νὰ ἐμποδίσω τὸ ῥογγαλιτόν;

— Κοιμώμενος μὲ κλειστὸν τὸ στόμα.

— Δὲν τὸ ἤξευρον· ἀλλ' ἀπὸ τοῦδε θὰ προσπαθῇσω, θεῖς, νὰ κοιμῶμαι μὲ κλειστὸν τὸ στόμα.

— Καὶ διὰ νὰ κατορθώσῃς τοῦτο, πρέπει νὰ φροντίσῃς νὰ κρατῇς κλειστὸν τὸ στόμα σου τὴν ἡμέραν, διὰ νὰ συνηθίσῃ νὰ μένῃ κλειστὸν καὶ τὴν νύκτα ὅταν κοιμάσαι.

ΠΩΣ ΦΕΡΟΝΤΑΙ

ΟΙ ΕΧΟΝΤΕΣ ΓΕΝΝΑΙΑΝ ΚΑΡΔΙΑΝ

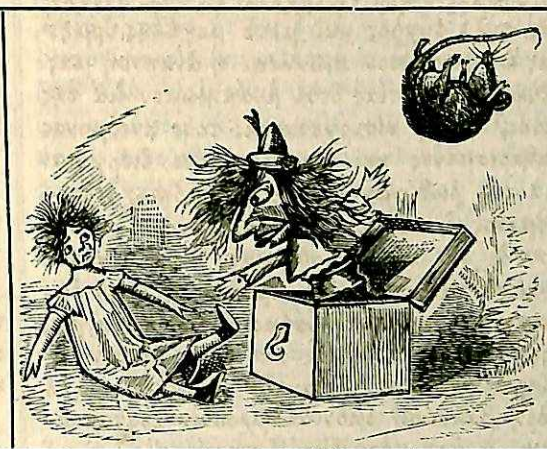
Ὁ Μάρκος Βότσαρης δὲν εἶχε μόνον ἀνδρείαν μεγάλην, ἀλλὰ καὶ εὐγενῆ ψυχὴν καὶ γενναίαν καρδίαν· δὲν ἠθελε δόξαι καὶ μεγαλεῖα, ἀλλ' ὅ,τι ἔπραττε, τὸ ἔπραττε μόνον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους μας. Ὅλη τοῦ ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατός του ἀκόμη μαρτυροῦσι περὶ τούτου, ἡμεῖς δὲ χάριν τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν « τῆς Διαπλάσεως » παραθέτομεν τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον:

Ἡ κεντρικὴ Κυβέρνησις ἥτις ἦτο εἰς τὴν Πελοπόννησον, θέλουσα ν' ἀνταμείψῃ αὐτὸν διὰ τὰ μέγала ἀνδραγαθήματά του τὸν διώρισεν Ἀρχιστράτηγον καὶ τῷ ἔστειλε τὸ δίπλωμα τοῦ διορισμοῦ του. Τοῦτο ὅμως ἐκίνησε τὴν ἀντιζηλίαν μερικῶν φθονερῶν. Πᾶς ἄλλος δὲν θὰ ἀπεφάσιζε νὰ στερηθῇ τόσο μεγάλας τιμᾶς, ἀφοῦ μάλιστα τόσο δικαίως τὰς εἶχεν ἀποκτήσει· ἀλλ' ὁ Μάρκος Βότσαρης προτιμῶν τὸ συμφέρον τῆς Πατρίδος ἀπὸ τὸ ἀτομικόν του συμφέρον, καὶ μὴ θέλων νὰ γίνῃ αἷτιος σκανδάλων, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ βλάψουν τὴν Πατρίδα, ἀφοῦ ἐφίλησε μὲ συγκίνησιν τὸ δίπλωμα τῆς ἀρχιστρατηγίας, διὰ νὰ δείξῃ πόσον τὸ ἐσέβετο καὶ τὸ ἐτίμα, τὸ ἐξέσχισεν ὑστερον ἐνώπιον πολλῶν, εἰπὼν

τὰς ἀξιωμακτικὰς ταύτας λέξεις: « Ὅστις θέλει νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Πατρίδα του δὲν ἔχει ἀνάγκην διπλώματος, ἀλλὰ σπάθης. »

Οὕτω φέρονται καὶ ὁμιλοῦσιν οἱ ἥρωες καὶ οἱ ἔχοντες γενναίαν καρδίαν.

ΦΙΛΙΣΤΩΡ

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ὁ πορτικός: Τί νὰ εἶν' ἐδῶ μέσα; Σὺν τυρὶ μοῦ μυρίζει. Τί λές καὶ σύ, κυρία κούκλα;

Ἡ κούκλα: (Τί ἀνόητος ποντικὸς! ὁμιλεῖν ποτὲ αἱ κούκλαι);

Ὁ πορτικός: Νὰ γυρίσω αὐτὴν τὴν μικρὰν μηχανήν; Ἐ! τί λές;

Ἡ κούκλα:

Ὁ πορτικός (καθ' ἑαυτόν): Ἀ! αὕτη δὲν μοῦ ὁμιλεῖ· κοιμᾶται, φαίνεται, μὲ ἀνοικτὰ μάτια· τόσῳ τὸ καλλίτερον· ἂν ἦτο ἐξυπνη, ἴσως ἠθελε καὶ αὕτη μερίδιον. . . . λοιπὸν ἄς

ἀνοίξωμεν. . . .

Κλάκ! ὁ ποντικὸς ἔστρεψε τὴν μικρὰν μηχανήν. Τὸ κάλυμμα τοῦ κιβωτίου ἀνετινάχθη αἰφνιδίως μεθ' ὀρμῆς, καὶ ἔστειλε τὸν ποντικὸν νὰ ταξιδεύσῃ μέχρι τῆς σελήνης· ἴσως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρος τὸν ὠφελήσῃ, καὶ θεραπευθῇ ἡ λαίμαργία του.

Ἀπὸ μέσα δὲ ἀπὸ τὸ κιβώτιον ἐξῆλθεν εἰς τερατόμορφος ἀγριάνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπροξένησε φρίκην εἰς τὴν μικρὰν κούκλαν· παρατήρησατε πῶς ἠγωνιῶντο αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τῆς ἀπὸ τὸν φόβον τῆς. . .

ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ ΜΟΥ

Ὅταν ἤμην μικρὸς καὶ ἐγώ, μικροὶ μου ἀναγνώσται, ὅπως σεῖς τώρα, εἶχον μίαν μάμμη, ἡ ὁποία μὲ ἡγάπα θερμότατα, ὅπως ὅλαι αἱ μάμμαι τοὺς ἐγγόνους των. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀπέθανεν — ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν τῆς — καὶ μοὶ ἀφῆκε κληρονομίαν ἐκτὸς τῶν πολλῶν καὶ καλῶν συμβουλῶν τῆς, καὶ τὰ ματογυάλια τῆς.

Τὰ ματογυάλια τῆς! τί συγκινητικὰς ἀναμνήσεις μὲ φέρουν καὶ πῶς μοὶ ἐνθυμίζουσιν τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν ὡς νὰ εἶνε τώρα!

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ μάμμη μου ἡ ὁποία ἦτο τόσο καλὴ καὶ μ' ἐθώπευε τόσο πολὺ, ὅταν ἐπλησίαζα εἰς τὰ ματογυάλια τῆς μοὶ ἔλεγε μὲ ὁσὴν αὐστηρότητα ἠδύνατο νὰ δείξῃ:

— Σὲ ἀπαγορεύω νὰ τὰ ἐγγίσῃς!

Καὶ ὅμως πόσον τὰ ἡγάπων τὰ ματογυάλια ἐκεῖνα! Μὲ ὅλην μου τὴν εὐχαρίστησιν θὰ ἔδιδον τὰ τύμπανά μου, τὴν σημαίαν μου, τὰς σάλπιγγάς μου, ἂν μίαν μόνην στιγμὴν ἠδυνάμην νὰ τὰ θέσω ἐπὶ τῆς ρινός μου τὸ ἐν ἀπ' ἐδῶ, τὸ ἄλλο ἀπ' ἐκεῖ, ὅπως ὁ ἱππεὺς τοὺς πόδας του ἐπὶ τοῦ ἵππου του.

Μίαν ἡμέραν, ἐνθυμοῦμαι, ἀπεκοιμήθην εἰς

τὴν πολυθρόναν τῆς ἐν ᾧ ἀνεγίνωσκε· τὸ βιβλίον ἔμενεν ἀνοικτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς, τὰ δὲ ματογυάλια τῆς, τὰ ἀγαπημένα μου ματογυάλια, ἦσαν ἐπὶ τοῦ βιβλίου· πρὶν κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἐπρόφθασε, φαίνεται, καὶ τὰ ἐξέβαλε διὰ τὰ μὴ τὰ σπάσῃ· σιγά, σιγά ὁρμῶ καὶ τ' ἀρπάζω καὶ εἰς τὴν στιγμὴν τὰ θέτω ἐπὶ τῆς ρινός μου· ἀλλ' ἀπὸ τὴν μεγάλην μου βίαν καὶ τὴν μεγάλην μου χαρὰν τὸ ἐν ἅκρον των ἐμπερεδύεται εἰς τὰ μαλλία μου· προσπαθῶ νὰ τὸ ἀπαλλάξω, προσπαθῶ, ἀλλὰ νά... τράγκ... καὶ οἱ δύο φακοὶ ἔπεσαν εἰς τὸ πάτωμα, ὁ εἰς μάλιστα ἐκύλισε κάτω ἀπὸ τὴν πολυθρόναν τῆς μάμης μου. Ἀπὸ τὸν φόβον μου τὰ ἔχασα, καὶ ὀργήγορα, ὀργήγορα ἐπαναθέτω τὰ ματογυάλια εἰς τὴν θέσιν των, ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ βιβλίου, ἀλλ' ἀλοίμονον! εἰς ποίαν κατάστασιν, δίχως φακοὺς! Ἡ συνειδήσίς μου μ' ἔτυπτε καὶ ἐπήγα καὶ ἐζάρωσα εἰς μίαν γωνίαν συλλογιζόμενος μὲ πάλλουσιν καρδίαν τί θὰ πάθω ὅταν ἐξυπνήσῃ ἡ μάμμη μου. Τώρα κινεῖται, ἐξύπνησε· λαμβάνει πάλιν τὸ βιβλίον τῆς, φορεῖ τὰ ματογυάλια τῆς, κ' ἐγὼ ζαρὸν ἀκόμη περισσότερον εἰς τὴν γωνίαν μου· αἴφνης τὴν ἀκούω νὰ φωνάζῃ μὲ σπαρτακτικὴν φωνήν:

— "ὦ, δυστυχία μου! "ὦ, δυστυχία μου, ἔχασα τὸ φῶς μου, δὲν βλέπω νὰ διαβάσω! Δὲν εἶχεν ἰδεῖ ὅτι τὰ ματογυάλια ἦσαν ἄνευ φακῶν.

Τότε πλέον δὲν κρατοῦμαι, τινάσσομαι, ἀπὸ τὴν γωνίαν μου, ὁρμῶ εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς, τὴν ἐναγκαλίζομαι, φωνάζων μὲ ὅλα μου τὰ δυνατά;

— Μάμμη μου, καλὴ μου μάμμη, μὴ φοβεῖσαι, δὲν ἔπαθες τίποτε, οἱ ὀφθαλμοί σου δὲν ἔχουν τίποτε, μόνον τὰ ματογυάλια σου δὲν ἔχουν φακοὺς, ἔπεσαν εἰς τὸ πάτωμα.

Καὶ ἀνεσήκωσα τοὺς φακοὺς καὶ τοὺς ἔδωκα εἰς τὴν μάμμη μου.

— Ἄ μοῦ ἤγγισες τὰ ματογυάλια, αἱ! νὰ ἰδῇς τί θὰ σοῦ κάμω!

Καὶ πραγματικῶς μ' ἐτιμώρησε πολὺ αὐστηρῶς· τὸ ἐσπέρας ὅταν ὑπῆγα νὰ κοιμηθῶ μοὶ εἶπε πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς μου:

— Ἀπόψε δὲν σὲ φιλῶ.

"ὦ! ἤμην παρὰ πολὺ δυστυχὴς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην· ἀλλὰ παρήλθε ταχέως ἡ δυστυχία μου, διότι δὲν τὸ ξανάκαμα πλέον, καὶ κάθε ἐσπέρας πρὶν κοιμηθῶ ἐλάμβανον τακτικῶς τὸ φίλημα τῆς μάμης μου.

ΑΙΜΤΑΙΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο ἀδελφῶν
— Τί θὰ γίνῃς ὅταν μεγαλώσῃς;
Ζαχαροπλάστης,
— Διατί;
— Διὰ νὰ τρώγω γλυκὰ ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ. — Καὶ σύ;
— Σγῶ θὰ γίνω ἱατρός.
— Διατί;
— Διὰ νὰ σὲ ἱατρῶω, διότι θὰ ἦσαι αἰωνίως ἄρρωστος.

✠

Ὁ μικρὸς Μιμῆς μιμεῖται τοὺς μεγάλους εἰς πολλὰ πράγματα. Εἶδεν ὅτι οἱ μεγάλοι κρατοῦν ἐνίοτε ἀνθοδέσμη· μίαν Κυριακὴν ἐξῆλθε μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς περίπατον. Ἠγόρασε καὶ αὐτὸς μίαν καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν κομμοδόχον του.

Ὁ πατὴρ του ἰδὼν τὴν τὸσον μεγάλην ἀνθοδέσμην:
— Πρόσεχε, μὴ σοῦ τὴν ἀρπάξῃ κανένα γαϊδούρι, τῷ εἶπεν ἀπεινεύμενος.

Μετ' ὀλίγον τοὺς συνάντη ὁ στενὸς φίλος τοῦ Μιμῆ, Ἑμμανουήλ, ὅστις μὲ ὅλον τὸ θάρρος τοῦ ἀρπάζει τὴν ἀνθοδέσμην.

— Καλὰ μοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς, τῷ λέγει ὁ Μιμῆς μειδιῶν, ὅτι θὰ μοῦ τὴν ἀρπάξῃ κανένα γαϊδούρι.
Ἐστάλησαν ὑπὸ Δημ. Κ. Μαυροῦδ.

✠

Ἡ γάτα τῆς μικρᾶς Ἀγλαίας ἐγέννησε κατὰ ψυχράν τινὰ ἡμέραν τοῦ παρελθόντος Μαρτίου ἑξ γατάκια. Μία γάτα δὲν δύναται νὰ θρέψῃ ἑξ γατάκια, διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς τῆς Ἀγλαίας ἀπεφάσισαν νὰ κρατήσωσι μόνον τὰ δύο καὶ νὰ πνίξωσι τὰ ἄλλα τέσσαρα, ὅπως μὴ βασανίζωνται ἀδίκως.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μείνουν καὶ τὰ ἑξ ζωντανά; ἐρωτᾷ τὴν μητέρα τῆς.

— Δὲν εἶνε δυνατόν, κόρη μου.

Ἡ Ἀγλαία παρακαλεῖ καὶ πάλιν, παρακαλεῖ θερμῶς, ἀλλὰ βλέπει ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ σώσῃ τὰ τέσσαρα δυστυχῆ γατάκια.

— Τοῦλάχιστον θὰ μοὶ κάμῃτε μίαν χάριν; λέγει ἐπὶ τέλους ἡ εὐαίσθητος κόρη.

— Ποίαν χάριν, κόρη μου;

— Νὰ τὰ πνίξετε μὲ ζεστὸν νερὸν διὰ νὰ μὴ κρυώσουν τὰ καυμένα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑρθεοῦ Ψιττακοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

«Ἡ Διάπλασις» ἀνυπομονεῖ νὰ μάθῃ ἂν εἶνε ὑγιεῖς οἱ ἐν Χίφ φίλοι τῆς, ἂν δὲν ἔπαθον τίποτε ἐκ τοῦ σεισμοῦ. Μιλτιάδην, βεβαίως σὺ δὲν ἔπαθες τίποτε· δὲν εἶνε ἀληθές; Γράψον μοι λοιπὸν δύο λέξεις.

Εἰπέ εἰς τὸν φίλον σου, ὁ ὁποῖος σοὶ ζητεῖ πληροφορίας περὶ τῆς «Διαπλάσεως» ὅτι συνδρομηταὶ ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν καὶ ὅτι καθ' οἰονδήποτε μῆνα καὶ ἂν ἐγγραφῶσι λαμβάνουσιν ὅλα τὰ φυλλάδια ὅσα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους ἐξεδόθησαν. Ἀλλὰ πῶς συνέβη νὰ μὴ τὰ ἀναγνώσῃς! ὅλας ἐκείνας τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας μοὶ ζητεῖς, προσφιλές μοι Κωστάκη, δύνασαι νὰ τὰς ἀναγνώσῃς εἰς τὸ τέλος τῆς τελευταίας σελίδος ἐκάστου φυλλαδίου.

Εὐχαρίστως, ἀγαπητὴ μου Ἀσπασία, θὰ εἶπω εἰς τὸν κ. Αἰμυλίων Εἰμαρμένον ὅτι ἀνέγνωσας τὰς Παιδικὰς Σελίδας ἐνῷ ἦσο ἀσθενής καὶ ὅτι σὲ διεσκέδασε πολὺ, παρὰ πολὺ ἢ ἀνάγκη τῶν. Ἀλλὰ γράβον μοι, εἰσαι καλὰ τώρα;

Ποῶς εἰν' ἐκεῖνος ὁ ἀκατάστατος, ὁ ὁποῖος μοὶ στέλλει τὰς λύσεις, ἄνευ τῆς ὑπογραφῆς του; Δὲν θὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του μεταξὺ τῶν λυτῶν, μολονότι ἔλυσεν 8 ἀσκήσεις λίαν εὐφως.

Καὶ σύ, φίλτατε Δ. Ἐμμ, Ἀντ... (νὰ εἶπω ὅλον τὸ ἐπώνυμόν σου;) διατὶ δὲν γράφεις καθαρώτερα καὶ εἰς καθαρώτερον χάρτην τὰς λύσεις; Ἄ! θὰ μὲ ἀναγκάσῃτε νὰ γίνω κακὴ καὶ νὰ σᾶς ἐπιπλήττω.

Εὐγε, Ἀνθοῦλα, εὐγε! Ὅταν ἔρχεται ἡ Διάπλασις, μοὶ γράφεις, εὐχαριστοῦμαι τόσο πολλὰ, ὥστε ὀργήγορα, ὀργήγορα ἐκτελῶ τὰ καθήκοντά μου, διὰ νὰ λάθω καιρὸν νὰ τὴν ἀναγνώσω μίαν ὥραν προητέρα. — Πολὺ ὠραῖα, μικρά μου φίλη· οὕτω κάμνουν τὰ καλὰ κοράσια.

Δὲν εἶνε δυνατόν, ἀγαθοὶ μου φίλοι Ὀκτώ Χαλκιδεῖς, νὰ ἐκδιώτῃται δις τοῦ μηνὸς «ἡ Διάπλασις» δι' ὀλίγους μόνον συνδρομητὰς καὶ ἅπαξ διὰ τοὺς ἄλλους, διότι αἱ δαπάναι εἶνε σχεδὸν αἱ αὐταὶ δι' ἐν ἀντίτυπον ὅσαι καὶ διὰ χίλια. — Αἱ Παιδικαὶ Σελίδες σᾶς ἐστάλησαν. — Ὁ καρτάλογος θὰ δημοσιευθῇ καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μετανοήσῃτε διὰ τὴν ἐπιστολήν σας ταύτην.

Βεβαίως, μικρὴ μου Μενέλαε, τὰ γλυκύσματα προξενοῦν μεγάλην εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ μόνον ὅταν τὰ τρώγουν, ὅχι ὅμως καὶ ὅταν παραγεμίζουν τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας στέλλουν πρὸς τοὺς φίλους των. Ἡ ἐπιστολή σου ἦτο γεμάτη τριμμάτια. Ἐντροπή, φίλε μου! ὁκτώ ἑτῶν παιδίον, καὶ νὰ ἦσαι τόσο ἀπρόσεκτον! — Ἡ μαμά σου, ἀγαπητέ μου, κάμνει πολὺ καλὰ ὅπου δὲν σοὶ ἐπιτρέπει νὰ ἀγρυπνῇς τὴν νύκτα μετὰ τὰς 8 1/2, διότι, ἂν σοὶ τὸ ἐπέτρεπε, θὰ ἐμαραινόντο αἱ ὠραῖαι σου ροδόχροι παρειαί, τὰς ὁποίας τρυφερώτατα ἀσπάζομαι.

Παρήλθε τώρα τόσο χρόνος ἀπὸ τότε, καλὴ μου Εὐθυμία, ὥστε δὲν ἐνθυμοῦμαι ἂν ἡγάπων καὶ ἐνὶ τὰς χούκλας νομίζω ὅμως ὅτι ἔπαιζον καὶ ἐγὼ, ἀλλ' ὅταν ἦμην πολὺ μικρά.

Θὰ ἀναγγεῖλω εἰς ὅλους τοὺς μικροὺς μου φίλους τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην εἰδήσιν: Θὰ τοῖς εἶπω ὅτι ὁ ἀδελφός τῆς φίλης μου Εὐρυδίκης (παιδίον πέντε ἑτῶν) δὲν περιτρώγει πλέον τοὺς ὄνυχάς του. Ἀκούετε, φίλοι μου; ὁ πενταετής ἀδελφός τῆς Εὐρυδίκης ἀπέκοψε τὴν κακὴν αὐτὴν συνήθειαν ἡ ὁποία τόσο

πολὺ ἐδυσχεραίνει τοὺς γονεῖς του, καὶ τώρα πλέον δὲν περιτρώγει τοὺς ὄνυχάς του διὰ τῶν ὀδόντων του. Εἶμαι βεβαία ὅτι ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι ὅσοι τοχὸν συνειθίζουν νὰ τρώγωσι τοὺς ὄνυχάς των θὰ μιμηθῶσι τὸν μικρὸν ἀδελφὸν τῆς Εὐρυδίκης.

Ὅταν συμπληρῶς τὸ ἐλλειποσύμψωνον τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, φίλε Κ. Π. Ζαβ., πρέπει νὰ προσέχῃς πολὺ διὰ νὰ κατορθώσῃς νὰ ἐξάγῃς καὶ ἀποποιαν ἔννοιαν ὀρθήν, ὅχι νὰ λέγῃς, ὅτι ἡ ἀπώλεια τοῦ πλούτου δύναται νὰ ἐπανορθωθῇ διὰ τῆς οἰοποσίας! Εἰδές ποτε κανένα μέθυσον πλούσιον; Ἐγὼ γνωρίζω ὅτι οἱ οἰνοπόται ὅχι μόνον δὲν δύνανται νὰ ἐπανορθώσουν τὴν ἀπώλειαν τοῦ πλούτου των, ἀλλὰ καὶ ὅσῃν περιουσίαν καὶ ἂν ἔχωσι τὴν κατασπατάλωσι διὰ τῆς οἰνοποσίας.

Εὐγε, φίλτατη Μαρία Βουσκοῦδάκη· λίαν εὐφωδῶς ἀπήντησας εἰς τὸ 34 ἀπροσδόκητον ὅτι ὁ κύων εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅταν γράφηται μὲ ε, ἀλλὰ διὰ νὰ ἦτο ὀρθὴ ἡ τοιαύτη λύσις ἔπρεπε νὰ ἦτο λογοπαίγνιον καὶ ὅχι ἀπροσδόκητον.

Ἐπέπληξα αὐστηρότατα τὸν διανομέα μου, φίλτατη Εὐλίζα Δ., ὁ ὁποῖος δὲν σοὶ ἔφερε τὸ φύλλον, καὶ ὁ ὁποῖος ὡς μόνον του δικαιολόγησιν μοὶ ἐπρόβαλλεν ὅτι ἔχασε τὸν νοῦν του καὶ αὐτός, διότι εἰς τὴν ὁδὸν Σόλωνος ὅλα τὰ σπῖτια λαμβάνουν «τὴν Διάπασιν». Τὴ ἀνέχομαι! Τὸν ἀπέπεμα ὅμως καὶ ἐγὼ, καὶ τώρα ἔχω καλὸν διανομέα, τὸν μικρὸν Μανώλην, ὁ ὁποῖος τακτικῶς θὰ σοὶ φέρῃ τὸ φύλλον.

Λουκιανέ μου, φίλε μου, τὸ καλλίτερον μέσον ἵνα φθάνῃ τις ταχύτερον εἰς τὸ τέμα του δὲν εἶνε τὸ νὰ τρέχῃ, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ χάνῃ τὸν καιρὸν του. Ἐνθυμοῦ τὸν μῦθον τοῦ λαγωῦ καὶ τῆς χελώνης. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀντὶ νὰ ἐκτελῇ μετὰ προθυμίας τὰ καθήκοντά σου γυρίζεις ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὡς ὀκνηρός. Εἶθε νὰ ἀπατώμαι.

Ὁ πατὴρ σου ἔχει πολὺ δίκαιον, Ἀγλαία μου, νὰ ἐπιμένῃ νὰ λύῃς καὶ μόνον σου μάλιστα, τὰ αἰνίγματα τῶν «Πνευματικῶν ἀσκήσεων». Γνωρίζεις καλῶς ὅτι τὰ αἰνίγματα ταῦτα, ἐνῷ ἀπ' ἐνὸς εἶνε διασκεδαστικά, εἶνε συγχρόνως καὶ ὠφελιμώτατα. Σὲ ἀναγκάζουν νὰ συγκεντρώῃς τὴν προσοχήν σου, συνειθίζουσι τὸν νοῦν σου νὰ κρίνῃ καὶ συντελοῦσιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματός σου.

Θὰ εἶπω εἰς ὅλους τοὺς μικροὺς μου φίλους, ὅτι ἐνῷ ἔπαιζες μετὰ τοῦ μικροῦ γειτονός σου, ἀγαπητέ μοι Ἐλευθέριε, σοῦ ἔριψεν ἑξ ἀπροσεξίας λίθον, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰ σοῦ χύσῃ τὸ μᾶτι. Ναί, θὰ τὸ εἶπω πρὸς ὅλους διὰ νὰ μάθωσι νὰ εἶνε πρόνοιμοι εἰς τὰ παιγνίδια των. Ἐν τούτοις ἐλπίζω εἰς δευτέραν σου ἐπιστολήν νὰ μοὶ ἀναγγεῖλῃς ὅτι ἡ πληγὴ σου ἐντελῶς ἐθεραπεύθη.

Ὅλα ὅσα μαυθάνομεν, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ἔχωμεν ἰδεῖ με τοὺς ἰδίους μας ὀφθαλμούς, φίλε μου Πέτρε· τότε πολὺ ὀλίγα πράγματα θὰ ἤξεύραμεν. Ἡ ἐρώτησίς σου μ' ἐνθυμίζει τὸ μικρὸν ἐκεῖνο παιδίον τὸ ὁποῖον, ὅτε μίαν ἡμέραν ἡ μητέρα του τῷ ὠμίλει περὶ τῆς μάχης τῶν Θερμοπυλῶν καὶ περὶ τοῦ Λεωνίδα, ἐκεῖνο ἠρώτησε: — Τὸν γνωρίζεις, μητέρα, αὐτὸν τὸν Λεωνίδα; — Ὅχι παιδί μου, ἀπήντησεν ἡ μητέρα. — Τότε λοιπὸν διατὶ μοὶ ὀμιλεῖς περὶ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον οὐδέποτε εἶδες!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

35. Ἑλληνοσύμφωνον: *δ — *α*εῖ* — *ο**α* — *αι* — *α*ω — εἴ*ε — *εο*εῖ*η*α — *οῦ* — εὔ*ου* — *δ — *α*εῖ* — *δ*ί*α — *αι* — *α*ω — *εἴ*ε — *α*α**η* — *ι*ί*δ* — *οῦ* — *ο*ί*ου, *δ — *α*εῖ* — *ο**α* — *αι* — *α*ω — εἴ*ε — *α*α**η* — *ι*ί*δ* — *οῦ* — *υά*ου, *δ — *ε — *α*εῖ* — *δ*ί*α — *αι* — *α*ω — *α*α**η* — *ι*ί*δ* — *οῦ* — *α*οῦ*.

36. Φωνηεντόλιπον: Μ* — π*ρ*μ*ν*ς — ν* — *λθ* — * — ργ*σ* — πρ*ς — σ* — πρ*π* — ν* — τ*ν — ζ*τ*ς.

37. Λεξιγριφος.

“Ὅπως εἰμαι ἂν μ’ ἀφήσης,

“Ὡς τετράποδον θά μείνω·

Κεφαλὴν ἔαν μὲ δώσης,

Τότε ὄνομα θά γίνω,

“Ὅπερ ἂν ὀδυνηθήσης,

Βέβαια θά προσκυνήσης.

Ἐστὶν ἐκ Περιστάσεως ὑπὸ Γ. Τριανταφυλλίδου.

38. Ἱστορικὴ ἐρώτησις: Ποῖος εἶνε ὁ Ἕλλην στρατηγὸς εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἔδωκαν τεσσαρακονταεπτάκις τὴν στρατηγίαν;

39. Μυθολογικὴ ἐρώτησις: Ποία θεά, γενομένη τροφὸς ἐνὸς παιδίου, ἐξήπλωσεν αὐτὸ ἐπὶ φλογεράς στάκτης, καὶ πῶς ὀνομάζετο τὸ παιδίον;

40. Ἀριθμητικὴ ἐρώτησις: Ποῖον εἶνε τὸ τρίτον καὶ ἡμῖς τοῦ ἑκατόν;

41. Αἰνίγμα: Τί πρᾶγμα εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέτουσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸ κόπτουσι, λαμβάνουσιν ὅλοι μερίδιον, ἀλλ’ οὐδεὶς τὸ τρώγει;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

42. Ἑρώτησις: Τίς δύναται νὰ δμῶγῃ ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου χωρὶς νὰ τὰς μάθῃ;

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Γραίας Δουδῆς.

43. Ἑρώτησις: Ποῖον πρᾶγμα εἶνε ἰδικόν σου, ἀλλὰ χρησιμεύει διὰ τοὺς ἄλλους;

44. Ἑρώτησις: Διὰ τίνας ὅπλου ἀμύνονται οἱ δειλοί;

45. Λογοπαίγνιον: Ποῖος δύναται μὲ ὀλίγα ἅ καὶ μὴ μίαν κεφαλὴν παραγεμισμένην νὰ κατασκευάσῃ μίαν νῆσον;

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀχωνάκη Α. Ἐλὴν καὶ Ν. 5. — Ἀντωνιάδης Ἑμ. Α. 5, 6. — Ἀργυροῦ Χ. Ε. Θρασυβούλος. 10, 6. — Βουρνάκος Δ. 3, 6. — Βουσκουδάκη Μαρία 3. — Βουτυρᾶ Χρυσή 7, 6. — Γενισαρίης Νικόλ. 2. — Δελφῶ Μαρία 3. — Ζαβουλῆ Π. Ἐλὴν καὶ Κωνσταντίνος 3. — Ζαχαροπούλου Ἀρλὰφ, 3. — Καλογερόπουλος Γ. Α. 2. — Καφῆρης Γ. 3, 6. — Κοντεγούρη Α. Ζωή, 1. — Κοντοκιάου Γ. Ἀργυρή, 2. — Κρασά Α. Σοφία, 3, 6 καὶ 2. — Λαμπάδης Γ. Ἑμ. 6, 6. — Λιδανᾶ Ἀλεξάνδρα, 4, 6. — Μανούσου Ἐλὴν, 2, 6. — Μαυροδίνης Ἀλ. 7. — Μιχαλόπουλος Γ. Γ. 3. — Μπούκας Μ. Θεόδ. 4, 6. — Νικολαΐδης Λουδοβίκος, 5, 6 καὶ 3. — Οἰκονόμος Α. Μανουήλ, 6, 6. — Παπα-φράγκου Σπυρ. καὶ Σταμ. 4. — Παπαλῆ Αἰκατ. 1, 6. — Πωπ Γεώργιος, 9, 6. — Σουτσοῦ Γ. Ἐλὴν, 5. — Τετρούλης Σ. Θεόδ. 5. — Τσοκόπου-λος Γ. 6. — Χάλης Ἀναστ. καὶ Γεώργ. 8. — Χούλης Θεμιστοκλής, 8. — ΔΡΑΜΑΣ: Ἀντωνιάδου Ἐλευθερία, 6, 6. — Τηριακίδης Γ. Β. 8, 6. — Τηριακίδου Σοφία, 2, 6. — ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Εὐνοπούλου Δ. Γ. 6, 6. — ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀντωνιάδου Θ. Ἀντιγόνη, 7, 6. — Τοπάλης Β. Κ. 3, 6. — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Κουρτίδης Π. Π. 11, 6. — ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ: Σαλβάτος Ἀ. Ν. 6, 6. — ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Ἀθανασόπουλος Παναγ. 4, 6. — ΟΔΗΣΣΟΥ: Μπαμπῆς Ζ. Ν. 2, 6. — ΤΑΙΓΑΝΙΟΥ: Κωνσταντινίδης Κ. Γεώργ. 4, α. — ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Μεντῶρος Ἀ. Παναγ. 11, 6.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ μόνον προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν ἄρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἰσοχὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φυλλάδια ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας 1 ὥς 12 συνδρομὰς στέλλεται ἐν φυλλῶν δωρεάν καὶ ὅλον τὸ ἔτος. Ἀφίεται δ’ ἐκπτώσις δραχ. 20 ἐπὶ ταῖς 100 εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν 12. — Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων ἐλληνικῶν, γαλλικῶν καὶ ἀγγλικῶν, ἂν δὲ εἶνε πολλαὶ διὰ χαρτονομισμάτων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς — οὐλὴ δὲ καὶ τῆς Ἰωνικῆς — δι’ ἐπιταγῶν, διὰ χρυσῶν νομισμάτων. Διευθύνονται δὲ ἀπ’ αὐθείας εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ἔδρις Ἐρεῖ, ἀριθ. 72, πρὸ τῆς Καπνικαρέας, ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλά. 1882 — Β’, 201.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

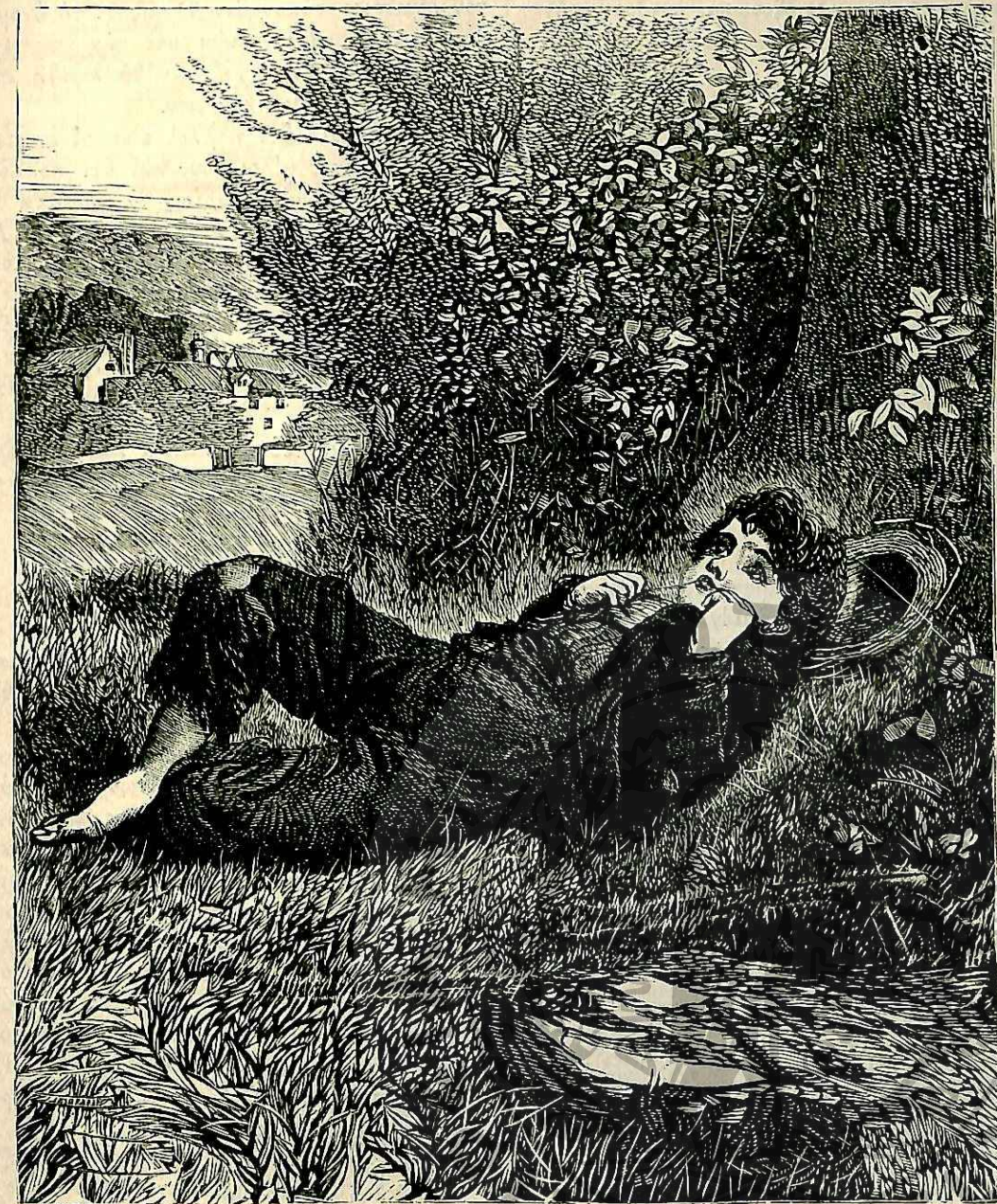
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων

ΕΤΟΣ Γ’

ΑΘΗΝΗΣΙ κατὰ Μάιον τοῦ 1881.

ΑΡΙΘ. 5.

Πρώτη Μαΐου πτωχοῦ παιδίου

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΕΥΣΟΝΤΑΣ

Κατὰ τὰς γενικὰς ἐξετάσεις συνδρομητᾶς
«τῆς Διαπλάσεως».

Ἡ «Διάπλασις», ἐπειδὴ ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ἐπιμελῆ καὶ εὐφυῆ παιδιά καὶ κοράσια καὶ θέλει πανταχοῦ νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ ἐπιμελεία των καὶ ἡ εὐφυΐα των καὶ ὅλοι νὰ τὰ ἐπαινέσουν, ἀπεφάσισε νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου τὰ ὀνόματα τῶν μὴ υπερβάντων τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας των συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς ὅσοι κατὰ τὰς προσεχεῖς γενικὰς ἐξετάσεις θὰ προβιθασθῶσιν εἰς ἀνωτέραν τάξιν μὲ τὸν βαθμὸν **Ἀριστα**.

Ὅσοι λοιπὸν ἐξ ὑμῶν, μικροὶ μου φίλοι, θ' ἀριστεύσητε, σπεύσατε ἀμέσως ἅμα μᾶθῃτε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεών σας νὰ μοὶ στείλῃτε ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου πιστοποιητικὸν τοῦ βαθμοῦ σας, κατὰ τὸν κάτωθι τύπον, τὸ ὁποῖον παρακαλεῖτε τὸν διδάσκαλόν σας καὶ τὸν κηδεμόνα σας νὰ ἐπιβεβαιώσωσι διὰ τῆς ὑπογραφῆς των.

Τύπος τοῦ πιστοποιητικοῦ.

Πιστοποιοῦμεν ὅτι ὁ¹ μαθητῆς τῆς² τάξεως τοῦ ἐν³⁴ ἐτῶν⁵ ἔτυχε τοῦ βαθμοῦ **Ἀριστα** κατὰ τὰς γενικὰς ἐξετάσεις τοῦ λήξαντος σχολικοῦ ἔτους 1880—1881.

Ἐρ⁶ τῆν⁷ 1881.

Ὁ Κηδεμὼν⁸ Ὁ Διδάσκαλος⁹

1) Ὀλόκληρον τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ μαθητοῦ ἢ τῆς μαθητρίας μετὰ τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος. —2) Ὁ ἀριθμὸς τῆς τάξεως. —3) Τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἢ τοῦ χωρίου ἐνθα κεῖται τὸ σχολεῖον. —4) Δημοτικοῦ ἢ Ἑλληνικοῦ Σχολεῖου, ἢ Γυμνασίου, ἢ Παιδαγωγείου, ἢ Ἰδιωτικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου. —5) Ἡ ἡλικία τοῦ μαθητοῦ ἢ τῆς μαθητρίας. —6) Τόπος διαμονῆς. —7) Ἡμερομηνία. —8) Ὁ Γυμνασιάρχης, εἴτε ὁ Διευθυντὴς ἢ ἡ Διευθύντρια τοῦ Ἰδιωτικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου, ἐὰν ὁ μαθητὴς φοιτᾷ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον ἢ εἰς τὸ Γυμνάσιον ἢ εἰς ἰδιωτικὸν Ἐκπαιδευτήριον.

Οὕτω δὲ ὑπογεγραμμένον καὶ ἐπικεκυρωμένον τὸ ἐγκλείετε ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς σας, ἣν ἀπευθύνετε: Πρὸς τὸ Γραφεῖον «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων», δδὸς Ἑρμοῦ 72, εἰς Ἀθήνας.

Ὅσοι ἐν τῷ πιστοποιητικῷ δὲν τηρήσωσι τὸν ἀνωτέρω τύπον δὲν θὰ ἴδωσι τὸ ὄνομά των δημοσιευμένον, διότι καὶ τὴν παραμικρὰν ἑλλειψιν ἐὰν ἔχῃ, δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ πιστοποιητικὸν των.

Εἶμαι βεβαία ὅτι πολλοὶ εἶνε οἱ ἐπιμελεῖς καὶ εὐφυεῖς φίλοι μου, καὶ ὅτι πολλῶν καλῶν παιδίων καὶ κορασίων τὰ ὀνόματα θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δημοσιεύσω. Αἱ ἐξετάσεις σας πλησιάζουν· μελετήσατε λοιπόν, μικροὶ μου φίλοι, μελετήσατε πάντες, μελετήσατε πολὺ. Τί τιμὴ δι' ὑμᾶς, ἂν ἀριστεύσητε καὶ τί χαρὰ διὰ τοὺς γονεῖς σας, τοὺς διδασκάλους σας καὶ τοὺς φίλους σας καὶ δι' ἐμέ!

Ἐπιμελῆ καὶ εὐφυῆ παιδιά καὶ κοράσια, περιμένω τὰ ὀνόματά σας καὶ εὐχομαι ὅλοι νὰ ἀριστεύσητε.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΡΩΤΗ ΜΑΪΟΥ ΠΤΩΧΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ἄν δὲν ἦτον ἐμπρὸς τὸ δένδρον αὐτὸ καὶ δὲν ἀπέκρυπτε τὴν κοιλάδα, ἥξεύρετε τί θὰ ἐβλέπετε;

Θὰ ἐβλέπετε πλῆθος ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδίων, κορασίων, διεσπαρμένων τῇδε κακεῖσε ἐπὶ τῆς καταπρασίνου χλόης, φαιδρῶν, ζωηρῶν. Θὰ ἐβλέπετε οἰκογενεῖας, αἵτινες πίνουν τὸ γάλα των, ἀφ' οὗ τὸ ἔβρασαν εἰς μίαν γωνίαν, ὅπου ἤναψαν πῦρ μὲ ὀλίγα ξηρὰ φρύγανα, θὰ ἐβλέπετε παιδιά καὶ κοράσια, τρέχοντα, ὡς πεταλοῦδαι, ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος, κόπτοντα κατακοκκίνους παπαρούνας, χρυσόλευκα λευκάνθεμα, καὶ ἄλλα λευκά καὶ κυανᾶ, εὐώδη καὶ ποικιλόχροα ἄνθη διὰ νὰ κάμουν στέφανον, τὸν ὁποῖον θ' ἀναρτήσουν ἀνωθεν τῆς θύρας των.

Ὅλοι οὗτοι ἐξῆλθον ν' ἀπολαύσωσι τῆς καλλονῆς τῆς φύσεως, ἐξῆλθον νὰ ἐορτάσωσι τὴν πρώτην τοῦ Μαΐου.

Μαντεύω, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι ὅπως ἡ

πρωὴν ὁρὸςος τρεμουλιάζει ἐπὶ τῆς χλόης, οὕτω καὶ μία ἐρώτησις τρεμουλιάζει ἐπὶ τῶν χειλέων σας:

— Διατί δὲν πηγαίνει καὶ τὸ παιδίον αὐτὸ νὰ δρέψῃ ἄνθη, νὰ διασκεδάσῃ, νὰ χαρῇ τὴν πρωτομαγίαν, ἀλλ' ἤλθε καὶ ἐξηπλώθη ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ δένδρου αὐτοῦ ὁλομόναχον, συλλογισμένον;

Διότι τὸ παιδίον αὐτὸ ἔχει μεγάλην λύπην εἰς τὴν καρδίαν του· ὅταν πρὸ ὀλίγου ἠθέλησε καὶ αὐτὸ νὰ παίξῃ μὲ μερικά ἄλλα παιδιά, ἐν πλουσιόπαιδον τὸ ὕβρισε, τὸ εἶπε κουρελιάρη, τῷ εἶπε ὅτι μόνον μὲ τοὺς ὁμοίους του νὰ πηγαίνῃ νὰ παίξῃ, καὶ ἄλλους σκληροὺς λόγους τῷ εἶπεν, οἱ ὅποιοι κατεπλήγωσαν τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς παιδίου καὶ τώρα ἐξηπλωμένον ἐκεῖ σκέπτεται.

Σκέπτεται ὅτι εἶνε πολὺ σκληροὶ οἱ πλούσιοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι καταφρονοῦν τοὺς πτωχοὺς.

Σκέπτεται ὅτι εἷς πικρὸς λόγος ἀρκεῖ νὰ δηλητηριάσῃ καὶ τὴν εὐθυμότεραν καρδίαν.

Σκέπτεται ὅτι ἂν ἤρχετο κἀνεὶς καὶ τῷ ἐμειδία, καὶ τῷ ἔθλιβε τὴν χεῖρά του, καὶ τῷ ἔλεγεν ἕνα γλυκὺν λόγον, θὰ ἐλαφρύνετο πολὺ ἡ καρδία του· σκέπτεται λοιπὸν ὅτι ἡ παρηγορία πρὸς τοὺς δυστυχεῖς εἶνε πολὺ ὠραῖον πρᾶγμα.

Καὶ ἐνῶ σκέπτεται ταῦτα, ὁ νοῦς του τρέχει εἰς τὸ μέλλον καὶ φαντάζεται ὅτι διὰ τῆς ἐργασίας του, διὰ τῶν μεγάλων του κόπων θὰ κατορθώσῃ νὰ γίνῃ πλούσιος μίαν ἡμέραν, καὶ ὅτι τότε δὲν θὰ καταφρονῇ τοὺς πτωχοὺς αὐτοὺς ὁ ὁποῖος ἐγνώρισε τὰ βάσανα τῆς πτωχείας, δὲν θὰ εἶπῃ ποτὲ εἰς κἀνένα κακὸν λόγον νὰ τοῦ πληγώσῃ τὴν καρδίαν, θὰ παρηγορῇ πολὺ τοὺς δυστυχεῖς, ἀφ' οὗ ἥξεύρει τί θὰ εἴπῃ παρηγορία.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ἐσκέπτετο ταῦτα, ἐν παιδίον τὸ ἐπλησίασεν· ἦτο παιδίον εὐαίσθητον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀκούσει τοὺς πικροὺς λόγους τοὺς ὁποῖους εἶχεν εἶπει εἰς τὸ δυστυχὲς παιδίον τὸ πλουσιόπαιδον, εἶδε τὴν πολλὴν του λύπην, εἶδεν ὅτι ἀπεσύρθη μόνον του ὑπὸ τὸ δένδρον· ἤλθε λοιπὸν καὶ τῷ εἶπε τοὺς γλυκοὺς λόγους τοὺς ὁποῖους ἐπερίμενεν ἡ καρ-

διά τοῦ πτωχοῦ παιδίου διὰ νὰ παρηγορηθῇ, τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὸ ἔφερε πλησίον τῆς οἰκογενείας του, τῷ ἔδωκε γάλα, καὶ ἔπειτα ὑπῆγον μαζῇ νὰ κόψουν ἄνθη.

Καὶ οὕτω ἐώρτασε τὸν Μαῖον καὶ τὸ πτωχὸν παιδίον.

— Καὶ τὰ ὄνειρά του περὶ τοῦ πλούτου του, τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς πτωχοὺς, περὶ τῆς παρηγορίας τῶν δυστυχῶν τί ἀπέγειναν; θὰ μοι εἰπῇτε.

Προοδεύουν, φίλοι μου, προοδεύουν, διότι ἡ πρώτη Μαΐου τὴν ὁποίαν ἐώρτασε τὸ πτωχὸν παιδίον, ἦτον ἡ πρώτη Μαΐου τοῦ 1876· παρῆλθον πέντε ἔτη ἔκτοτε, καὶ τὸ βραχέδυτον αὐτὸ παιδίον εἶνε κομψὸς νεανίσκος τώρα, εἶνε ἐμποροῦπάλληλος, ὁ κύριός του τὸν ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ ἔχει μέλλον εὐρὺ ἐνώπιόν του.

Νὰ ἦσθε βέβαιοι ὅτι θὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄνειρά του.

ΑΙΜΥΓΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Εἰς τὸ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΜΑΡΙΝΑΣ

Ὅπως αὐτὸ ἐδῶ στολίζουν χίλια δύο:
Χρυσὰ καὶ ζωγραφίσταις καὶ ποιήματα,
Ἐτοὶ καὶ τῆς καρδιᾶς στολίζουν τὸ βιβλίον
... τὰ προτερήματα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝ ΗΛΙΑ ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ

Πολλοὶ ἐκ τῶν μεγάλων τοῦ ἔθνους ἡμῶν διδασκάλων εἶχον τεράστιον μνημονικόν. Ὁ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀποθανὼν Ἡλίας Τανταλίδης, ὁ χαριέστατος ποιητὴς, τοῦ ὁποῖου τὰ τρυφερά καὶ γλυκύτατα παιδικὰ ποιήματα εἶνε γνωστὰ βεβαίως εἰς ὅλους τοὺς μικροὺς μας φίλους, παρέδιδεν ἀπὸ μνήμης τοὺς Ἑλλήνας ποιητὰς ἐν τῇ Θεολογικῇ σχολῇ τῆς Χάλκης, ὅπου ἦτο καθηγητὴς, διότι ὁ δυστυχὴς Τανταλίδης δὲν ἐβλέπεν, ἐπειδὴ νεώτατος εἶχε χάσει τὴν ὁρασίν του.

ΦΙΛΙΣΤΩΡ

ΠΟΥ ΕΥΡΕΘΗ Ο ΓΛΑΥΚΟΣ

— Ποῦ εἶνε ὁ Γλαῦκος; Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ εἴπῃ τὴν ἀνάγνωσίν του, καὶ ὅμως δὲν φαίνεται. Ποῦ εἶσαι, Γλαῦκε;

Ἀλλὰ μᾶτην φωνάζει ἡ μήτηρ του· ὁ υἱὸς τῆς δὲν ἔρχεται.

Ἡ μήτηρ του ἀρχίζει ν' ἀνησυχῇ ὀλίγον,

καὶ καταβαί-
νει εἰς τὸν
κῆπον φωνά-
ζουσα πάλιν: Γλαῦκε,
Γλαῦκε!

— Ἄου!
ἄου! φωνάζει
ὁ Ἐκτωρ, ὁ ἀγαπητὸς καὶ
ἀχώριστος συ-
νήθως φίλος
τοῦ Γλαύκου.

Ἄου! ἄου!
θὰ εἴπῃ εἰς
τὴν γλῶσσαν
τῶν κυνῶν:

Περίμεινε,
κυρία μου, θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὸν εὑρωμεν.

Καὶ ὁ Ἐκτωρ τρέχει εἰς τὸν κῆπον, τὸν περιέρχεται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ὁσφραινόμενος ὅλας τὰς γωνίας· ἀλλ' ἔξαφνα ὁρμᾷ εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου τῆς οἰκίας, ὅπου εἶνε ἡ ἰδική του κατοικία, δηλαδὴ μικρὸς, πολὺ μικρὸς οἰκίσκος, πράσινα βαμμένος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐκτωρ νομίζει κομψότερον ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα.

— Ἄου! ἄου! ἐπαναλαμβάνει.

Καὶ τότε μία μικρὰ κεφαλὴ παρουσιάζεται εἰς τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου, καὶ ἀπαντᾷ καὶ αὐτὴ:

— Ἄου! ἄου!

Καὶ ποῖος εἶνε, σὰς παρακαλῶ; Εἶνε ὁ

Γλαῦκος· αὐ-
τὸς, ὁ ἴδιος.
Ἦθέλῃσε νὰ
παίξῃ μὲ τὸν
Ἐκτορα καὶ
διὰ τοῦτο ὑ-
πῆγε καὶ τὸν
ἐπεσκέφθη.
δὲν ἤκουσε δὲ
τὴν φωνὴν τῆς
μητρός του ἢ
ὁποῖα τὸν ἐ-
φώναζε, διότι
ἀπεκοιμήθη, ὁ
καυμένος, εἰς
τὸν κοιτῶνα
τοῦ φίλου του.

Ἀλλὰ τώρα

ἐννοεῖ πολὺ καλὰ ὅτι ὁ φίλος του ἦλθε καὶ τὸν ζητεῖ διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ εἴπῃ τὴν ἀνάγνωσίν του.

Καὶ λοιπὸν, χωρὶς οὔτε νὰ δυσανεστηθῇ, οὔτε νὰ θυμώσῃ δι' αὐτό, ἐξέρχεται τοῦ οἰκίσκου καὶ τρέχει τρὸς τὴν μητέρα του, ὡς ἐπιμελὲς καὶ εὐπειθὲς μικρὸν παιδίον ὅπου εἶνε.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΠΟ

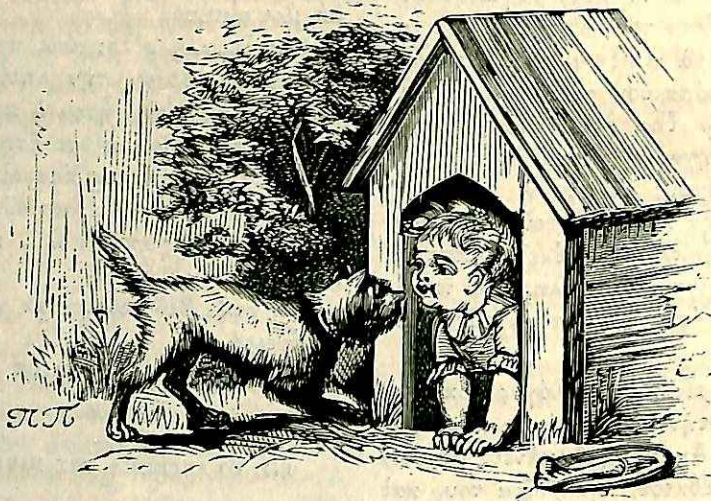
ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΜΟΥ

Οἱ γονεῖς μου μ' ἀγαποῦν
Καὶ ποτὲ δὲν μὲν λυποῦν,
Πλὴν κ' ἐγὼ τοὺς ἀγαπῶ
Καὶ ποτὲ δὲν τοὺς λυπῶ.

ΑΜΜΟΥΔΙΑ

Μὲ τὸ κύμα ἐλαφρὸς
Ἄσπρος παίζει ὁ ἄφρὸς
Κ' εὐτακτα καλὰ παιδιὰ
Παίζουν εἰς τὴν ἀμμουδιά.

Ο ΕΠΤΑΕΤΗΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

παιδική κωμωδία εἰς πρᾶξιν μίαν

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΙΜΩΝ ἑπτὰ ἐτῶν.

ΗΒΗ ἀδελφὴ του, ἑννέα ἐτῶν.

ΣΑΠΦΩ φίλῃ τῆς Ἡβῆς.

ΠΕΤΡΟΣ ὑπηρέτης.

(Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθούσαν ἐν τῇ μέσῃ τῆς ὁποίας ὑπάρχει τράπεζα, ἐπὶ ταύτης δὲ βιβλία μὲ εἰκονογραφίας).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΗΒΗ, ΣΑΠΦΩ (εἰσερχομένη)

ΣΑΠΦΩ. Καλὴ ἡμέρα, Ἡβῆ.

ΗΒΗ. Καλὴ ἡμέρα, Σαπφώ. Ἦλθες νὰ περάσῃς μαζί μου τὴν ἡμέραν;

ΣΑΠΦΩ. Μάλιστα.

ΗΒΗ. Εὐχαριστῶ. Εἶσαι πολὺ καλὴ. Κρίμα μόνον ὅπου δὲν ἦλθες εἰς πλεόν κατάλληλον ὥραν.

ΣΑΠΦΩ. Δὲν ἠμποροῦσα· εἶχα 'δουλειά'· 'κεν-
τοῦσα μία τραχηλιά διὰ τ' ἀδελφάκι μου.

ΗΒΗ. Ἠξεύρεις διατί σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἦλθες εἰς κατάλληλον ὥραν; διότι πλησιάζει ἡ ὥρα ὅπου θὰ ἔλθῃ ὁ Κίμων. Ἐχει πολλὴν ὥραν ἔξω, ἐπῆγε περίπατον μὲ τὸν ὑπηρέτην μας τὸν Πέτρον· ἂν ἤρχετο προτῆτερα θὰ διεσκεδάζομεν καλλίτερα.

ΣΑΠΦΩ. Εἰς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον· διότι μὲ αὐτὸν τὸν Κίμωνα οὔτε στιγμὴν δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ ἡσυχίαν.

ΗΒΗ. Τέλος πάντων ἄς παίζωμεν τώρα ὅσον δὲν εἶνε ἐδῶ· τί παιγνίδι θέλεις νὰ παίζωμεν;

ΣΑΠΦΩ. Ὅ,τι κι' ἂν παίζωμεν δι' ἐμὲ τὸ ἴδιον εἶνε. Παρατηροῦμεν τὰς εἰκόνας;

ΗΒΗ. Ἀπὸ τὸ στόμα μου τὸ ἐπῆρες· βέβαια τὰς εἰκόνας νὰ παρατηρήσωμεν τώρα ὅπου δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ Κίμων, διότι ὅταν εἶνε ἐδῶ δὲν τολμοῦμεν νὰ εἰποῦμεν ὅτι θέλομεν τίποτε· τὸν ἀκούομεν ἔξαφνα νὰ φωνάζῃ «ἐγὼ τὸ θέλω αὐτό» ἀλήθεια, πολὺ ὀχληρὸς κατήντησε. Ἐλα λοιπὸν νὰ καθίσωμεν (πλησιάζει δύο καθέκλας εἰς τὴν τράπεζαν) Τί ὥραϊα ποῦ εἵμεθα τώρα! (Κάθηνται καὶ στρέφουν τὰ φύλλα τῶν βιβλίων), ὦ! κύττα αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον. Τί παράξενο μούτρο!

ΣΑΠΦΩ. Κύττα καὶ τὸν ἄλλον παρέχει μὲ τὴν ὀμπρέλα ποῦ τὴν ἐγύρισε ἀνάποδα ὁ ἄνεμος! (Γελᾷ καὶ αἱ δύο).

ΗΒΗ. Ἄν βαρεθῶμεν τὰς εἰκόνας, τί νὰ παίζωμεν;

ΣΑΠΦΩ. Ὅ,τι θέλομεν· τώρα εἵμεθα ἡσυχοί. Τί διαφορὰ ἂν ἦτο ἐδῶ ὁ Κίμων;

ΗΒΗ. Ἀλήθεια! τί πεισματάρικο παιδί· πρέπει νὰ γίνεταί ὅ,τι θέλει, καὶ εἰς τὴν στιγμὴν. Εἶνε ἀνυπόφορος. Δὲν ἠμπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσον μᾶς ἀνησυχεῖ. Θέλει καὶ τί; πρέπει νὰ τοῦ τὸ δώσωμεν· δὲν τοῦ τὸ δίδομεν; θυμόνει, χαλᾷ τὸν κόσμον· τοῦ τὸ ἐδώκαμεν; δὲν τὸ θέλει πλέον· τότε θέλει ἄλλο. Δὲν ἠξεύρομεν τί νὰ τὸν κάμωμεν. Νὰ ἠξεύρες καὶ τί ἰδέαι τοῦ ἐρχονται! Χθὲς τοῦ κατέδωκε νὰ μᾶς ζητήσῃ νὰ τοῦ βάλωμεν εἰς τὴν σουθλαν τὸν πετεινὸν ὁ ὁποῖος εἶνε ἐπάνω εἰς τὴν καπνοδόχην τοῦ ἀντικρυνοῦ σπητιοῦ...

ΣΑΠΦΩ. (γελῶσα). Ἐδῶ πλέον τὸ παρεξήλωσε· δὲν τοῦ εἶπατε καθαρὰ καθαρὰ πῶς εἶνε ἀνόητος;

ΗΒΗ. Τότε ν' ἄκουες τί φωναῖς, τί κλάμματα, τί κακό! ὁ Πέτρος, διὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ, τοῦ εἶπε ὅτι θὰ παρακαλέσῃ τὴν γειτόνισσαν νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν καπνοδόχην τῆς νὰ τὸν πιάσῃ.

ΣΑΠΦΩ. Καὶ ἔπειτα;

ΗΒΗ. Ἐπειτα; εἶνε νὰ ξεκαρδισθῇ ἀπὸ τὰ γέλοια· εἰς τὸ μαγεῖριον εἴχομεν ἕνα πετεινάρaki τὸ ὁποῖον θὰ φήναμε διὰ τὸ γεῦμα. Ὁ Πέτρος λοιπὸν τοῦ λέγει ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ πετεινὸς τῆς καπνοδόχης.

ΣΑΠΦΩ. Καμμίαν ἡμέραν θὰ σὰς ζητήσῃ καὶ τὸ φεγγάρι, καὶ τότε θὰ σὰς στείλῃ ἀκόμη ὑψηλότερα νὰ τοῦ τὸ καταβιάσῃ.

(Γελᾷ καὶ αἱ δύο).

ΗΒΗ. Ἀ! εἶνε πολὺ ὀχληρὸν παιδί. Τί; κτυποῦν; μήπως εἶνε αὐτός; ἀπὸ τώρα ἦλθε; (Ἀκούεται θόρυβος ἔξω) Νὰ μὴ τὸν φωνάξωμεν ἐδῶ· ἡμεθα τόσον ὥραϊα μόναι μας!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΗΒΗ, ΣΑΠΦΩ, ΠΕΤΡΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ. (εἰσερχόμενος). Ἀ! ὄχι, ὄχι, πειά, ἀδύνατον νὰ βαστάξω· θὰ πάγω νὰ πῶ τῆς κυρᾶς νὰ μοῦ δώσῃ τὸν λογαριασμόν μου. Οὐδὲ μία στιγμὴ ἡσυχία δὲν ἠμπορῶ νὰ εὕρω μ' αὐτὸ τὸ παιδί. Πρὶν ἀναχωρήσωμεν τὸν ἐρωτῶ ποῦ θέλει νὰ τὸν πάγω περίπατον· μοῦ λέγει: εἰς τὸν βασιλικὸν κῆπον· εἰς τὸν βασιλικὸν κῆπον; πολὺ καλὰ· τραβάμε διὰ τὸν βασιλικὸν κῆπον, ἀλλὰ μόλις φθάνομεν εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ὁ κύρ Κίμων ἀλλάζει γνώμην: «θέλω νὰ πᾶμε εἰς τὸν βοτανικὸν κῆπον» μοῦ λέγει. Στρέφομεν λοιπὸν ὀπίσω... Ἐπειτα μοῦ λέγει ἔξαφνα εἰς τὸν δρόμον ὅτι πεινᾷ, γιατί, λέει, ἦτανε θυμωμένος τὸ δειλινὸ καὶ δὲν ἔφαγε. Μὲ τραβᾷ εἰς ἕνα ζαχαροπλαστεῖον. Τοῦ

λέγω νὰ πάρῃ ὅ,τι τοῦ ἀρέσει, καὶ παίρνει ἕνα τριγώνον· ἀλλὰ, μόλις τὸ ἔφερε καὶ δὲν τὸ ἔφερε ὁ ὑπὸνέτης, δὲν τοῦ ἀρέσει, λέει, θέλει ἕνα κόκ. Ἄς εἶνε καὶ κόκ! Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὐχαριστηθῇ! Θέλει μπακλαβά ἢ ρεβανί. Τέλος πάντων, νὰ μὴν τὰ πολυλογούμε, ἐπήγαμε εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον. Ἐκεῖ ἄλλα βάσανα πάλι! Ἦσαν δύο τρία παιδιά ἐκεῖ κ' ἐπαιζαν· μαλόνει μ' αὐτά, τὰ πειράζει, ζητᾷ νὰ πάρῃ τὰ παιγνίδια τους. Δὲν τὸν εὐχαριστοῦν τὰ δικά του τὰ παιγνίδια, τὰ ξένα τὸν εὐχαριστοῦν. Ἄ! ποτέ μου, ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοιο παιδί!

ΗΒΗ. Ὁ καυμένος ὁ Πέτρος!

ΠΕΤΡΟΣ. Κι' αὐτὰ εἰν' ὅλα θαρρεῖτε; Ἀμ' δέ; ὅσαις ἀμαξίαις ἔβλεπε καὶ περνοῦσαν, ταῖς φώναζε νὰ σταθοῦν διὰ νὰ ἐμβῇ μέσα· ἐκεῖναι βέβαια δὲν ἄκουαν τὴν διαταγὴν τοῦ κύρ Κίμωνος καὶ ἔτρεχαν τὸ δρόμο τους, κι' αὐτὸς ἔκλαιε τότε, καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸν παρατηροῦσε. . .

ΣΑΠΦΩ. Καυμένε Πέτρο, τί παθαίνεις;

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ πάλι τὸ ξαναλέγω· ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοιο παιδί. Τὴν στιγμὴν ποῦ περνοῦσαμε, εἰς τὴν ἐπιστροφὴν, ἀπὸ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας, βλέπομε καὶ περνοῦν στρατιῶται. Νὰ μὴν τοῦ κατεβῇ νὰ τρέχωμε κατόπιν τους; Ἐκεῖνοι περιπατοῦσαν γρήγορα, μὲ βῆμα ταχὺ· ποῦ λέμε ἡμεῖς οἱ στρατιωτικοί, (γιατὶ ξέρετε βέβαια ὅτι ἡμουν κ' ἐγὼ εἰς τὸ στρατό, καὶ ἡμουν μάλιστα καὶ ὑποδεκανέας), βῆμα ταχὺ λοιπὸν ἐκεῖνοι, βῆμα ταχὺ ἡμεῖς. Ἦμπούσα νὰ κάμω καὶ διαφορετικά; Τώρα νὰ ἰδῇτε ποῦ τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦ νὰ γίνῃ στρατιώτης ὡτὰν τὸν ἀδελφόν του τὸν Θρασύβουλον· ποῦ εἶνε ἐπίστρατος. Στρατιώτης! ἀκόμη αὐτὸ μᾶς ἔλειψε.

(Αἱ δύο κόραι γελοῦν. Ἀκούεται ἔξω κρότος τυμπάνου).

ΠΕΤΡΟΣ. Νάτος! ἔρχεται, ἄρχισε καὶ τὰ γυμνάσιά του ὁ φίλος.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΚΙΜΩΝ, ΗΒΗ, ΣΑΠΦΩ, ΠΕΤΡΟΣ

ΚΙΜΩΝ (εἰσέρχεται μὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ πλευρόν, τὸ ὅπλον ἐπ' ὤμου, καὶ κτυπῶν τὸ τύμπανον). Πλάν, πλάν, ραταπλάν! πλάν, πλάν, ραταπλάν!

ΤΑ ΔΥΟ ΚΟΡΑΣΙΑ. (κλείοντα τὰ ὠτά των). Οὐ! τί θόρυβος! τί βοή!

(Ὁ Κίμων κτυπᾷ δυνατώτερα ἀκόμη).

ΚΙΜΩΝ (διακόπτων τὴν τυμπανοκρουσίαν). Ναί, δίχως ἄλλο, θέλω νὰ γίνω στρατιωτικὸς ὡτὰν τὸν ἀδελφόν μου τὸν Θρασύβουλον, καὶ τὸν ἐξαδελφόν μου τὸν Μελέαγρον. Καὶ θ' ἀφανίσω, θ' ἀφανίσω, θ' ἀφανίσω ὅλον τὸν κόσμον.

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅσο γι' αὐτὸ μὴ σὲ μέλει· ἤρχισες ἀπὸ τώρα.

ΚΙΜΩΝ (κτυπῶν τὸ τύμπανον). Πλάν, πλάν, ραταπλάν! πλάν, πλάν, ραταπλάν! πλάν, πλάν, ραταπλάν! (Παύει) Θὰ ἔγω μία σπαθὶ εἰς τὸ πρόσωπον, ὡτὰν ἕνα γέρο-ἀπόμαχο ποῦ ξεύρω, καὶ σὰν μοῦ κόψουν τὸ πόδι μου, εἰς τὸν πόλεμον, θὰ βάλω ἕνα ξύλινο πόδι· ὅταν μὴ χαρά! θὰ κάμῃ πᾶν, πᾶν! ὅταν θὰ περιπατῶ· δὲν θὰνε ὠραῖα, αἱ;

ΣΑΠΦΩ. Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος.

ΗΒΗ. Ἀλήθεια, θὰ γίνῃς περίφημος στρατιώτης.

ΚΙΜΩΝ. Καὶ βέβαια, ἐγὼ τρελλαίνομαι διὰ τὸν πόλεμον.

ΗΒΗ. Φθάνει κ' ἐκεῖ νὰ κάμουν τὰς ὀρέξεις σου.

ΚΙΜΩΝ. Τὸ εἶπα, μ' ἀρέσει ὁ πόλεμος· τελείωσε· σήμερα φεύγω διὰ τὸν πόλεμον.

ΗΒΗ. Καὶ τί θὰ πᾶς νὰ κάμῃς σὺ εἰς τὸν πόλεμον;

ΚΙΜΩΝ. Τί θὰ κάμω; Τί κάμνει ὁ Θρασύβουλος;

ΗΒΗ. Καυμένε Κίμων, εἶσαι τρελλός· εἰς τὴν ἡλικίαν σου γίνονται ποτε στρατιῶται;

ΚΙΜΩΝ. Νὰ μὴ σὲ μέλῃ σέ. Τὰ κορίτσια δὲν πηγαίνουν εἰς τὸν πόλεμον. . . Ἐλα ἐδῶ νὰ σοῦ μάθω τὰ γυμνάσια! . .

ΗΒΗ. Ἀλλὰ τὰ κορίτσια δὲν πηγαίνουν εἰς τὸν πόλεμον.

ΚΙΜΩΝ. Δὲν πειράζει· πάρε αὐτὸ τὸ μπαστοῦν καὶ κράτει το γιὰ τουφέκι· (Πρὸς τὴν Σαπφώ) Σὺ πάρε αὐτὴν τὴν ὀμπρέλλαν· θὰ σᾶς μάθω γυμνάσια.

ΣΑΠΦΩ. Δὲν θέλω ἐγὼ τὰ γυμνάσιά σου, δὲν μ' ἀρέσουν διόλου. Καλλίτερα νὰ βλέπω τὰς εἰκόνας.

ΚΙΜΩΝ. Κ' ἐγὼ θέλω νὰ μὲ ὑπακούσης. Πάρε αὐτὴν τὴν ὀμπρέλλαν, καὶ κράτει τὴν ἔτσι.

(Λαμβάνει τὸ ὅπλον τοῦ καὶ τὸ κρατεῖ κατὰ τὸ «φέρε ἄρμ!»)

ΣΑΠΦΩ (ἀνυψοῦσα τοὺς ὤμους). Πρέπει νὰ κάμω ὅ,τι θέλει, τώρα· ποῦ ἔμπλεξα· μόνον μ' αὐτὸν τὸν τρόπον μπορῶ νὰ ἡσυχάσω.

ΚΙΜΩΝ (περιφέρεται εἰς τὸ δωμάτιον κτυπῶν τὸ τύμπανον). Κατόπιν μου σεῖς! ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀξιωματικὸς σας.

(Βαδίζουν κατόπιν τοῦ, φαίνονται δὲ ἀνυπομονοῦσαι).

ΗΒΗ. Οὐφ! δὲν βαστῶ πλέον!

ΚΙΜΩΝ (θέτει κατὰ γῆς τὸ τύμπανόν του, λαμβάνει τὸ ὅπλον τοῦ, καὶ στρέφεται πρὸς αὐτάς). Προσοχὴ τώρα. Σταθῆτε καὶ αἱ δύο σας ἀντίκρυ

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΗΒΗ, ΣΑΠΦΩ, ΚΙΜΩΝ, ΠΕΤΡΟΣ

ΚΙΜΩΝ (ἐπιστρέφει φορῶν στρατιωτικὴν στολὴν, καὶ ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν Πέτρον. Πρὸς τὴν Σαπφώ ἥτις ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν γωνίαν τῆς). Στρατιῶτα, ποῖος σοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν φυλακὴν σου;

ΣΑΠΦΩ. Πολὺ ἐνοχλητικὸ εἶν' αὐτὸ τὸ παιγνίδι σου, Κίμων, δὲν ἡμπορεῖς νὰ τ' ἀλλάξῃς;

ΚΙΜΩΝ. Τὸ παιγνίδι μου; ποῖον παιγνίδι μου; Σοῦ εἶπα ὅτι θέλω νὰ γίνω ἐθελοντὴς καὶ πρέπει νὰ μάθω νὰ προστάξω.

ΣΑΠΦΩ. Μήπως φαντάζεσαι ὅτι προστάζει, ὅστις γίνεταί ἐθελοντὴς; Δὲν προστάζει, ὅχι, ὑπακούει.

ΚΙΜΩΝ. Ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω νὰ ὑπακούω· ἐγὼ θέλω νὰ προστάξω.

ΠΕΤΡΟΣ. Αὐτὸ δὲ τὸ ξεύρομε ὅλοι μας!

ΚΙΜΩΝ. Τὸ εἶπα, δὲν θέλω, δὲν μ' ἀρέσει νὰ ὑπακούω.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀλλὰ ὅταν θὰ ἦσαι στρατιώτης δὲν θὰ σ' ἐρωτοῦν ἂν σ' ἀρέσῃ ἢ ὅχι, ἐκεῖ θέλεις δὲν θέλεις θὰ σὲ κάμουν νὰ ὑπακούῃς.

ΚΙΜΩΝ. Σοῦτ'! Σιωπὴ σὺ, πέντε ἡμέρας κράτησιν ἂν ξαναμιλήσῃς. Πήγαινε τώρα νὰ ἐτοιμάσῃς τὸν σάκκον μου ν' ἀναχωρήσω.

ΠΕΤΡΟΣ. Μὲ τὰ σωστά σου λοιπὸν τὸ λέγεις, ὅτι θ' ἀναχωρήσῃς;

ΚΙΜΩΝ. Τί; δὲν τὸ πιστεύεις;

ΠΕΤΡΟΣ. Τὸ πιστεύεις σὺ ὁ ἴδιος;

ΚΙΜΩΝ. Νομίζεις ὅτι δὲν θὰ ἦμαι καλὸς στρατιώτης;

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅσο γι' αὐτό, εἶμαι βέβαιος. Ἐδειξες τέτοια γενναϊότητα προχθὲς εἰς τὴν χῆνα! (Πρὸς τὴν Ἡβὴν καὶ τὴν Σαπφώ) Φαντασθῆτε, ὅτι τὴν περασμένην δευτέραν ἐν ᾧ ἀπερνούσαμε ἀπὸ ἕνα δρόμο, τοῦ κατέβηκε νὰ πειράξῃ μίαν χῆνα. Ἡ χῆνα τότε ὀρμᾷ ἐπάνω τοῦ, μὲ γουρλωμένα μάτια, μὲ τεντωμένο λαιμό, μὲ ἀνοιχτὸν ῥάμφος, μὲ ἀνοιγμένας πτεροῦγες, καὶ ὁ παλληκαρὸς μας ἐδῶ τᾶχασε ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ κ' ἦρθε κ' ἐξάρωσε ἀπ' ὀπίσω μου, νὰ μὴν τὸν φάγῃ ἢ χῆνα. . .

ΚΙΜΩΝ. Δὲν εἶχα ὅπλον. Ἄς εἶχα τὸ τουφέκι μου, μόνον τὸ σπαθί μου νὰ εἶχα, κ' ἔδλεπες σὺ!

(Κάμνει ἀπειλητικὴν χειρονομίαν μὲ τὸ ὅπλον τοῦ).

ΠΕΤΡΟΣ. Ἄ! βέβαια, δίχως ἄλλο τότε ἢ χῆνα θὰ σ' ἐφοβεῖτο.

μου! — Ἰσια! (Πρὸς τὸν Πέτρον) Τί χασμουρεύσαι σὺ ἐκεῖ; γρήγορα ἕνα μπαστοῦνι ἢ μίαν ὀμπρέλλαν νὰ γυμνασθῇς καὶ σὺ!

ΣΑΠΦΩ. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ξεύρεις, Κίμων, ὅτι δὲν εἶνε διόλου διασκεδαστικὸν αὐτὸ· ποῦ μᾶς ἀναγκάζεις νὰ κάμωμεν;

ΚΙΜΩΝ. Σιωπὴ σὺ! δὲν ὀμιλοῦν οἱ στρατιῶται.

ΣΑΠΦΩ. Δυστυχία τους, ἂν οὐδὲ μίαν λέξιν δὲν ἡμποροῦν νὰ εἰποῦν!

ΚΙΜΩΝ. Ὅχι! τίποτε! τσιμουδιά!

ΣΑΠΦΩ. Τόσον τὸ χειρότερον· ἐγὼ θὰ ὀμιλῶ.

ΚΙΜΩΝ. Πῶς! θὰ ὀμιλῇς! στρατιῶτα, εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τὴν ἀπειθειάν σου! Ἐκεῖ! εἰς μίαν γωνίαν. (Θέτει τὴν Σαπφώ εἰς μίαν γωνίαν. Πρὸς τὴν Ἡβὴν). Σὺ τώρα. . . ἀλήθεια, ἐλησμονήσα· πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ φορέσω τὴν στολὴν μου διὰ νὰ ἦμαι ἐτοιμὸς νὰ ἀναχωρήσω. Τί τύχη· ποῦ τὴν ἔχω! ὁ νουνός μου μοῦ ἔδωκε μίαν στρατιωτικὴν στολὴν ἀγιοθασιλείατικο δῶρο. (Πρὸς τὸν Πέτρον). Ἐλα μαζὶ μου σὺ, νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ τὴν φορέσω. (Πρὸς τὰ δύο κοράσια). Καὶ σεῖς περιμενᾶτέ με ἐδῶ καὶ μὴ κινηθῆτε ἀπὸ τὴν θέσιν σας.

(Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Πέτρον, ὅστις τὸν ἀκολουθεῖ ὑψὼν τοὺς ὤμους).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΗΒΗ, ΣΑΠΦΩ

ΣΑΠΦΩ. (πλησιάζουσα πρὸς τὴν Ἡβὴν). Οὐφ! αὐτὸ πλέον καταντᾷ βάσανον. Τί ὠραῖα· ποῦ διασκεδάζομεν πρὶν ἔλθῃ! Ἐγὼ νομίζω, Ἡβὴ, πῶς πρέπει νὰ τὸν ξεφορτωθῶμε μὴ γιὰ πάντα. Ἐπὶ τέλους, εἴμεθα δύο κ' εἶνε ἕνας, καὶ εἶνε καὶ μικρότερός μας.

ΗΒΗ. Καυμένη Σαπφώ, δὲν ξεύρεις τί τρομερὸ πείσμα· ποῦ ἔχει· ἂν τοῦ ἐναντιωθῶμεν θὰ τὴν πάθωμεν χειρότερα. Οὐδὲ νὰ φαντασθῇς δὲν ἡμπορεῖς τί θὰ ὑποφέρωμεν. Καλλίτερα νὰ κάμωμεν ὅ,τι θέλει αὐτός.

ΣΑΠΦΩ. Ἄς εἶνε, ἄφ' οὗ τὸ λέγεις.

ΗΒΗ. Ἄς προσποιηθῶμεν ὅτι παραδεχόμεθα τὴν ἰδέαν τοῦ. Νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμῃ.

ΣΑΠΦΩ. Εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ ἰδῶ τί θὰ γίνῃ ὅλη του αὐτὴ ἢ παλληκαρχὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός του.

ΗΒΗ. Ἵσως ἐλπίζει ὅτι θὰ τὸν παρακαλέσωμεν νὰ μείνῃ.

ΣΑΠΦΩ. Ἀμ' δέ;

ΚΙΜΩΝ. Δέν σου εἶπα νά μὴν ὀμιλῇς σύ; Δέν σου εἶπα ὅτι θά σέ βάλω πέντε ἡμέραις κράτησιν. Σοῦτ'! γιατί ᾶ!.. Πήγαινε ἀμέσως νά δέσης τὸν σάκκον μου.

ΠΕΤΡΟΣ (γελῶν). Θέλεις νά σου βάλω κ' ἓνα ζευγάρι ξυράφια νά ξυρίξης τὰ γένεια σου;

ΚΙΜΩΝ. Ἀκόμη ἐδῶ; Κάμε ὅ,τι σου εἶπα ὀγρήγορα, ἀκαμάτη! (Ὁ Πέτρος ἐξέρχεται γελῶν).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΚΙΜΩΝ, ΗΒΗ, ΣΑΠΦΩ

ΚΙΜΩΝ. Ἐμπρός! εἰς τὰς θέσεις σας πάλιν.

ΗΒΗ. Ἀ! φθάνει πλέον· ἕως ἐδῶ καὶ μὴ πα-
ρέκει· ἐκουράσθηκα νά βασιτῶ αὐτὴν τὴν ὀμ-
πρέλλαν.

ΚΙΜΩΝ. Ἐκουράσθηκες; στρατιῶτα, πάρε τὴν
πάλιν, ὀγρήγορα! (Ἡ Ἡβὴ τὴν λαμβάνει πάλιν με-
τὴν ἀριστερὰν χεῖρά της καταστενοχωρημένη) Ἀ-
κούσθηκέ ποτε νά κρατοῦν τὸ ὄπλον μετὰ τὸ ἀρι-
στερὸ χέρι; (Ἡ Ἡβὴ τὸ μεταβιβάζει εἰς τὴν δεξιάν)
Δόξα σοι ὁ Θεός!.. Μὰ τώρα πάλι, τί τὸ κρα-
τεῖς ἔτσι, θά πέσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρά σου! Στάσου
εἰς τὸ «φέρετε ἄρμ.» (Πρὸς τὴν Σαπφῶ). Ἡ σειρά
σου τώρα· θά σου μάθω νά καταβιάζης σπαθιαίς.
Δέν ἔχεις σπαθί; περιμένει. (Παρατηρεῖ περί τῆς)
Νά! μία ῥῆγα! ὠραῖο σπαθί. Παρατήρησε τώ-
ρα νά μάθῃς. (Σείει τὴν σπάθην του ἐπάνω κάτω
καὶ προχωρεῖ δύο βήματα κτυπῶν τὸν πόδα του)
Ἐν, δύο, τρία!

ΣΑΠΦΩ (τὸν μιμεῖται). Ἐν, δύο, τρία. Βλέ-
πεις ὅτι ἤξεύρω ὅσον καὶ σύ. (Τὸν κτυπᾷ ἐλαφρῶς
διὰ τοῦ ἄκρου τῆς ῥήγας).

ΚΙΜΩΝ. Ὅχι, ὄχι, δέν εἶν' ἔτσι.

ΣΑΠΦΩ. Καλλίτερα νά ἐπιστρέψω εἰς τὴν φυ-
λακὴν μου παρὰ νά καταβιάζω σπαθιαίς.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΚΙΜΩΝ, ΗΒΗ, ΣΑΠΦΩ, ΠΕΤΡΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ. Κύριε Κίμων, ὅλα ἔτοιμα εἶνε· ὅ,τι
ώρα θέλεις ἡμπορεῖς νά φύγῃς· ἰδοὺ ὁ σάκ-
κος σου· ἔβαλα τρία ὑποκάμισα, τρία ζευγάρια
κάλτσαις, ἕξ μανδύλια, καὶ τὰ καινούργιά σου
υποδήματα. Τίποτε δέν λείπει.

ΚΙΜΩΝ. Ἐνθυμήθηκες νά βάλῃς καὶ τὰ παι-
γνιδιά μου;

ΠΕΤΡΟΣ. Τὰ παιγνιδιά σου; ᾶ! μὰ τὴν ἀλή-
θεια! ἀκούσθηκέ ποτε οἱ στρατιῶται νά πη-
γαίνουν εἰς τὸν πόλεμον μετὰ τὰ παιγνιδιά τους;

ΚΙΜΩΝ. Εἶσαι κουτός, καυμένε. Καθ' ἡμέραν
θὰ πολεμοῦμε; Τὰς ἄλλας ἡμέρας τί θέλεις νά

κάμω; Θά πάρω τὸ τόπι μου καὶ τὸ ἀνθρω-
πάκι μου νά παίζω.

(Ἡ Ἡβὴ καὶ ἡ Σαπφῶ γελοῦν μεταξύ των).
(Ὁ Πέτρος ἐξέρχεται καὶ ἐπιστρέφει μετὰ τινὰς
στιγμὰς μετὰ τὰ παιγνιδιά).

ΗΒΗ. Λοιπὸν τ' ἀπεφάσισες, Κίμων; φεύγεις;

ΚΙΜΩΝ. Μήπως δέν τὸ πιστεύεις καὶ σύ;

ΗΒΗ. Θά τὸ πιστεύσω ὅταν θά σέ ἰδῶ μετὰ
μάτια μου νά φύγῃς.

ΚΙΜΩΝ. Διατί;

ΗΒΗ. Διότι εἶσαι πολὺ δειλός· καὶ οἱ δειλοὶ
δέν πηγαίνουν ἐθελονταί.

ΚΙΜΩΝ. Δειλὸς ἐγώ; ποῖος τὸ λέγει;

ΣΑΠΦΩ. Δέν σ' ἀρέσει τὸ δειλός; καλὰ· τότε
εἶσαι φοβιστάρης.

ΚΙΜΩΝ. Φοβιστάρης; ὦ! αὐτὸ πλέον εἶνε
ἀνυπόφορον. Νομίζετε ὅτι δέν θά ἀναχωρήσω;
Καλὰ λοιπὸν· θά ἰδῇτε ἀναχωρῶ τώρα· ἀμέσως.

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅλα εἶνε ἔτοιμα.

ΚΙΜΩΝ (λαμβάνων τὸν σάκκον του). Τόσον τὸ
καλλίτερον· Ὑγίαινε· Ἡβὴ· Ὑγίαινε, Σαπφῶ·
Ὑγίαινε, Πέτρε.

ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ. Ὑγίαινε!

ΠΕΤΡΟΣ. Εἰς τὴν ἐπιστροφή, κύριε Κίμων,
θὰ μᾶς εἰπῇς ἂν τὰ στρατιωτικὰ φαγητὰ εἶνε
καλλίτερα ἀπὸ τοῦ σπητιοῦ.

ΚΙΜΩΝ (κατ' ἰδίαν), Θαρρῶ πῶς με περιπαίξει.

ΗΒΗ (γελῶσα). Ὑγίαινε, Κίμων. ὦρα σου
καλὴ.

ΣΑΠΦΩ (ἐπίσης). Οὐδὲ πουλὶ πετούμενο νά
μὴ ῥερεθῇ ἔμπροστά σου!

ΠΕΤΡΟΣ (ἐπίσης). Καλὴν ἐντάμωσιν, Κίμων,
πρόσεξε νά μὴν ἀπαντήσης τὴν χῆνα εἰς τὸν
δρόμον σου.

ΚΙΜΩΝ. Ἀ! Δέν ὠμιλοῦσατε ἔτσι ὅταν ἔφευ-
γεν ὁ Θρασύβουλος.

ΗΒΗ. Τότε ἦταν ἄλλο πρᾶγμα.

ΚΙΜΩΝ. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὅλοι ἐκλαίον.
Διατί λοιπὸν δέν κλαίετε καὶ τώρα;

ΣΑΠΦΩ. ὦ! τώρα δέν ἔχομεν διόλου ὄρεξιν
νά κλαύσωμεν.

ΚΙΜΩΝ. Διατί;

ΠΕΤΡΟΣ. Θά χαροῦμεν μάλιστα σήμερα.

ΚΙΜΩΝ. Θά χαρῇτε;

ΣΑΠΦΩ. Βέβαια.

ΚΙΜΩΝ. Δέν ἐχαίρετε ὅμως ὅταν ἔφευγεν ὁ
Θρασύβουλος.

ΗΒΗ. ὦ! ὄχι! Τότε μάλιστα ἐλυπούμεθα
πολύ.

ΚΙΜΩΝ. Θέλω καὶ τώρα νά λυπηθῇτε.

ΣΑΠΦΩ. Ὅσον δι' αὐτό, εἶνε ἀδύνατον.

ΚΙΜΩΝ. Διατί λοιπὸν;

ΠΕΤΡΟΣ. Διότι δέν δυσαρεστούμεθα διόλου
ποῦ ἀναχωρεῖς.

ΚΙΜΩΝ. Δέν δυσαρεστεῖσθε;

ΗΒΗ. Τούναντίον· εἴμεθα πολὺ εὐχαριστημένοι.

ΚΙΜΩΝ (πρὸς τὸν Πέτρον). Πές μου, Πέτρε,
καὶ σὺ εἶσαι εὐχαριστημένος· ποῦ φεύγω;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀκοῦς ἐκεῖ; βέβαια· ἂν φύγῃς θά
γλυτώσω ἀπὸ τὰ βάσανά σου.

ΚΙΜΩΝ (μετὰ θλίψεως). Ἀλήθεια! Ὅλοι εἶ-
σθε εὐχαριστημένοι, διότι φεύγω; Κανείς λοιπὸν
δέν μ' ἀγαπᾷ;

ΠΕΤΡΟΣ. Βέβαια δέν σ' ἀγαποῦν.

ΚΙΜΩΝ (ἐπίσης). Δέν μ' ἀγαποῦν!

ΠΕΤΡΟΣ. Πῶς θέλεις ν' ἀγαποῦν ἓνα παιδί
τόσον κακὸν ὅσον εἶσαι σύ;

ΚΙΜΩΝ (ἐπίσης). Δέν μ' ἀγαποῦν, Πέτρε; εἶ-
σαι βέβαιος;

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί, εἶμαι βέβαιος.

ΚΙΜΩΝ. Καὶ δέν θά μ' ἀγαπήσουν ποτέ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἄν γίνῃς καλὸ παιδί, διατί ὄχι;

ΚΙΜΩΝ. Πιστεύεις ὅτι θά μ' ἀγαπήσουν τότε;

ΠΕΤΡΟΣ. Νᾶ ἦσαι βέβαιος.

ΚΙΜΩΝ. Καὶ ἂν προσπαθῇσω λοιπὸν νά γίνω
καλὸ παιδί....

ΠΕΤΡΟΣ. Θά κάμῃς πολὺ καλὰ.

ΚΙΜΩΝ. Καὶ ἂν δέν ἐνοχλῶ κανένα;...

ΠΕΤΡΟΣ. Αἶ τότε ἀλλάζει!

ΚΙΜΩΝ. Θά μ' ἀγαπᾷς σύ, Πέτρε;

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ θέλει ἐρώτημα;

ΚΙΜΩΝ. Καὶ σύ, Ἡβὴ;

ΗΒΗ. Βέβαια, μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν.

ΚΙΜΩΝ. Καὶ σύ, Σαπφῶ;

ΣΑΠΦΩ. Κ' ἐγώ, καὶ ὅλοι.

ΚΙΜΩΝ. Τότε λοιπὸν ἐτελειώσε· θά γίνω κα-
λός, μάλιστα, θά γίνω καλός, διὰ νά μ' ἀγα-
ποῦν. Θέλω ὅλοι νά μ' ἀγαποῦν!... Δέν θά
πειράζω κανένα πλέον. Θά τὸ ἰδῇτε. Ἀ! Εἶνε
πολὺ λυπηρὸν πρᾶγμα νά φεύγῃ τις καὶ νά μὴ
τὸν λυπηταί κανείς, κανείς. . .

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐχεις δίκαιον· προσπάθησε νά
γίνῃς καλὸ παιδί, καὶ ὅταν μεγαλώσῃς, καὶ
ἔλθῃ ποτὲ ἡ ὥρα νά ἀποχωρισθῶμεν, ἀντὶ νά
χαίρωμεν ὅλοι, διότι θά φεύγῃς, θά λυπούμεθα,
ὅπως ὅταν ἔφυγεν ὁ Θρασύβουλος.

ΚΙΜΩΝ. (ᾄδει).

Τὰ φρόνιμα καὶ τὰ καλὰ
Παιδιά τὰ ἀγαποῦνε,
Τὰ ἄτακτα καὶ τὰ τρελλὰ
Δέν θέλουν νά τὰ ἰδοῦνε.
Ἐγὼ δέν εἶμαι πειὰ κακὸ
Ἀ! . . . Μὴν τὸ λησμονᾶτε!
Τώρα θά εἶμαι γνωστὸ
Λοιπὸν . . . θά μ' ἀγαπᾶτε!

Τί καλὰ!

Τί χαρά!

Τραλαλά!

Τραραρά!

(Μέμνησις) ΑΙΜΓΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ἡ μικρὰ Ἀρτεμὶς πωλεῖ καὶ ἡ μικρο-
τέρα τῆς ἀδελφῇ Φιλομήλῃ ἀγοράζει. Μὴ τὰς
διαταράξητε, σὰς
παρακαλῶ, μικροί
μου φίλοι, ἀφοῦ
καὶ αὐταὶ οὐδένα
ἐνοχλοῦν, παίζου-
σαι τόσον ἡσυχον
παιγνιδιον. Παρα-
τηρήσατέ τας μό-
νον ὀλίγον καὶ δο-
κιμάσατε νά τὰς
ζωγραφήσητε ἐπὶ
τοῦ ἀβακίου σας ἢ ἐπὶ χάρτου.

Προσέχετε ὅμως νά τὰς ἐπιτύχητε ὁμοίας,
ὅπως τὰς βλέπετε, καὶ νά μὴ λησμονήσητε

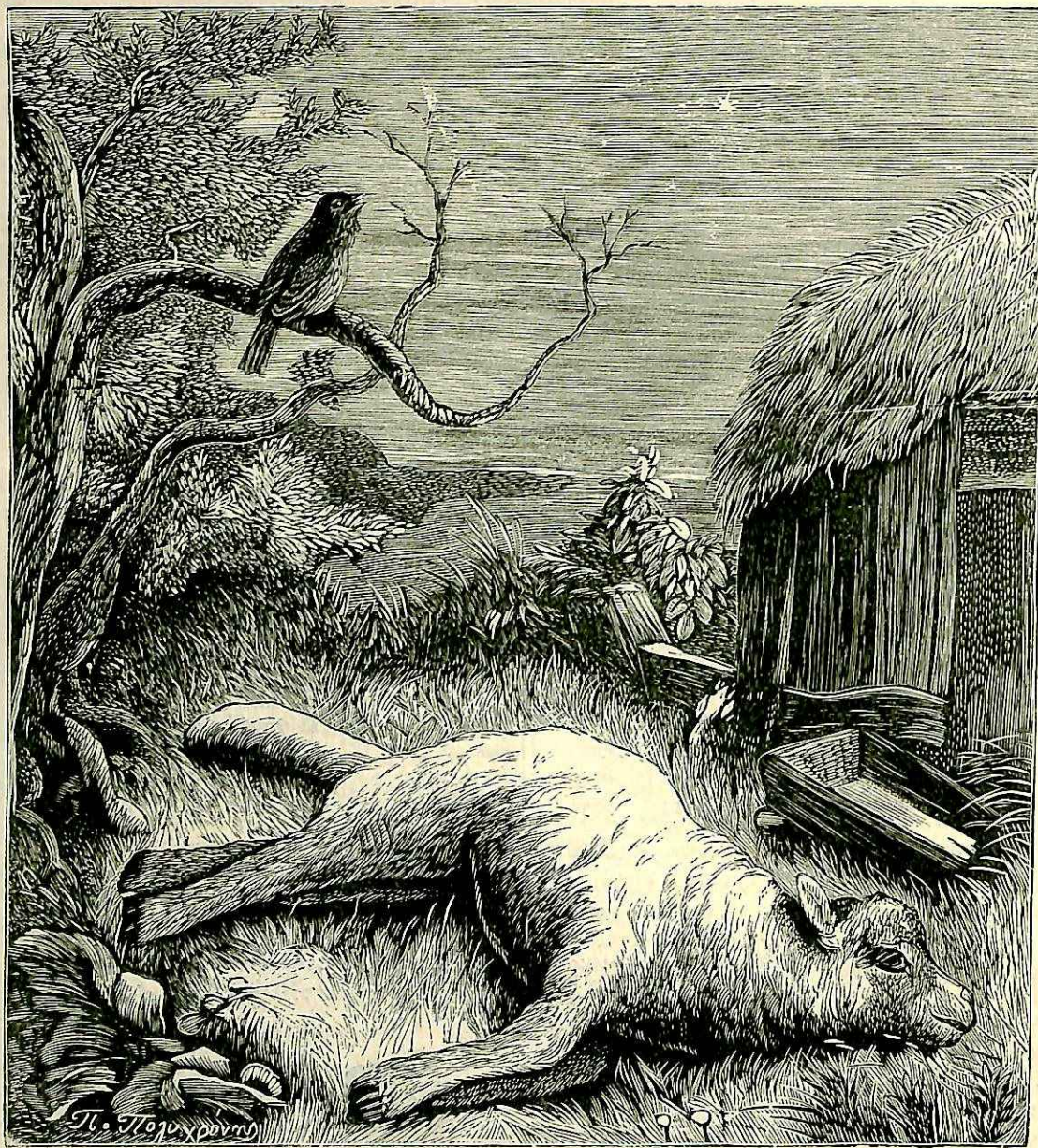
τίποτε, τίποτε: μὴτε τὸ κἀνίστρον, μὴτε τὴν
ζυγαρίαν, μὴτε τὴν φιάλην, μὴτε τὸ κηρο-
πήγιον, μὴτε τὴν
ὕδροχόνην, μὴτε τὸ
μικρὸν κοχλιάριον,
μὴτε τὸ μαρσόν,
ἐντὸς τοῦ ὁποίου
ἡ Φιλομήλα ἔχει
κεχωσμένας τὰς
χειράς της, ὡς νά
ἦτο χειμῶν.

Ἐμπρὸς λοιπὸν,

λάβετε τὸ πετρα-

κόνδυλον, ἢ τὸ μολυβδοκόνδυλόν σας καὶ ἀρ-
χίστατε. Εἶνε εὐκολώτατον καὶ δέν θά δυ-
σκολευθῇτε καθόλου, ἐὰν ἐπιμείνητε.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΝΙΟΥ

“Ημερο, ήμερο, ντυμένο
 ‘Σ τὸ κάτασπρό του τὸ μαλλί
 Πάντα ‘περνούσε τὸ καυμένο
 Ζωὴ χαρούμενη, τρελλή.

Μὰ μιὰ νυχτιὰ ἀρρωστημένο
 ‘Ξαπλώθηκε ‘ς τὴν κρύα γῆ
 Καὶ μ’ ἔνα: «Μέε!» μισοσβυσμένο
 ‘Ξεψύχησε πρὶν τὴν αὐγή!

“Ἐχει τριγύρω πρασινάδα,
 Νεκροῦ στολίδι ταπεινό,
 Καὶ μιὰ, μιὰ μοναχὴ λαμπάδα:
 Τὸν ἀσημένιο Αὐγερινό.

Κι’ ἀπάνω ἀπ’ τὸ προσκέφαλό του,
 Σὲ μιᾶς ἐλῆας ξερὸ κλαδί,
 Θαρρεῖς τὸν ἐπιτάφιό του
 “Ἐνα πουλάκι κελαδεῖ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΟΚΝΗΡΑ

Γνωρίζετε τὴν μικρὰν Τερψιχόρην; —
 “Οχι; Ἐγὼ ὅμως τὴν γνωρίζω. Εἶνε χαρί-
 εσσα κορασίς, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ πολὺ τὸν πα-
 τέρα της καὶ τὴν μητέρα της, τοὺς ἀδελφούς
 της καὶ τὰς ἀδελφάς της, ἡ ὁποία μὲ τὴν
 συμπεριφορὰν της εὐχαριστεῖ τὰς φίλας της
 καὶ ὅλους ὅσοι τὴν γνωρίζουν, καὶ τὴν ὁποί-
 αν ὅλοι ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν βλέπουν, διότι δὲν
 εἶνε μεμφίμοιρος, ἀλλὰ εὐθυμος.

Ναί, εἶνε πάντοτε εὐθυμος, ἐκτὸς μόνον
 ὅταν πρόκηται νὰ γράψῃ. “Α! τότε πλέον
 χάνει τὴν εὐθυμίαν της. Διότι ἡ Τερψιχόρῃ
 εἶνε ὁκνηρά· ἔχει αὐτὸ τὸ τρομερὸν ἐλάτ-
 τωμα, καὶ μὲ τὴν ὁκνηρίαν της λυπεῖ πολὺ
 τοὺς γονεῖς της. “Αν ἤξεύρατε πόσον ἤργησε
 νὰ μάθῃ νὰ ἀναγινώσκει! Ἐν τούτοις τὸ κα-
 τώρθωσε· χάρις εἰς τὰ ὠραῖα διηγημάτια
 «τῆς Διαπλάσεως» τὰ ὁποία τῇ ἤρρεσκον
 τόσον πολὺ ὅταν τὰ ἀνεγίνωσκεν ὁ ἀδελφός
 της, ὥστε ἀπέφασισεν ἐπὶ τέλους νὰ νικήσῃ
 τὴν ὁκνηρίαν της διὰ νὰ μάθῃ νὰ ἀναγινώ-
 σκει μόνῃ της.

Ἄλλ’ ὅταν πρόκηται νὰ γράψῃ, τὴν κατα-
 λαμβάνει πάλιν ἡ ὁκνηρία.

Προχθὲς ἡ μήτηρ της τῇ εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι
 δὲν θὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον, παρὰ μόνον
 ἀφ’ οὗ τελειώσῃ τὸ γράψιμόν της ἐπὶ τοῦ
 ἀθακίου της. Νομίζετε ὅτι ἤρχισεν ἀμέσως νὰ
 γράψῃ; Μὴ τὸ νομίζετε, διότι δὲν ἤρχισεν.

Ἄντ’ νὰ ἐργασθῇ ἐσκυθρόπασε, κατεστε-
 νοχωρήθη, κατέβασε τὰ μούτρα της καὶ
 ἀκούμβησεν εἰς τὴν τράπεζαν. Ποῖος θὰ ἐπί-
 στευεν, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ Τερψιχόρῃ, ἡ ὁποία
 συνήθως εἶνε τόσον χαρίεσσα; Ὅλοι θὰ ἔλε-
 γον ὅτι εἶνε ἄσχημος. Διότι ἡ ὁκνηρία, ὡς

καὶ πᾶν ἄλλο ἐλάττωμα, ἀσχημίζει καὶ
 αὐτὸ ἔτι τὸ πρόσωπον. Καὶ ἔπειτα τρόπος
 εἶνε αὐτὸς μὲ τὸν ὁποῖον κρατεῖ τὸ πετρο-
 κόνδυλόν της; Ἀπὸ τότε κρατοῦν τὸ πετρο-
 κόνδυλον μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα; Δὲν θὰ
 ἔκαμνε καλλίτερα νὰ βιασθῇ ὀλίγον νὰ τε-
 λειώσῃ τὸ γράψιμόν της, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ
 περιπατήσῃ μὲ τὸν μεγαλύτερόν της ἀδελ-
 φὸν ἕως εἰς τὰς Στήλας;

Πλησίον της κάθεται τὸ μικρὸν κυνάριον
 της, τὸ ὁποῖον τὴν παρατηρεῖ μὲ πολλὴν
 περιεργίαν καὶ μὲ τὸ ὕψος του φαίνεται ὡς
 νὰ τῇ λέγῃ:

«Τί σκέπτεσαι λοιπόν, Τερψιχόρῃ; Γρήγο-
 ρα γρήγορα, βιάσου ν’ ἀραδεύσῃς τὸ ΑΒΓ,
 ἕως εἰς τὸ Ω, διὰ νὰ ὑπάγῃς ἔπειτα νὰ περι-
 πατήσῃς. Ὅταν κανεὶς τελειώῃ τὸ ἔργον
 του, εἶνε εὐχαριστημένος καὶ αἰσθάνεται τὴν
 καρδίαν του ἐλαφράν. Ἐὰν μένης κατ’ αὐτὸν
 τὸν τρόπον κακιωμένη, ἡ δὲν θὰ ἠμπορέσῃς
 νὰ τελειώσῃς τὸ γράψιμόν σου ὅταν πρέπῃ,
 ἢ θ’ ἀναγκασθῇς νὰ βιασθῇς παρὰ πολὺ καὶ
 τότε δὲν θὰ τὸ κάμῃς ὅπως πρέπει. Τότε
 ὄχι μόνον θὰ χάσῃς τὸν περίπατόν σου, ἀλλὰ
 θὰ ᾄσαι δυσηρεστημένη ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτόν
 σου ὄλῃν τὴν ἡμέραν, καὶ τὸ ἔσπερας ὁ πα-
 τὴρ σου δὲν θὰ σὲ ἀσπασθῇ! Ἐμπρός! ὀλί-
 γον θάρρος· ἐργάζου!»

Ἄλλ’ ἡ Τερψιχόρῃ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ
 τὰς συμβουλὰς τοῦ κυναρίου της. — Αὐτὴ
 ἤξεύρει πολὺ καλὰ ἡ ἰδίᾳ, ὅτι, αὐτὸ τὸ
 ὁποῖον πράττει εἶνε κακόν.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι θ’ ἀρχίσῃ νὰ ἐργάζη-
 ται καὶ ὅτι θὰ κερδίσῃ τὸν καιρόν, τὸν ὁποῖ-
 ον ἔχασεν.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΠΩΣ ΕΜΑΘΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ Ο ΠΑΠΑΣΛΙΩΤΗΣ

Τὸ ὄνομα τοῦ Παπασλιώτου εἶνε γνωστὸν
 βεβαίως εἰς τοὺς ἀναγνώστας «τῆς Δια-
 πλάσεως» ἐκ τῆς γνωστῆς αὐτοῦ Γραμμα-
 τικῆς. Ὁ Παπασλιώτης ὑπῆρξε καθηγητὴς
 ἐν τῇ Ἐθνικῇ ἡμῶν Πανεπιστημίῳ καὶ
 διεκρίθη διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ παιδείαν.
 “Ανευ πόρων, ἄνευ ὑποστηρίξεως, ἄνευ προ-

στάτου, πρὸς μυρία ἔχων νὰ ἀντιπα-
 λαίσῃ προσκόμματα, καὶ μυρίας στερήσεις,
 κατώρθωσε ν’ ἀναδειχθῇ εἰς τῶν λογιω-
 τέρων ἀνδρῶν, οὓς παρήγαγεν ἡ Ἑλλὰς
 μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ὁ δὲ βίος του δύ-
 νатаι νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα, τί
 δύναται νὰ κατορθώσῃ ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ

ἐπιμονή, ἡ φιλομάθεια καὶ ἡ φιλοπονία.

Ὁ Παπασλιώτης ἦτον υἱὸς ποιμένος ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Σμύρνης. Μόλις ἦτον ὀκτὼ ἐτῶν, ὅτε ὑπῆγεν ὑπέρτης εἰς τινα οἰκίαν. Τοιαύτην δ' ἔμφυτον ἀγάπην ἠσθάνετο διὰ τὰ γράμματα, ὥστε ὅταν τὰ παιδία τοῦ κυρίου τοῦ ἐνησχολοῦντο εἰς τὰ μαθήματά των αὐτὸς πάντοτε περιεφέρετο τριγύρω εἰς αὐτά, καὶ οὕτω δὲ ταχέως ἔμαθεν ὀλίγα γράμματα. Ἐντὸς ὀλίγου μάλιστα ἦτον εἰς κατάστασιν νὰ παραδίδῃ μαθήματα· ἔγεινε δεκτὸς ὡς ὑποδιδάσκαλος εἰς ἓν σχολεῖον, καὶ μόλις συντηρούμενος ἀπὸ τὸν γλίσχρον μισθὸν του, μὲ ἀπιστεύτους οἰκονομίας καὶ τρομερὰς στερήσεις, κατῴρθωσε νὰ περισσεύσῃ ὀλίγα τινα χρήματα μὲ τὰ ὅποια ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. Ἐνταῦθα ἔμεινεν ἐξ ἔτη σπουδάζων καὶ διδάσκων συγχρόνως· ὅσον δὲ περισσότερα ἐμάνθανε τόσον περισσότερον ἡύξανε καὶ ἡ πρὸς τὰ γράμματα ἀγάπη του, καὶ ἡ μὴν του ἐπιθυμία, τὸ μόνον του ὄνειρον ἦτο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Εὐρώπην. Μὲ τὴν ὑπομονὴν του τὸ κατῴρθωσε καὶ τοῦτο, καὶ μετέβη εἰς Λειψίαν τῆς Γερμανίας· ἀλλὰ πρὶν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὡς καλὸς υἱός, θέλων νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τοὺς πτωχοὺς του γονεῖς, ἔστειλεν ἀπὸ τὰ ὀλίγα του περισσεύματα εἰς μὲν τὴν μητέρα του μεγαλοπρεπέστατον δῶρον, εἰς δὲ τὸν πατέρα του ἀρκετὴν χρηματικὴν ποσότητα.

Εἰς τὴν Λειψίαν ἔπρεπε νὰ συντηρῆται, διότι χρήματα δὲν εἶχε. Τί νὰ πράξῃ; καὶ τί δὲν ἦτο πρόθυμος νὰ πράξῃ χάριν τῶν γραμμάτων; παρέδιδε μαθήματα, ἐχρησίμευεν ὡς διερμηνεὺς εἰς τὰς μεγάλας ἐμπορικὰς πανηγύρεις καὶ ὡς μεσίτης εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐμπόρους· προσέτι δὲ ἦτο καὶ φάλτης εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐν Λειψίᾳ ἐκκλησίαν, καὶ μὲ ὅλας αὐτοῦ τὰς ἀσχολίας εὗρισκε καιρὸν νὰ ἐξακολουθῇ τὰς σπουδὰς του, μετὰ μεγίστης μάλιστα ἐπιτυχίας.

Δὲν εἶνε ἀξία θαυμασμοῦ, μικροὶ μου φίλοι, ἡ φιλομάθεια τοῦ Παπασλιώτου; Μὲ πόσῃν εὐκολίαν δύνασθε πάντες νὰ τὸν μιμηθῆτε, χωρὶς νὰ ὑποφέρητε καὶ τὰς βασάν-

τους του καὶ τὰς στερήσεις του. Ὅσοι δ' ἐξ ὑμῶν εἴσθε πτωχοί, μὴ ἀποθαρρύνεσθε· διὰ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἐπιμονῆς τὰ πάντα κατορθοῦνται· θέλετε ἄλλο παράδειγμα; ὁ υἱὸς τοῦ ποιμένος ἐγένετο καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

ΦΙΛΙΣΤΩΡ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Κατὰ τὸν διαγωνισμόν τῆς μεταφράσεως τοῦ γαλλικοῦ ποιηματοῦ Le Petit Jules ἐκ τῶν 47 λιβαν ἀξιεπαίνων μικρῶν μας φίλων, οἵτινες μᾶς ἀπέστειλαν τὴν μετάφρασιν, ἐκρίθησαν ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῆς μεταφράσεώς των ἄξιοι:

Τοῦ βραβεῖου (*)

Μαρίκα Κ. Πίπιζα, 10 ἐτῶν (Ἀθηνῶν), ἥς καὶ δημοσιεύομεν κατωτέρω τὴν μετάφρασιν.

Τοῦ πρώτου ἐπαίνου

Σοφία Α. Κρασσά, 10 ἐτῶν, (Ἀθηνῶν).

Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου

Μεγάλη Χῆνα.

Εὐφήμου μνείας

Ἀλέξανδρος Κοαντζάκης, 12 ἐτῶν (Ὁδησσοῦ).

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΟΥΔΙΟΣ

Εἶδον τὸν μικρὸν Ἰούλιον. Ἦρχετο ἀπὸ τὸ σχολεῖον.—Ἐπῆδα καὶ ἔτρεχεν· ἦτο πολὺ περιχαρὴς.—ἐτραγῳδεῖ καὶ ἔλεγεν εἰς τὸ ἱπτάμενον πτηνόν:—«Χαῖρε, μικρὸν πτηνόν! ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχής». — Διότι εἶχε θελήσει νὰ μένῃ πάντοτε πολὺ εὐτακτος.—εἶχε γράψῃ καλῶς μίαν ὁλόκληρον σελίδα.—εἶχεν ἀναγνώσει πολὺ· ἡ διδάσκαλος τῷ εἶχεν εἰπεῖ:—«Ἰούλιε, εἶσαι μέγα παιδίον, μολοντόι εἶσαι πολὺ μικρόν!»

ΜΑΡΙΚΑ Κ. ΠΙΠΙΖΑ, ἐτῶν 10.

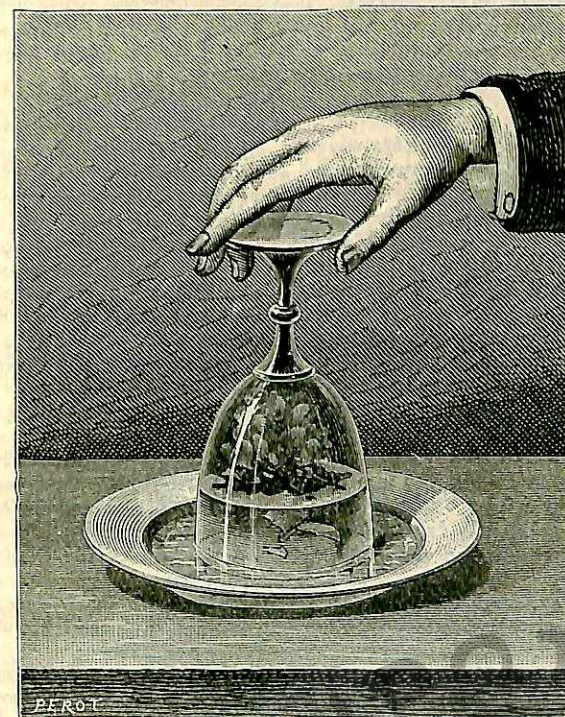
(*) Βραβεῖον ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε μόνον ἡ δημοσίευσίς τῆς καλλιτέρας μεταφράσεως. Μετ' ὀλίγον δέ, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔσως φυλλαδίου, ὅτε καὶ ἄλλους σπουδαιοτέρους διαγωνισμοὺς θὰ προκηρύξῃ «ἡ Διάπλασις», θὰ ὀρίσῃ βραβεῖα πολὺ κινουντα τὸ ἐνδιαφέρον, τὰ ὅποια οἱ μικροὶ μας συνδρομηταὶ καὶ αἱ μικραὶ μας συνδρομήτριαι πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦν καὶ θὰ φιλοτιμῶνται νὰ λάβωσιν.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΜΑΓΙΣΣΑ

Β'.

Ὅλοι βεβαίως θὰ ἐκάμετε τὸ πείραμα τοῦ φοῦ, τὸ ὁποῖον σᾶς εἶπον εἰς τὸ προλαβόν φυλλάδιον, ἀφ' οὗ μάλιστα ἔνεκα τῶν ἐορτῶν τοῦ Πάσχα εἶχετε ἄφθονα φᾶ εἰς τὴν οἰκίαν σας. Δὲν εἶνε ὥραϊον. διασκεδαστικόν, καὶ ὠφέλιμον πείραμα, μικροὶ μου φίλοι; Δὲν διεσκεδάσατε πολὺ, συγχρόνως δὲ δὲν ἐμάθετε ὅτι ὑπάρχει ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις; Ἡ φίλη σας «Διάπλασις» μοι εἶπε ὅτι πολλοὶ ἐξ ὑμῶν τῇ ἐγράψατε ὅτι ἡὐχαριστήθητε πάρα πολὺ, καὶ ὅτι τὴν παρεκαλέσατε νὰ σᾶς δείξῃ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον νὰ κάμετε καὶ κανὲν ἄλλο, διὰ τοῦτο θέλω σᾶς εἰπεῖν ἓν ἄλλο πείραμα, πάλιν περὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως, ἀλλ' ἀκόμη ἀπλούστερον καὶ πολὺ ὀλιγώτερον δαπανηρόν, διότι τοῦτο γίνεται καὶ χωρὶς φόν.

Προσοχὴ λοιπόν!

Ἡ εἰκὼν ἐκ τοῦ «Παρισσοῦ»

Τὸ ὕδωρ ἀναβαίνει εἰς τὸ ποτήριον

τὴν ἄλλην ὥραν ἐντὸς τῆς φιάλης, τότε δὲ ὁ ἔξωθεν ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ ὠθεῖ τὸ ὕδωρ εἰς τὸ ποτήριον, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀναβαίνει, ὅπως καταλάβῃ τὸ κενόν, ὅπερ ἐσχηματίσθη.

ΦΙΛΙΣΤΩΝ

ΤΑ ΕΛΕΗΜΟΝΑ ΟΡΦΑΝΑ

Ὅς ἓνα δένδρον, ποῦ 'ς τὸν δρόμον
Τὴν σκιὰδα του σκορπάει,
Πονεμένος ἀκουμπάει
Ἐνας γέροντας τυφλός.

Γεῖα· περνῶντες κάθε μέρα
Δυὸ παιδιὰ μαυρενδυμένα,
Τρέχουν, τρέχουν τὰ καυμένα
Ἐκεῖ 'ποῦ κάθεται ὁ φτωχός.

Καὶ μ' ἀγάπῃ δίδοντάς του
Ἐνα νόμισμα 'ς τὸ χέρι,
Εἶν' ὡχρὰ 'σάν διαφοκέρει,
Δακρυσμένα καὶ τὰ δυό.

Ποιὰ ζωὴ καμαρωμένη
Τοὺς θυμίζει αὐτὸ τὸ μέρος;
Γιατὶ τρέμοντας κι' ὁ γέρος
Τ' ἀγκαλιάζει μὲ καὶ μὸ;

Πρὶν ἢ ὁρφάνεια νὰ πλακώσῃ,
Εἰς περίπατο 'κεῖ πέρα
Μὲ τὸν μαυρὸ τους πατέρα
Ἐσυνείθιζαν νὰ βγοῦν.

Τώρα, κλαίγοντας μὲ πόνο
Τὴν χαμένη συντροφιά του,
Τ' ἀκριβὸν παράδειγμά του
Κάθε 'μέρ' ἀκολουθοῦν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιάννης ἀγαπᾷ πολὺ τὴν σάκχαριν. Πρὸ τινων
ἡμερῶν ἐξήτει πάλιν σάκχαριν ἀπὸ τὴν μάμμη του,
ἀλλ' ἡ μάμμη του δὲν τῷ ἔδιδε.

— Δὲν ἤξεύρεις, τῇ λέγει ὁ Γιάννης, ἀφ' οὗ ἐσκέ-
φθῃ ὀλίγον, δὲν ἤξεύρεις τί συνέβη προχθές. Ἐνα
μικρὸ παιδί ἐξήτει σάκχαριν ἀπὸ τὴν μάμμη του,
ἀλλ' ἡ μάμμη του δὲν τῷ ἔδιδε, καὶ . . . τὴν ἄλλην
ἡμέραν . . . ἔπесен εἷς ἕνα πηγάδι.

Δὲν ἤξεύρω ἂν καὶ ἡ γράττα μάμμη τοῦ Γιάννη
συνεκινήθη ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ ἐγγόνου της.

Ἐστῆλη ὑπὸ Πατρὸς σου Σ. . .

Ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ Παύλου μέλλει ν' ἀναχωρήσῃ
εἰς ταξείδιον μακρὸν καὶ ὁ Παῦλος εἶνε καταλυπη-
μένος.

— Ἀφ' οὗ λυπεῖσαι τόσον πολὺ διὰ τὴν ἀναχώρησίν
μου, τῷ λέγει ὁ πατὴρ του, ἔκλεξον ἓν ἐκ τῶν δύο :
ἢ μαζὶ μου ἔλα, ἢ μείνε μὲ τὴν μητέρα σου. Ποῖον
ἀπὸ τὰ δύο προτιμᾷς;

— Θὰ μείνω μὲ τὴν μητέρα, εἶπεν ὁ Παῦλος.

— Ἄ! βλέπω ὅτι μὲ ἀπαῖς ὀλιγώτερον ἐμέ, τῷ
λέγει μειδιῶν ὁ πατὴρ του.

— Ὅχι, ἀπάντησεν ὁ μικρὸς Παῦλος, σὰς ἀγαπῶ
ἐξ ἴσου καὶ τοὺς δύο, ἀλλ' ἡ μητέρα κλαίει 'ποῦ
φεύγεις καὶ σὺ δὲν κλαῖς.

Ἐστῆλη ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Κλέωνος Ἀθανασιάδου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Προσφιλῆς μου «Διάπλασις»,

Σὲ παρακαλῶ νὰ διαβιβάσῃς τὰς εὐχαριστίας μου
πρὸς τὴν καλὴν σου φίλην Ἀσπασίαν δι' ὅσα σοὶ
ἔγραψα νὰ μοὶ εἴπῃς περὶ τῶν «Παιδικῶν Σελίδων».

Αἰμυλίου Εἰμαρμένου.

Καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων ἐμνημόνευσαν
ἐκείνους ὅσοι κατ' ἀρχὰς μοὶ ἔγραψαν καὶ μοὶ ἔστει-
λαν καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις μὲ ψευδώνυμον καὶ
διὰ τοῦτο θὰ ἴδῃτε πολὺ περισσότερα ψευδώνυμα ἐν
τῷ φυλλαδίῳ τούτῳ. Εἷς τινος ὅμως, μολονότι μοὶ ἔγρα-
ψαν χαριεστάτας ἐπιστολάς ὑπὸ ψευδώνυμον, δὲν ἀπαντῶ,
διότι ἐλθισμόνησαν, φαίνεται, νὰ μοὶ γράψωσι πλησίον
τοῦ ψευδωνύμου των καὶ τὸ ἀληθές αὐτῶν ὄνομα, τὸ ὁ-
ποῖον εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γνωρίζω, διότι ἄνευ αὐ-
τοῦ δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὸ ψευδώνυμον. — Ἦκούσατε
λοιπόν; ὅσοι ἔχετε σκοπὸν νὰ μοὶ γράφητε ὑπὸ ψευ-
δώνυμον — καὶ θὰ φροντίσῃτε βεβαίως νὰ εἶνε πολὺ
νόστιμον καὶ κομψὸν τὸ ψευδώνυμόν σας, καὶ μὲ κα-
λαιωθῇσαν ἐκλεγεγμένον — πρέπει πλησίον τοῦ ψευ-
δωνύμου σας νὰ γράφητε καὶ τὸ ἀληθές σας ὄνομα,

Καὶ τὸν γέρο εὐεργετῶντας,
Ἡ ψυχὴ τους ἡ ὀλιμμένη
Μὲ τὰ δάκρυα ξεθυμαίνει
Τὸ μαράζι, τὸ κρυφόν.

Τὰ καυμένα, ποῦ τοῦ κόσμου
Τώρα ἐγνώρισαν τ' ἀγκάθια,
Ἵ τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀπάθεια
Εἶναι μάθημα λαμπρό!
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

Ὁ Σωτήρης εἶνε ὀλίγον ἀμελής καὶ εἶνε εἰς τὴν
ἐβδόμην τάξιν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσαρας
μαθητὰς: τὸν Ἀνδρέαν, τὸν Κωστῆν, τὸν Ἀλέξαν-
δρον, καὶ αὐτόν.

— Εἰγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς μου, ἔλεγε
προχθές εἰς τὴν μικράν του ἐξαδέλφη.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ πατὴρ του τὸν παρετῆρει μὲ βλέμμα
εἰρωνικόν, ὁ Σωτήρης ἐπρόσθεσε, χαμηλόνων τοὺς
ὀφθαλμούς:

— Κατόπιν ἀπὸ τὸν Ἀνδρέαν, τὸν Κωστῆν, καὶ
τὸν Ἀλέξανδρον.

Ἐστῆλη ὑπὸ Κορκωράν

Ὁ Παῦλος δὲν εἶνε πολὺ ἐπιμελής πρὸ πάντων δὲ
διὰ τὴν γεωγραφίαν αἰσθάνεται τρομερὰν ἀντιπάθειαν.
Ἐν τούτοις ἤξευρε ὅτι τὴν Ἀμερικὴν τὴν ἀνεκάλυψεν
ὁ Κολόμβος.

— Δὲν ἦτο δυνατόν τάχα νὰ γεννηθῶ πρὸ τοῦ Κο-
λόμβου; λέγει προχθές μὲ πολλὴν πικρίαν εἰς τὴν
ἀδελφὴν του.

— Διατὶ; μήπως ἤθελες ν' ἀνακαλύψῃς σὺ τὴν Ἀ-
μερικὴν ἀντὶ ἐκείνου;

— Ὅχι δά! ἀλλὰ διότι ἡ γεωγραφία θὰ εἶχε ὀλι-
γωτέρας ἡπερίους καὶ θὰ ἔσκοτιζόμην ὀλιγώτερον διὰ
νὰ τὴν μάθω.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἐρμούου Ψιττακοῦ

σύροντες γραμμὴν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον πρὸς διάκρισιν.

Σὲ εὐχαριστῶ, *Εὐγενῇ μου Τηλέμαχε*, διὰ τὴν
ὥραιάν σου ἐπιστολήν, ἐν ᾗ τοσοῦτον ζωηρῶς μοὶ
περιγράφεις τὸ εἰς Σμύρνην ταξείδιόν σου.

Μεγάλῃ Χῆρᾳ, Μεγάλῃ Χῆρᾳ! ἀπὸ τὴν βίαν
σου ἄρ' γε ἐλθισμόνησας νὰ σημειώσῃς ἐν τῇ ἐπιστο-
λῇ σου τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σου, ἢ ἐκ φόβου μή-
πως παραγγείλω εἰς τὸν μάγειρά μου νὰ σὲ σφάξῃ διὰ
νὰ σὲ φάγῃ; Δὲν ἤξευρες ὅτι «ἡ Διάπλασις» δὲν
εἶνε λαίμαργος; — Εὐγε! ἡ μετάφρασίς σου ἦτο πολὺ
καλὴ (ἀλλὰ νὰ προσέχῃς εἰς τὴν ὀρθογραφίαν).

Ὁ Κορυδαλὸς στέλλει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὸ
Εὐδοκμον Ἀρθος καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὴν ἡλικίαν
του καὶ τὴν κατοικίαν του καὶ εἰ δυνατόν καὶ τὸ ἀλη-
θές του ὄνομα. Ἀκούεις, *Εὐδοκμον Ἀρθος*;

Πηνελόπη καὶ *Ἀριστείδης Τ.* θέλω εἶπει εὐχα-
ρίστως εἰς τὸν κ. Ἀλέξανδρον Κατακουζηνόν, ὅτι σὰς
ἤρесе πάρα πολὺ ἡ μελωδία τῶν «Ποντικῶν» καὶ
ὅτι τοὺς τραγῳδεῖτε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Διόλου δὲν μ' ἐνοχλεῖς, *νέε μου φίλε Φίλιππε*

II. παρακαλῶν με νὰ σὲ ἐγγράψω συνδρομητὴν, τοῦ-
ναντίον μὲ μεγάλην χαρὰν σὲ κατατάσσω μεταξὺ τῶν
πολλῶν καὶ καλῶν φίλων μου, διότι φαίνεται ὅτι εἶ-
σαι καλὸν παιδίον καὶ τὰ καλὰ παιδία τ' ἀγαπῶ.
Καλῶς ἤλθες λοιπόν, ἀγαπητὲ *Φίλιππε*.

Προσφιλεστάτῃ μου Αἰθερίᾳ Νύμφῃ, τὸ ψευ-
δώνυμόν σου εἶνε ὠραϊότατον καὶ μοὶ ἀρέσκει πολὺ·
ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, φρόντισον ἀπὸ σήμερον νὰ λάβῃς
μερικὰ μαθήματα καλλιγραφίας ἀπὸ τὴν πρώτην ὀρ-
νίδα τὴν ὁποῖαν θὰ συναντήσῃς καθ' ὁδόν· διότι μὰ
τὴν ἀλήθειαν, εὐκολώτερον διακρίνει τις τὰ πατή-
ματα τῆς ὀρνίθος ἐπὶ τῆς λάσπης, παρά τὰ ἰδικὰ
σου γραψίματα εἰς τὰς ἐπιστολάς σου.

Αἱ ἐπιστολαὶ σου μοὶ παρέχουν μεγάλην τέρψιν,
μικρά μου *Ἀττικὴ Ἀῦρα* γράφε μοι συχνά.

Ὅσοι μοὶ ἔστειλαν πνευματικὰς ἀσκήσεις ἄνευ
τῆς λύσεως δὲν θὰ τὰς ἴδωσι ποτὲ δημοσιευμένας.
Νομίζετε λοιπόν, *καλὰ μου παιδία*, ὅτι ἡ φίλη σας
«Διάπλασις» εὐκαρεῖ νὰ λύῃ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις,
τὰς ὁποίας τῇ στέλλετε πρὸς δημοσίευσιν; Τότε ποῦ θὰ
εὔρῃ καιρὸν νὰ ἐτοιμάζηται διὰ τὰς ἐπισκέψεις της;
Φίλοι! *Δαλέζετε καὶ Καλτσόστη*, οὐδέποτε ἔλαβον
ἐπιστολήν σας μὲ ἀντίτιμον συνδρομῆς.

Τρυφερά μου Μαρία Γ. Τ., ἡ ἐπιστολή σου μαρ-
τυρεῖ ὅτι εἶσαι εὐγενέστατον κοράσιον καὶ σὲ συγχαί-
ρω διὰ τὴν καλὴν ἀπόφασιν τὴν ὁποῖαν ἔλαβες νὰ
μὴ παύσῃς πολλὰς ὥρας. — Τὸ ποιημάτιόν σου διὰ
τὴν ἀδελφὴν σου Ἐλισάβετ πολὺ μὲ συνεκίνησε, καὶ
ἂν πράγματι τὸ ἔγραψας μόνῃ σου, προμαντεύω ὅτι
μετὰ τινὰ ἐτη πολλὰς χιλιάδας ἀναγνωστῶν θὰ συγ-
κινήσῃ ἡ περιπαθὴς Μοῦσά σου. Ἐσο ὅμως ἐπιμελής
τώρα διὰ νὰ μάθῃς πολλὰ γράμματα, πολλὰ.

Καλῶς ἤλθες, *Ἀριθμὲ Πέντε*.

Καὶ διατὶ ἐξεπλάγῃς τόσον πολὺ, *κύριε Μανώλῃ*,
ὅταν εἶδες ὅτι δὲν θὰ σὰς ἐπισκέπτομαι δις τοῦ μη-
νός; Θὰ εἶχες ἴσως τὸ δικαίωμα νὰ ἐκπλαγῇς, ἂν εἶ-
χες καὶ σὺ συντελέσει ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον εἰς
τὴν αὐξήσιν τῶν φίλων μου. Ἀλλὰ μήπως ἐνήργησας;
Εἶνε ὅμως εἰσέτι καιρὸς νὰ συντελέσῃς εἰς τοῦτο, ἂν
πράγματι μὲ ἀγαπᾷς ὅσον λέγεις καὶ ἐπιθυμῇς εὐλι-
κρινῶς νὰ σ' ἐπισκέπτομαι δις τοῦ μηνός.

Αἱ λύσεις σας, ἀγαπητοί μου *Κοῦ-κοῦ-κοῦ* καὶ *Τοῦ-
ροῦ-ροῦ*, εἶνε πολὺ ὀρθαί, ἀλλ' ἔχουν ἓν μόνον ἐλάτ-
τωμα, ὅτι εἶνε γεγραμμένα ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς σας,
ἐν ᾗ πρέπει νὰ μοὶ τὰς ἀποστέλλητε ἐπὶ ἰδιαιτέρου
χάρτου ἐγκλειστοῦ ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς σας.

Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ζητῶ, ἀγαπητὲ *Π. Ζάλλη*, νὰ εἶνε
φιλόκαλα παιδία οἱ φίλοι μου. — Ὅτι ἐξήγησας σοὶ τὰ
ἔσται. Οἱ στίχοι σου δὲν εἶνε ἐπιτυχεῖς. (Ἀκούς καὶ
σὺ Μιλιτιάδῃ;). Στέλλετέ μοι καλλίτερον ἑρωτήσεις,
ἀπροσδόκητα, *λογοπαίγνια*, μικρὰ ὅμως καὶ εὐφῶς.

Τὸ ποιῆμά σου, *καλέ μου ἐν Γαλατίᾳ φίλε*, τὸ
ἐπιγραφόμενον «Τὸ ὄρφανον τῆς Χίου» καὶ τὸ ἰδικόν
σου ποιῆμα τὸ «Μὴ μου ἄπτου» *φίλε Δημ. Στ.* δὲν
δύναμαι, ἂν καὶ μετὰ λύπης, νὰ τὸ δημοσιεύσω δι'
ὅσους λόγους εἶπον εἰς τὸν Ἀνδρέαν καὶ εἰς τὸν *Τρι-
οβαλμὸν* ἐν τῷ 3^ῳ φύλλῳ. Ἐργάσθητε, φίλοι μου,
ἐργάσθητε ὅλοι ὅσοι ἔχετε τάσιν νὰ γράφητε, καὶ
ὅταν ἐπὶ τέλους κατορθώσῃτε νὰ γράφητε ὠραῖα
ποιήματα ἢ διηγήματα, ἐστὲ βέβαιοι ὅτι μὲ μεγάλην
μου εὐχαρίστησιν θὰ τὰ δημοσιεύω. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ
μικροί μου φίλοι μοὶ στέλλουν διηγήματα καὶ ποιήμα-
τα, ὡς τὸ ἰδικόν σας, καὶ χειρότερα ἐνίοτε· τί θὰ συνέ-
βαινε λοιπόν, ἂν τὰ δημοσιεύω ὅλα αὐτά; Ἀντὶ τῆς

φίλης σας «Διαπλάσεως», ἥτις τοσαύτην εὐχαρίστησιν
σὰς προσεῖναι μὲ τὰς ἐπισκέψεις της, θὰ ἐλαμβάνετε
μῖαν «Διάπλასιν» διαφορετικὴν, ἀπὸ ὑμᾶς ἐντελῶς
συντεταγμένην, ἡ ὁποία οὔτε εἰς σὰς τοὺς ἰδίους θὰ
ἤρσκει, μάλιστα οὔτε εἰς σὰς, φίλοι μου. Θάρρος
λοιπόν καὶ ἐργασία, διότι ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται νὰ δημο-
σιεύω τὰ ἔργα σας· ἂς εἶνε ἄξια μόνον δημοσιεύσεως.

Εἶσαι πολὺ χαρίεσσα καὶ υποχρεωτικὴ, *φιλιτάτη
Αἰκατερίνη Α. Β.* ἀφ' οὗ φροντίζεις τόσον πολὺ περὶ
ἐμοῦ· μὴν ἐντρέπεσαι νὰ μοὶ γράφῃς, μικρά μου, διότι
δὲν ἐνέγραψες εἰσέτι συνδρομητὰς· ἐγὼ εἶμαι βεβαία
ὅτι σὺ προσπαθεῖς πολὺ καὶ ὅτι θὰ μοὶ συστήσῃς
πολλὰ παιδία καὶ κοράσια καλὰ ὅπως εἶσαι καὶ σὺ.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν μαθάνω, ἀγαπητόν μου
Λευκὸν Ἰον, ὅτι ἔχεις μικρότερόν σου ἀδελφόν καὶ
μεγαλειτέραν σου ἀδελφὴν καὶ σὰς ἀσπάζομαι καὶ
τοὺς τρεῖς. Προσέτι εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, διότι
ἐξελέξατε καὶ οἱ τρεῖς ὠραῖα ψευδώνυμα, διὰ τῶν
ὁποίων ἀποτελεῖτε εὐώδη ἀνθοδέσμη.

Φίλε Ἀλκιβιάδῃ Γ. τὸ γράψιμόν σου τί ἔπαθε;
εἰς τὴν ἐπιστολήν τὴν ὁποῖαν μοὶ ἔστειλες τὰ γράμ-
ματά σου τρέμουν, ὡς νὰ ἔχουν ῥῆγος.

«Φίλη *Διάπλασις*, στείλόν μοι τὰς *Παιδικὰς Σε-
λίδας* διὰ νὰ τὰς ἀναγνώσω καὶ ἂν μοὶ ἀρῶσιν θὰ
τὰς αγοράσω καὶ θὰ τὰς συστήσω καὶ εἰς ἄλλους»,
μοὶ γράφει ἐκ Λαρίσης ὁ *Ι. Α. Ζ.*

— Διὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἐγὼ μὲν ἀπὸ τὰ ταχυδρομικά
ἔξοδα, ἀγαπητὲ *Ι. Α. Ζ.* σὺ δὲ ἀπὸ τὴν φροντίδα τοῦ
νὰ κλῖνῃς τὰς *Παιδικὰς Σελίδας*, μοὶ φαίνεται ἀπλοῦ-
στερον πρὸς εὐκολίαν σοῦ καὶ πολλῶν ἴσως ἄλλων, νὰ
παραθέσω ἐκ τῶν κρίσεων τῶν Ἀθηναίων ἐφημερίδων,
τὰς κρίσεις τῆς *Ἐστίας* καὶ τῆς *Ἐφημερίδος*.

Καὶ τὸ μὲν περιοδικὸν «Ἐστία» ἐν τῷ 224 ἀριθμῷ
τοῦ Δελτίου αὐτῆς λέγει: «Τὸ τομίδιον τοῦτο τοῦ κ.
Αἰμυλίου Εἰμαρμένου (Α. Π. Κουρτίδου) εἶνε ἀνάνω-
σμα προσφορώτατον διὰ τὴν τρυφεράν παιδικὴν ἡλι-
κίαν, περιέχον ὕλην ὠραίαν καὶ ἐπαγωγὴν μετὰ πολ-
λῆς τέχνης καὶ χάριτος ἐξεργασμένην, καταλληλο-
τάτην δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐγράφη, τοὔτεστι τὴν
μετὰ τέρψεως διαπαιδαγωγίαν τῶν παιδίων. Εἶνε δὲ
τετυπωμένον μετὰ φιλοκαλίας καὶ κοσμεῖται διὰ μι-
κρῶν ὠραίων εἰκόνων, ὅπερ καθιστᾷ τὸ βιβλίον ἐπὶ
μᾶλλον ἀξιόστονον».

Ἡ δ' «Ἐφημερίς» ἐν τῷ 90 αὐτῆς ἀριθμῷ λέγει:
«Ἐν ὠραϊότατον μικρὸν βιβλίον ἐξεδόθη (εἰς 32^{ον})
παράρτημα τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν*· ἐπιγρά-
φεται δὲ «*Παιδικαὶ Σελίδες*» καὶ εἶνε ἔργον τοῦ
γνωστοῦ ἀφελεστάτου καὶ τρυφεροῦ συντάκτου «τῆς
Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» κ. Αἰμυλίου Εἰμαρμένου
(Α. Π. Κουρτίδου). Περιέχει ἐπὶ μικρὰ παιδικὰ διηγη-
μάτια μετὰ χάριτος γεγραμμένα καὶ μὲ ἀπλοῦν ὕψος
τερπνὰ καὶ διδακτικὰ διὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν· εἶτα δὲ
3—4 ποιήματα ταυταχιδεῶς ἐμπνεύσεως, ὧν ἓν μετὰ
μελωδίας τοῦ κ. Ἀλ. Κατακουζηνοῦ. Τὰ διηγημάτια
στολίζουσιν εἰκόνες μικραὶ (ὅλα εἶνε μικρὰ καὶ κομψὰ
ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ), ὁ δὲ τύπος του, ἐκ τοῦ τυπο-
γραφείου Ἀνδρέου Κορομηλά, εἶνε καθαρῶτατος καὶ
ὠραϊότατος, ὡς ἡ πρωτόβαλτη στολὴ μικροῦ ἀγγέλου
Πλουσίου οἴκου τὴν πρώτην ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς
λαμπρᾶς. Δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συστήσωμεν ζωηρῶς τὸ
σπάνιον τοῦτο καὶ ἀνθηρότατον τομίδιον, ἐκ τῶν τό-
σων παρ' ἡμῖν ἐκδομένων εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐκλεκτοῦ
ἀληθοῦς. Καὶ δὲν εἶνε καθόλου ἀκριβὸν, δι' ὅσους ἔχουν
τέχνα προσφιλῆ νὰ διαπαιδαγωγήσονται».

ΠΕΜΨΑΤΕ ΜΟΙ ΤΑΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΣΑΣ!

ΜΙΚΡΟΙ ΜΟΥ ΦΙΛΟΙ, πολλοί ἐξ ὑμῶν ἔχετε βεβαίως φωτογραφηθῇ καὶ προσφέρετε τὰς φωτογραφίας σας εἰς τοὺς φίλους σας καὶ εἰς ὅσους ἐν γένει ἀγαπᾶτε, διὰ νὰ σᾶς ἐνθυμῶνται.

Ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος, μικροί μου φίλοι, τὸ ὁποῖον πάντες ἐδείξατε μέχρι τοῦδε ὑπὲρ ἐμοῦ πείθομαι, ὅτι θεωρεῖτε καὶ ἐμὲ ὡς μίαν ἐκ τῶν καλλιτέρων σας φίλων, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐαρεστηθῇτε νὰ ἀποστείλῃτε τὰς φωτογραφίας σας καὶ πρὸς ἐμὲ τὴν ἀγαπητὴν σας φίλην «Διάπλαιν», ἅμα μάθητε ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὰς ἀποκτήσω.

Μὲ πόσην χαρὰν θὰ λάβω τὰς φωτογραφίας τῶν φίλων μου, καὶ θὰ τὰς θέσω εἰς τὸ λεύκωμά μου! πῶς θὰ τὰς παρατηρῶ μίαν πρὸς μίαν, διὰ νὰ γνωρίσω ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ὑμῶν τὴν φυσιογνωμίαν καὶ νὰ τὴν ἀποτυπώσω βαθέως εἰς τὴν μνήμην μου, διὰ νὰ μὴ σᾶς λησμονήσω ποτέ, ποτέ! Μὲ πόσην εὐχαρίστησιν θὰ ἴδω ὅτι ἡ φυσιογνωμία ἐκάστου τῶν μικρῶν μου φίλων συμφωνεῖ μὲ τὴν καλὴν ἰδέαν, ἣν ἐσχημάτισα περὶ τοῦ χαρταῖου ἐκάστου αὐτῶν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν των.

Ἐὰν ὅλοι, βαθυμῆδον καὶ κατ' ὀλίγον, μοὶ ἀποστείλῃτε τὰς φωτογραφίας σας, θὰ ἔχω μετὰ τινα καιρὸν τὴν μεγαλειτέραν συλλογὴν φωτογραφιῶν, καὶ τὴν χαριεστέραν, καὶ θὰ τὴν φυλάττω μὲ πολλὴν, πολλὴν προσοχήν, ὥς δῶρον ἀνεκτίμητον ὑπὸ τῶν μικρῶν μου φίλων προσενεχθέν μοι, καὶ μαρτυροῦν τὴν πρὸς με ἀγάπην των.

Παρακαλῶ ἐκείνους ὅστινες θὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ μοὶ ἀποστείλῃσι τὰς φωτογραφίας των, νὰ μὴ λησμονῶσι νὰ γράφωσιν ὅπισθεν αὐτῆς τὸ ὄνομά των, τὸ ψευδώνυμόν των (ἂν θέλωσι νὰ ἔχωσι ψευδώνυμον) καὶ τὴν ἡλικίαν των, ἵνα μὴ ποτε συμβῇ κατὰ τὴν τακτοποίησιν τῆς συλλογῆς καὶ ἐκλάβω ἄλλον ἀντ' ἄλλου. Ἐκ τῆς συλλογῆς δ' αὐτῆς τῶν φωτογραφιῶν θὰ ἀντιγράψῃ προσέτι ὁ ξυλογράφος τὴν εἰκόνα τοῦ ἐκάστοτε βραβευομένου ἐν τοῖς διαγωνισμοῖς, διὰ νὰ τὴν δημοσιεύω;

ὥς θὰ ἴδῃτε κατωτέρω εἰς τὸ περὶ διαγωνισμῶν κεφάλαιον.

Εἶμαι βεβαία, ὅτι πολλοὶ θὰ ἐκπληρώσωσι τὴν παράκλησίν μου ταύτην καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων ἀπὸ καρδίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΩΣ ΗΛΛΑΞΕ!

ΣΚΗΝΗ ΜΑΘΗΤΙΚΗ *

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΝΩΛΗΣ, ΒΙΒΑΙΟΝ, ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ, ΚΑΛΑΜΑΡΙ

ΠΕΝΝΑ.

(Τὰ τέσσαρα τελευταῖα πρόσωπα εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ Μανώλης καθήμενος πλησίον αὐτῆς ἐπὶ καθέκας γράφει.)

ΜΑΝΩΛΗΣ (κλείων τὸ τετράδιόν του). Ἐτελείωσε καὶ ἡ ἐξήγησίς μου· τὰ μαθήματά μου τὰ ἐμελέτησα· εἶμαι ἕτοιμος δι' αὐριον· τῶρα ἂς ὑπάγω νὰ περιπατήσω ὀλίγον. (Σκέπτεται ὀλίγον) περίεργον πράγμα! πρὶν ἀφήσω τὴν κατηραμένην ἐκείνην ἀμέλειαν, οὔτε διασκέδασιν, οὔτε περίπατον ἐκαταλάβανα· ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινα μοῦ ἐφαίνετο ὅτι μὲ ἐκυνηγοῦσε κάποιος κατόπιν μου καὶ μ' ἐφώναζε εἰς τ' αὐτί μου: «Πήγαινε νὰ γράψῃς, ἀμελέστατε, πήγαινε νὰ μελετήσῃς! ἐπὶ τέλους δὲν ἐντρέπεται;... χὰ χὰ χὰ! μὰς θέλει καὶ διασκέδασιν ὁ κύριος, μὰς θέλει καὶ περίπατον ὁ εὐγενέστατος, ἐτελείωσε, βλέπεις τὰς ἐργασίας του!» Τῶρα μὲ ὀλίγον κόπον ὅλα διορθώνονται· πρῶτον δὲν μὲ λέγουσιν ἀμελῆ—τί βαρεῖα λέξις! ὅταν μ' ἔλεγον ἀμελῆ μ' ἐφαίνετο ὅτι μ' ἐρράπιζον,—ἔπειτα θαρρεῖς ὅτι, ὅπως ἐγώ, ὅλα ἥλλαξαν τριγύρω μου· ὁ πατέρας κ' ἡ μητέρα μ' ἀγαποῦν περισσότερον· ὁ διδάσκαλος μ' ἔχει εἰς ὑπόληψιν καὶ μ' ἐπαινεῖ, οἱ συμμαθηταί μου μ' ἐκτιμοῦν, ἐγὼ δ' ἴδιος εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ὥς καὶ ὁ περίπατός μου ἀκόμη μοῦ φαίνεται

(*) Παρακαλοῦμεν τοὺς μικροὺς μας φίλους ν' ἀναγνώσωσιν ἀπ᾿ ἑτὶ τὴν ἐν τῇ 1 φυλλαδίῳ τοῦ 1881 μαθητικὴν σκηνὴν ἢ Συνωμοσίαν ὅπως ἐννοήσωσι καλῶς τὴν ἐν τῇ φυλλαδίῳ τούτῳ δημοσιευομένην «Πῶς ἥλλαξε», διότι αὕτη ἡ μαθητικὴ σκηνὴ ἀποτελεῖ συνέχειαν ἐκείνης.

διαφορετικὸς· ἐπὶ τέλους καὶ «ἡ Διάπλαιν» τὰ κακὰ παιδιὰ δὲν τὰ λέγει πλέον Μανώληδες... Ποῦ νὰ ὑπάγω νὰ περιπατήσω; ἂ, εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος θὰ ὑπάγω· εἶνε πέμπτη καὶ ἔχει μουσικὴν πῶς μ' ἀρέσει ἡ μουσικὴ!

(Τακτοποιεῖ τὸ Βιβλίον, τὸ Τετράδιον, τὸ Καλαμάρι καὶ τὴν Πένναν καὶ ἐξέρχεται.)

ΠΕΝΝΑ. Σήμερα οὔτε τὰ μάτια του δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ κανεὶς! αὐτὸς εἶναι ὁ προσητερινὸς ὁ Μανώλης; Ἀπὸ τὸν παλαιὸν τὸν Μανώλην μόνον τὸ ὄνομα τοῦ ἔμεινε

ΚΑΛΑΜΑΡΙ. Κ' ἔπειτα λέγουσιν ὅτι δὲν γίνονται πλέον θαύματα! θαῦμα δὲν εἶνε πῶς ἥλλαξε αὐτὸ τὸ παιδί:

ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ. Πῶς ἔξαφνα ἐφρονίμυνε, καὶ ἔρριψε τὴν ἀμέλειαν ἀπ' ἐπάνω του, ὥσάν μολυσμένον φόρεμα!

ΒΙΒΑΙΟΝ (μειδιῶν ἀξιοπρεπῶς). Ἐγὼ τὸ ἡξέυρω τὸ πῶς.

ΟΛΟΙ (μὲ ἐκπληξιν). Τὸ ἡξέυρεις!!!

ΒΙΒΑΙΟΝ Βέβαια τὸ ἡξέυρω· τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου· ἐνθυμείσθε τὴν Συνωμοσίαν μας;

ΠΕΝΝΑ, ΚΑΛΑΜΑΡΙ, ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ (προχωροῦν πρὸς τὸ Βιβλίον καὶ τὸ παρατηροῦν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον). Ναι! τὴν Συνωμοσίαν μας!

ΒΙΒΑΙΟΝ. Ἐνθυμείσθε ὅτι εἴχαμε κρυφθῇ καὶ δὲν μᾶς εὔρε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὅτι τὸ ἀπομεσήμερον ἐφανερωθῇκαμε καὶ μᾶς ἐπῆρε καὶ ἐπῆγε;

ΠΕΝΝΑ, ΚΑΛΑΜΑΡΙ, ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ. Ναι, ναι, τὸ ἐνθυμούμεθα.

ΒΙΒΑΙΟΝ. Λοιπὸν ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἥλλαξε ὁ Μανώλης.

ΠΕΝΝΑ, ΚΑΛΑΜΑΡΙ, ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ. (προχωροῦν πολὺ πλησίον· ἡ περιεργία εἶνε ἐξωγραφημένη ἐπὶ τῶν προσώπων των). Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέραν, ναι, μὰ πῶς;

ΒΙΒΑΙΟΝ. Ἄμα ἐπῆγε ὁ Μανώλης εἰς τὸ σχολεῖον—καὶ ἦτον ἀρκετὰ ἀργὰ ὅταν ἐπῆγε—τὸν ἐφώναξε ὁ διδάσκαλος καὶ τὸν ἤρωτησε ποῦ ἦτον τὸ πρῶτ' καὶ ἂν ξέυρη τὸ μάθημά του· ὁ Μανώλης ἔγινε κατακόκκινος ὥσάν παπαροῦνα καὶ ἤρχισε νὰ ἐμπερδεύῃ τὰ λόγια του· ἡμεῖς ὅλοι ἤμεθα μέσα εἰς τὴν σάκκην· ἀλλ' ἐγὼ ἀπὸ μίαν ἄκραν εἶχα προβάλει τὸ κεφάλι μου καὶ πα-

ρατηροῦσα τί συνέβαινε· ἐκείναις ταῖς ἡμέραις εἶχεν ἔλθει ἕνας νέος διδάσκαλος, διότι ὁ ἄλλος εἶχεν ἀσθενήσῃ· ὁ πρῶτος δ' διδάσκαλος τὰ ἔδερνε τὰ παιδιὰ καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἔκαμαν καὶ μεγάλη προκοπὴ μὲ τὸ κτύπα, κτύπα μόνον τὸ ὀκταπόδι μαλακόνει, ὅχι ὅμως καὶ τὸ παιδί, τὸ παιδί τοῦναντίον γίνεται ἀγριότερον· ὁ νέος διδάσκαλος δὲν τὸν ἔδειρε τὸν Μανώλη, ἀλλὰ τὸν ἐπῆρε μόνον εἰς μίαν ἄκραν τοῦ σχολείου καὶ τοῦ ὠμιλοῦσε ὀλόκληρον μισὴ ὥρα· φαίνεται ὅτι τὸν ἐσυμβούλευε· τί τοῦ εἶπε δὲν ἡξέυρω, διότι ἦτο μακριὰ καὶ δὲν ἤκουα, ἀλλ' ἅμα ἦλθε κ' ἐκάθησε εἰς τὸ θρανίον τοῦ ὁ Μανώλης ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν του μέσα εἰς τὰ χέρια του καὶ ἔκλαυσε, καὶ ἔκλαυσε πολὺ· ἔως τὸ δειλινὸ δὲν ἐσῆκωσε τὸ κεφάλι του· τελείωσε! μὲ τὰ δάκρυά του ἐβγήκε ἀπὸ ἴπῳ τοῦ ἡ ἀμέλεια· ἀπὸ τὸ ἐσπέρας ἐκείνο ἤρχισε νὰ μελετᾷ.

ΤΕΤΡΑΔ. ΚΑΛΑΜ, ΠΕΝΝΑ (κομπαστικῶς) Καὶ νὰ γράφῃ!

ΒΙΒΑΙΟΝ. Καρμύϊαν ἡμέραν θὰ συγχωρῇ τὸν καλὸν διδάσκαλον· ποῦ τὸν ἔκαμε μὲ τοὺς καλοὺς του λόγους ν' ἀγαπήσῃ τὰ γράμματα.

ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μανώλης θέλησιν· ποῦ ἔδειξε! εἶπε: «θὰ γείνω ἐπιμελής» κ' ἔγινε.

ΠΕΝΝΑ. Γιὰ τὴν τύχην μας· θυμᾶσθε τί Χριστοῦγεννα ἐπεράσαμε, περιφρονημένα, πεταμένα εἰς μίαν γωνίαν!

ΚΑΛΑΜΑΡΙ. Τώρα ὅμως ὅλοι μᾶς ζηλεύουν.

ΠΕΝΝΑ. Βέβαια· κυττάτε ἐμένα· τώρα λάμπω καὶ μολονότι ὅλο δουλεύω τώρα, εἶμαι εὐχαριστημένη μ' ἀρέσει ἐμὲ ἡ ἐργασία.

ΚΑΛΑΜΑΡΙ. Τώρα δὲν ἔχω πλέον πληγὰς, ἐσταμάτησε τὸ αἷμά μου.

ΒΙΒΑΙΟΝ, ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ (κατ' ἰδίαν) Διὰ τὴν τύχην μας.

ΚΑΛΑΜΑΡΙ. Τώρα εἶμαι ὅλον ζῶν.

ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ. Κ' ἐμὲ ποῦ μ' ἐστόλισε μὲ καινούργιο ζωγραφιστὸ ἐξώφυλλο!

ΒΙΒΑΙΟΝ (κινύων τὸ ἐπικάλυμμά του) παρατηρήσατε τί ὥρατο φόρεμα ποῦ ἔκαμε κ' εἰς ἐμέ μ' ἔδωκε εἰς τὸν βιβλιοδέτην, διότι

καθώς Ξεύρετε, ο ιδιόκός μας ράπτης εἶνε δ βιβλιοδέτης. — Ἀλήθεια, Ξεύρετε καὶ τὸ νέον;

ΟΛΟΙ. Τί πάλιν;

ΒΙΒΛΙΟΝ. Τὸ ἔμαθα εἰς τὸ βιβλιοδετεῖον: «Ἡ Διάπλασις» τὸν Σεπτέμβριον θὰ δημοσιεύσῃ τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν της ὅσοι λάβουν ἄριστα· νὰ ἦσθε βέβαιοι.

ΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ

μῦθος

Σὲ λαγκαδιά, ποῦ ὁροσερὰ τὴν ἔλουζαν ρυάκια,
Μικρὸ παιδάκι ἔκοθε λουλούδια τρυφερά·
Ὁλόγυρά του ἔδοσκαν ἀγνὰ περιστερὰκια
Καὶ ἔλαφρά τὸ χάιδευαν μὲ τ' ἄσπρα τινι φτερά·
Γιὰ νὰ τὰ πιάσῃ ἄπλωνε χερὰκια ζηλεμένα
Μὰ φεῦγαν ἕνα... ἕνα...

πῶς θὰ ἔχη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Μανώλη μας.

ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ. Νὰ σοῦ 'πῶ τοῦ ἀξίζει· τώ-
ρα 'ποῦ εἶνε τόσο καλὸ παιδί, πρέπει εἰς
τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου νὰ 'πάγῃ τ' ὄνομά
του, νὰ τὸν μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι.

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

— Παπούλι, τί πουλιά 'ναι αὐτά; (ἔρωτησε μὲ πόνο
Τὸ γέρο ποῦ καθώτανε σὲ ρίζα μιᾶς ἐληας),
Ζυγόνουνε κοντά, κοντά, γιὰ νὰ τὰ πιάσω ἁπλῶν..
Μὰ φτερουγιάζουνε εὐθύς καὶ χάνονται μὲ μιᾶς...
— Παιδί μου, τὰ πουλάκια σου τὰ ἔμορφα ποὺ εἶδες...
αὐτά... τὰ λέν' ἐλπίδες...
Δ. ΓΡ. Κ.

Η ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ ΜΟΥ

ΕΛΑΣΑΤΕ, ἀ-
γαπητά μου
παιδιά, γε-
λάσατε πολὺ,
διότι εἶνε πο-
λὺ παράδοξος

ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς
διηγηθῶ μοι τὴν διηγήθη
ἡ μάμμη μου ὅταν ἦμην
μικρός.

Μίαν φορὰν ἦτο ἐν μι-
κρὸν παιδίον ὀνομαζόμενον
Σταῦρος· ἦτο πολὺ περιέρ-
γον παιδίον αὐτὸς δ Σταῦ-
ρος· δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴν

νὰ περιμένῃ ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ κό-
σμου νὰ μεγαλώσῃ μὲ τὸν καιρὸν, καὶ ὅσον
πρέπει, ἀλλ' ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μεγαλώσῃ
διὰ μιᾶς: «θέλω νὰ γίνω μέγας, ἔλεγε,
νὰ γίνω ὑψηλός, πολὺ ὑψηλός, νὰ φθάσω
ἕως εἰς τὴν Σελήνην, θέλω νὰ ἦμαι ὑψηλός,
ὑψηλός, ὑψηλός, ὁ ὑψηλότερος ἀπὸ ὅλους
τοὺς ἀνθρώπους ὅσοι ζοῦν, ἔζησαν ἢ θὰ ζή-
σουν ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς!»
Καὶ ὅσον ἔβλεπεν ὅτι αἱ ἡμέραι παρήρχοντο
χωρὶς αὐτὸς νὰ μεγαλῶνῃ οὔτε κατὰ μίαν
σπιθαμὴν τοῦλάχιστον τὴν ἡμέραν, τόσο
περισσότερον νύξανε· ἡ ἐπιθυμία του. Ἀ-

πεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐρωτᾷ ὅσους ἀπαντᾷ εἰς
τὸν δρόμον τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ διὰ νὰ μεγα-
λώσῃ ὀγρήγορα καὶ πολὺ.

— Νὰ τρώγῃς χλωρὸν σιτάρι, τῷ εἶπεν
εἰς, καὶ θὰ μεγαλώσῃς ὀγρήγορα καὶ πολὺ.

Ὁ δυστυχὴς Σταῦρος ἔφαγε τόσο πολὺ
χλωρὸν σιτάρι ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκάσῃ,
ἀλλὰ μάτην, δὲν εἶδε καμμίαν ὠφέλειαν.

— Νὰ ἐμβαίνῃς εἰς τὸ νερὸν καὶ νὰ μέ-
νῃς ἐντὸς αὐτοῦ ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἕως τὸ ἑ-
σπέρας, τῷ εἶπεν ὁ βαρελᾶς ὁ ὁποῖος ἔφε-
ρεν ὕδωρ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ Σταῦρος ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν νύκτα, ἐ-
γέμισε μόνος του μὲ πολὺν κόπον ἕνα με-
γάλον κάδον, τὸν ὁποῖον εἶχον εἰς τὴν αὐ-
λήν των, καὶ ἐμβῆκεν ἐντὸς αὐτοῦ ὡς νὰ
ἔκαμε λουτρόν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ νερὸν ἦτο
ψυχρὸν, ἔμεινε δὲ καὶ τόσας ὥρας ἐντὸς αὐ-
τοῦ, ἐκρύωσε, ἡσθένησε καὶ ἔμεινεν εἰκοσιν
ἡμέρας εἰς τὴν κλίνην· ἐν τούτοις ὅχι μόνον
οὐδὲ κατὰ ἕνα δάκτυλον δὲν ἐμεγάλω-
σεν, ἀλλ' οὐδ' ἐτωφρονίσθη ἐκ τῆς ἀσθενείας
του καὶ ἐξακολούθησε νὰ ἐρωτᾷ.

— Νὰ ἐξαπλόνεσαι εἰς τὸν ἥλιον, τῷ
εἶπεν ἄλλος τις.

Καὶ ὁ Σταῦρος, ὅστις μόνον τὸ ψῆχος ἐ-
φοβεῖτο εἰς τὸ ἐξῆς, ὅχι ὅμως καὶ τὴν ζέ-
στην, ἐξηπλοῦτο, ὡς ὁ ὄνος τοῦ γείτονός

των, εἰς τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ μεγαλώσῃ,
ἐμαύρισεν.

— Νὰ γεμίσης τὰ ὑποδήματα τοῦ πα-
τρός σου μὲ προζύμι καὶ νὰ τὰ φορέσης, καὶ
νὰ μένῃς μὲ αὐτὰ ἕως ὅτου δύσῃ ὁ ἥλιος
καὶ ἐγὼ σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ φθάσῃς εἰς
τὸ φεγγάρι προτοῦ νὰ ἐξημερώσῃ, τῷ
εἶπεν εἰς κοντόχονδρος φούρναρης,
τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐθαύμαζον
διὰ τὴν εὐφυΐαν του
καὶ διὰ τὴν τέ-
χνην μὲ τὴν
ὁποίαν

χοὰ καὶ πῶς ἔλαμπεν! Ὅσακις τὴν ἡγγι-
ζεν ἤστραπτεν! Ἐκουράσθη ὅμως ὁ Σταῦ-
ρος καὶ ἠθέλησε νὰ καταβῇ πάλιν «Χα-
μήλωνε, Σταῦρε, χαμήλωνε!» ἀλλὰ ποῦ
νὰ χαμηλώσῃ. Ὁ Ὑψηλότατος δὲν ἔχα-
μήλωνε! Τί νὰ πράξῃ; Προσεπάθησε νὰ
παρατηρήσῃ κάτω εἰς τὴν γῆν μήπως
ἴδῃ τὸν κοντόχονδρον φούρναρην
ὁ ὁποῖος τὸν ἐσυμβούλευσε
πῶς νὰ ὑψηλώσῃ, ἀλλ'
ὅχι μόνον τὸν φούρ-
ναρην δὲν διέ-
κοινεν ἀπὸ

ἐφούρνιζε
τὰ ψωμιά.

Καὶ ὁ Σταῦρος,
ὅστις ἤρχισε ν' ἀπελ-
πίζητε πλέον, εἶπε μὲ τὸν
νοῦν του: «Ἄς τὸ κάμω καὶ
αὐτό.» Καὶ ἔλαβε τὰ ὑποδήματα
τοῦ πατρός του, τὰ ἐγέμισε μὲ προ-
ζύμιον καὶ τὰ ἐφόρεσε· ἔπειτα ἐξῆλθεν εἰς
τὸν δρόμον καὶ ἐπερίμενεν: «Ἐμπρός, Σταῦρε,
ἔλεγεν, ἐμπρός λοιπόν, μέγαλανε, μεγá-
λωνε, μέγαλανε!» Καί, ὦ τοῦ παραδόξου
θαύματος! ἡ ζύμη ἤρχισε ν' ἀναβαίνει καὶ
ὁ Σταῦρος ὑψοῦτο, ὑψοῦτο, ὑψοῦτο, ἕως ὅτου
ἐφθασε τὴν Σελήνην καὶ ἠδύνατο νὰ τὴν
ἐγγίξῃ μὲ τὰς χεῖράς του. Πόσον ἦτο ψυ-

τὸ τόσο
ὑψος, ἀλλ'
οὐδὲ τὴν καπνο-
δόχην τοῦ φούρνου ἢ
ὁποία ἦτον τόσο μεγá-
λη, οὐδὲ τὸ χωρίον του. Τὸν
κατέλαβε τρόμος καὶ ἤρχισε νὰ
κλαίῃ. Ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κλαυθμηρισμούς
του ἐξύπνησε τέλος πάντων ὁ ἄνθρωπος
τῆς Σελήνης, ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν του
ἀπὸ τὸ σπήλαιον ὅπου ἐκοιμάτο καὶ τῷ φω-
νάζει μὲ ἀγρίαν καὶ βραγχὴν φωνήν:

— Τί θέλεις ἐδῶ, παληόπαιδο;

Ὁ Σταῦρος ὀλίγον ἔλειψε νὰ νεκρωθῇ
ἀπὸ τὸν τρόμον του καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ,

ἀλλ' εὔρεν ὀλίγην δύναμιν καὶ τῷ ἀπήντησε:
— Θέλω νὰ καταβῶ καὶ δὲν ἔμπορῶ.
— Βγάλε τὰ ὑποδήματά σου, ἀνόητον
παιδίον.

Ὁ Σταῦρος ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματά του,
καὶ ἀμέσως ἤρχισε νὰ . . . νὰ . . .

Ἐξύπνησεν ἡ μάμμη μου καὶ μὲ τὴν μίαν
χεῖρα τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς της, μὲ τὴν
ἄλλην δὲ κάμνουσα τὸν σταυρόν της: «Κύ-
ριε ἐλέησον!» ἀνεφώνησεν. «ἰδὲ ἐκεῖ δου-

λειὰ ποῦ τὴν ἔπαθα! ἀπὸ τὴν κούρτσιν μ'
ἐπῆρε ὁ ὕπνος καὶ κανεὶς δὲν ἐφρόντισε νὰ
στείλῃ εἰς τὸν φοῦρνον τὰ ψωμιά. Καιρὸς
θὰ εἶνε τώρα! . . . Νὰ! ὀλίγον ἀκόμη ἂν ἐ-
κοιμώμην θὰ ἐξύνιζε τὸ ψωμί . . . ἀλλὰ τί
ὄνειρον ἔβλεπα, ποτὲ δὲν εἶχα ἰδεῖ τόσον
παράξενον ὄνειρον».

Εἰπέτε μοι, μικροὶ μου φίλοι, ἴδετε σεῖς
ποτὲ τοιοῦτον ὄνειρον;

* *

Ο ΔΙΑΚΟΝΙΑΡΗΣ (*)

Δουπηρὸ, νὰ ἰδῇς ἐμπρὸς σου
Ἐνα γέροντ' ἀσπρομάλλη
Νὰ ζητᾷ τὸν ὁδολό σου,
Καί, μὲ ξέσκεπο κεφάλι,
Νὰ σοῦ λέγῃ ποῦ πεινᾷ!

Πόσοι, πόσοι, ποῦ ἔμπορουν
Νὰ τοῦ δώσουνε βοήθεια,
Μ' ἓνα φεῦγα τοῦ ἀπαντοῦνε!
Κι' ὁ φτωχὸς τὰ μαῦρα στῆθια
Κρυφοδέρνει, καὶ σιωπᾷ.

Ποιὸς ἐδῶθε τὸν πειράζει,
Ποιὸς ἐκεῖθε τὸν βαριέται.
Κι' ὁ φτωχὸς, π' ἀναστενάζει
Ἐντροπιασμένος, καταριέται
Τὴν πολυπαθὴ ζωὴ.

Ἀλλ' ὁ πλούσιος δὲν εἰξέρει
Τὴν ἔντροπῃ, π' ἀκολουθεῖ
Τὸ τρεμάμενο τὸ χέρι
Τοῦ καυμένου, ποῦ ζητάει
Μὲς τὸ δρόμο τὸ ψωμί!

Ὡ! ποιὸς ἔξερει, ὁ πεινασμένος
Μὴν ἐστάθῃ ἔς τὸν καιρὸ του
Ἐάν ἑμᾶς καλοθρεμμένος,
Καὶ μὴν ἔσπερνε τὴν βίον του
Γιὰ τοὺς φίλους μιὰ φορὰ!

Δυστυχής! μαθαίνει τώρα
Ποῦ ὁ φτωχὸς δὲν ἔχει φίλο.
Καί, πολλὰ φορεῖ τὴν ὥρα,
Τοῦ καλότυχου τὸν σκύλο
Νὰ ζηλεύῃ καταντᾷ!

Εἰς τὸν δρόμο ποῦ διαβαίνει,
Καί ἔς τὴ θύρα ποῦ κτυπάει,
Πάντα κάποια περιμένει
Προσβολή, νὰ τοῦ περνᾷ
Τὴν ταλαίπωρὴ ψυχὴ.

Καὶ γυμνός, μὲ καταφρόνια
Λαχταρῶντας εἰς τὸ κρύο,
Σέρνει τ' ἄχαρα τὰ χρόνια,
Ἐνα βλέποντας σημεῖο
Πάντα ἐμπρὸς του . . . τὸ ψωμί!

Ὡ! χαρά του ἔς ὅποιον ἔχει
Δυὸ ψωμιά καὶ δίνει τὸνα!
Θέλ' ἡ Δέσποινα τὸν βρέχει
Ἐς τοῦ θανάτου τὸν ἀγῶνα.
Μὲ τὸ δάκρυ τοῦ φτωχοῦ.

Τὴν καλύβη καὶ τὸν θρόνο
Πῶς ἡ τύχη πέρνει, δίνει,
Δὲν εἰξέρω, ἔξερω μόνο,
Π' ὅποιος κάνει ἐλεημοσύνη
Φίλος εἶναι τοῦ Θεοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ.

ΔΙΑΤΙ Η ΦΡΟΣΩ ΕΧΕΙ ΛΑΚΚΙΣΚΟΥΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΡΕΙΑΣ ΤΗΣ

Ἡ Φρόσω ἀπεκοιμήθη εἰς τὸ μικρὸν λευ-
κὸν της κρεβατάκι. Ἡ μήτηρ της τὴν ἔδωκε
τὸ τελευταῖον τῆς ἐσπέρας φίλημα, καὶ ὁ-

πως τὸ πτηνὸν θέτει τὴν κεφαλὴν του κάτω
ἀπὸ τὴν πτέρυγάν του καὶ ἀποκοιμᾶται, τοι-
ουτοτρόπως καὶ ἡ Φρόσω ἔθηκε τὴν κεφα-

(*) Τὸ περιπαθίστατον τοῦτο ποίημα ἀναδημοσιεύομεν τῇ ἀδείᾳ τοῦ ποιητοῦ, ὅστις λίαν φιλοφρόνως ἀπέστειλεν
ἡμῖν τοῦτο πρὸς δημοσίευσιν μετὰ τοῦ ἐν τῇ προηγουμένῃ φυλλάδι δημοσιευθέντος ἀνεκδότου ποιήματός του:
«Τὰ ἐλεήμονα ὄφρανα».

λὴν της ὑπὸ τὸν λευκὸν της βραχίονα, καὶ
ἐκλείσσε τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἡ Φρόσω εἶνε πολὺ κουρασμένη κάθε ἐ-
σπέρας. Κάμνει τόσας ἐργασίας, μάλιστα
τόσας ἐργασίας, μολονότι μόλις εἶνε τριῶν
ἐτῶν.

Χωρὶς τὴν Φρόσω ἔμπορεῖ νὰ ἐξυπνήσῃ ὁ
πατὴρ της καὶ ἡ μήτηρ της; Καλὰ ποῦ εἶνε
ἐκεῖ ἡ Φρόσω! Ἀναρριχᾶται πλησίον των
σιγὰ, σιγὰ, κάθηται εἰς τὸ μέσον των, καὶ
ἀφ' οὗ χωθῇ ἐκεῖ φωνάζει μὲ ὅλα της τὰ
δυνατά: Οὐ!! καὶ κτυπᾷ τὰς χεῖράς της.
Τότε ὁ πατὴρ της καὶ ἡ μήτηρ, της, φο-
βοῦνται τρομερὰ (οὕτω νομίζει ἡ Φρόσω)
καὶ τότε δλόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας γελᾷ
ἡ Φρόσω καὶ ξεκαρδίζεται ἀπὸ τοὺς γέλωτας.

Ἡ Φρόσω ἀφ' οὗ ἐγερεθῇ κάμνει τὴν προ-
σευχὴν της. Ἡ μήτηρ της τὴν εἶπεν ὅτι ὅλα
προσεύχονται εἰς τὸν κόσμον, καὶ αὐτὰ τὰ
πτηνὰ ἀκόμη ὅταν κελαδοῦν. Ἡ Φρόσω σκέ-
πτεται, ἂν καὶ τὰ μικρὰ τῆς Λευκῆς των,
τὰ μικρὰ κυνάρια των δηλαδή, προσεύχονται
καὶ αὐτὰ, καὶ σκοπεύει νὰ ἐρωτήσῃ καμμίαν
ἡμέραν τὴν μητέρα της.

Ἡ Φρόσω καθαρίζει τὴν οἰκίαν μὲ ἓν πα-
λαιὸν σάρωθρον (σκοῦπαν) καταβαίνει ἕως
εἰς τὴν θύραν, ἐνδύεται, προγευματίζει, πη-
γαίνει περίπατον μὲ τὴν μητέρα της τὴν
ὁποίαν λατρεύει καὶ τὴν ὁποίαν παρακο-
λουθεῖ ὡς τὴν σκιάν της. Δὲν κάμνει τί-
ποτε χωρὶς τὴν μητέρα της ἡ Φρόσω, νὰ τὸ
ἠξεύρητε, καὶ δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀπομακρυνθῇ
ἀπ' αὐτὴν διόλου. Καὶ ἔχει δίκαιον, διότι τί-
ποτε καλλίτερον ἀπὸ τὴν μητέρα δὲν ὑπάρ-
χει εἰς τὸν κόσμον, θὰ τὸ ἐννοήσῃ δὲ καλ-
λίτερον ἀκόμη ὅταν μεγαλώσῃ.

Μετὰ τὸν περίπατον ἔρχεται τὸ φαγητόν
ἐπειτα διὰ νὰ χωνεύσῃ κάμνει ἓνα περίπα-
τον ἐπάνω εἰς τ' ἄλογον . . . μὲ μόνην τὴν
διαφορὰν ὅτι ὡς ἄλογον τὴν χρησιμεύουν τὰ
γόνατα τοῦ πατρὸς της ἐπειτα ἡ Φρόσω
παίζει μὲ τοὺς χαρτίνους της πετεινοὺς,
καὶ ἐν ᾧ παίζει τὴν νύκτα ἀποκοιμᾶται.
Τότε ἡ μήτηρ της τὴν λαμβάνει εἰς τὰ γό-
νατά της, τὴν ἐκδύει ἐνῶ ἡ κεφαλὴ της κλί-
νει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Ἰδέτε τὴν τὴν Φρόσω τί ὠραία κοιμᾶται
εἰς τὸ κρεβατάκι της, ὁμοιάζει μὲ ἄγγε-
λουδι.

Μίαν ἐσπέραν ὁμῶς τὴ συνέβησαν παρά-
δοξα πράγματα.

Ἦτον εἰς τὴν λευκὴν της κλίνην ἐκοι-
μᾶτο ἡ ὄχι; οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸ εἴπῃ· αἴ-
φνης ἡ Φρόσω αἰσθάνεται ἐλαφρὸν ἀεράκι,
βλέπει τὸ δωμάτιόν της νὰ γίνεταί μεγὰ-
λον, μεγάλον, τὸν τῶν τοίχων νὰ στολίζεται
μὲ λευκάνθεμα, τὸν τοίχον νὰ φεύγῃ, καὶ
ἡ Φρόσω εὐρέθη ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς κή-
που ὅπου τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποὶ ἦσαν πολὺ,
πολὺ ὠραῖοι,

Εἰς τὸ μέσον τοῦ κήπου τούτου ἦσαν πολ-
λὰ παιδία καὶ ἔπαιζον ὠραῖα καὶ παράδοξα
παιγνίδια, ἦσαν δὲ καὶ πολλὰ ἄγγελουδια
τὰ ὁποῖα ἔπαιζον καὶ αὐτὰ μὲ τὰ παιδία.

Ἡ Φρόσω δὲν ἤξευρε τί νὰ φαντασθῇ ἀπὸ
τὴν ἐκπληξίν της, καὶ νομίζουσα ὅτι ἡ μή-
τηρ της ἦτο πλησίον ὡς πάντοτε, ἔστρεψε
πρὸς τὴν μητέρα της νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, ἀλλ'
ἡ μήτηρ της δὲν ἦτον ἐκεῖ, πλησίον της δὲ
ἵστατο εἰς ἄγγελος μὲ λάμποντα πτερὰ καὶ
μὲ χουστὴν κόμην.

Ἡ Φρόσω ἐφοβήθη καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.
Ὁ ἄγγελος τὴν ὠμίλησε μὲ τὴν γλυκυ-
τέραν του φωνήν, τὴν ἔδειξε τοὺς ὠραιότε-
ρους καρπούς, τὴν ἔκοψε τὰ ὠραιότερα ἄνθη,
ἀλλ' ἡ Φρόσω δὲν ἔμπορεῖ νὰ παρηγορηθῇ
καὶ ἐκλαίει ὁλονέν.

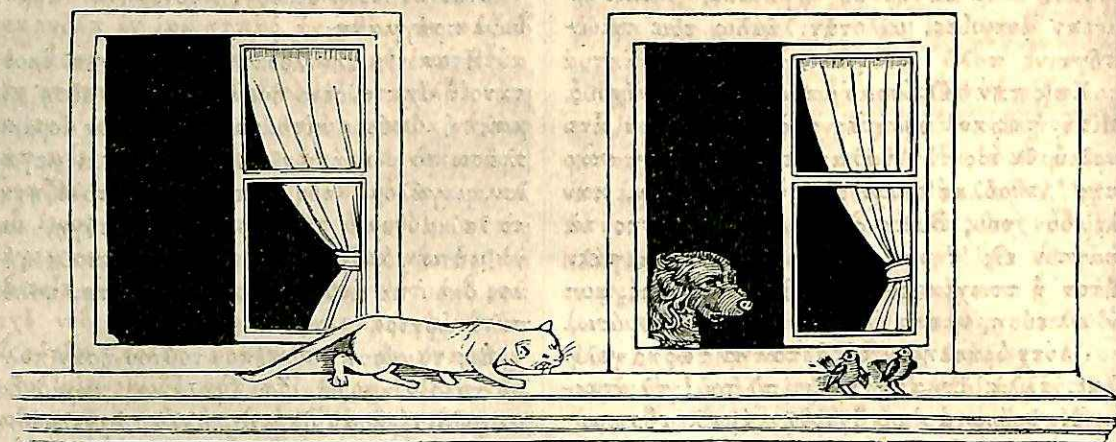
Ὁ ἄγγελος ἐνόησε τότε ὅτι εἰς τὸν κό-
σμον ἡ Φρόσω ἔχει τὸν ἄγγελόν της, τὴν
μητέρα της, καὶ δὲν ἐζήτησε νὰ τὴν κρα-
τήσῃ, θέλων ὁμῶς νὰ ἐνθυμῇται ἡ Φρόσω
τὸν Παράδεισον (διότι ὁ κήπος ἐκεῖνος ἦτον
ὁ Παράδεισος καὶ ἡ Φρόσω ἐκεῖ ἐπῆγεν εἰς
τὸ ὄνειρόν της) ἔθηκε τὸν δάκτυλόν του εἰς
τὰς παρειάς της, διὰ νὰ σπογγίσῃ τὰ δά-
κρυά της, καὶ τὰ ἔχῃ τοῦ δακτύλου ἑμει-
ναν ἐπὶ τῶν παρειῶν της. Οὕτω δὲ τὴν ἐπαύ-
ριον ὅταν ἐξύπνησεν ἡ Φρόσω εἶχε δύο ὠ-
ραίους λακκίσκους εἰς τὰς παρειάς της, οἱ
ὁποῖοι φαίνονται ὅταν γελᾷ.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

Ο ΚΕΡΒΕΡΟΣ ΚΑΙ Η ΛΙΔΙΝΑ

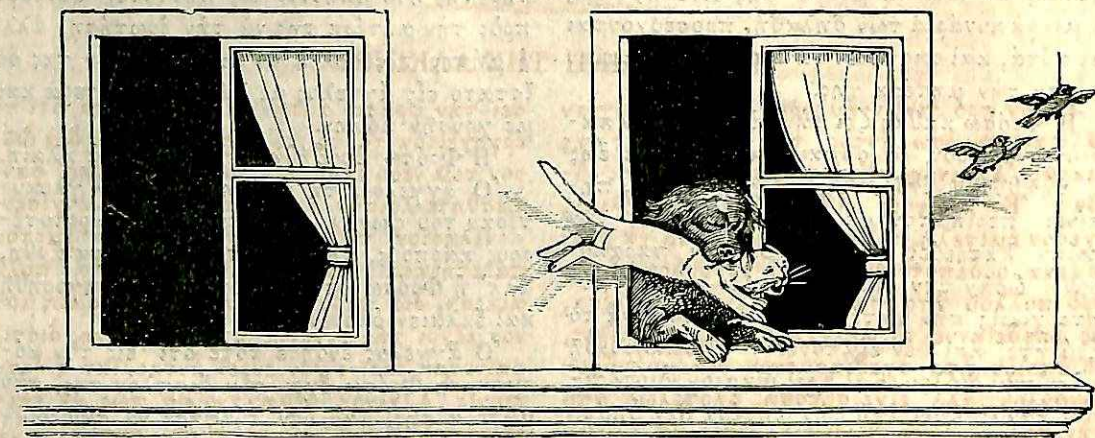
Δράμα εις πράξεις δύο

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Τέλος τῆς πρώτης πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τέλος

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΠΟ

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

ΦΩΛΙΑ

ΓΑΤΑΚΙ

Πάνω 'ς τὴν ἀμυγδαλιὰ
Εἶναι μιὰ μικρὰ φωλιά.
Βλέπω δύο κεφαλάκια
Δύο 'ς τὴ φωλιά πουλάκια.

Ἐνα ἔξυπνο γατάκι
Παίζει μ' ἓνα κουρελάκι,
Τὸ δαγκάνει τὸ τινάζει,
Τὸ ἀφίνει τὸ ἀρπάζει.

Η ΚΑΥΜΕΝΗ Η ΑΝΘΟΥΛΑ

Ἡ Ἀνθοῦλα εἶνε καλὴ κορασὶς, ἀλλ' εἶνε πολὺ δυστυχὴς. Δὲν ἔχει πλέον πατέρα, εἶνε ὀρφανή! Ὁ πατὴρ τῆς ἦτο ἀλιεύς. Καθ' ἡμέραν ἀνεχώρει μὲ τὴν λέμβον του καὶ ἐπήγαινε πολὺ μακρὰν νὰ ρίψῃ τὰ δίκτυά του εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ συλλάβῃ ἰχθῦς. Μίαν ἡμέραν ἐφύσα δυνατὸς ἄνεμος καὶ ἦτο τρικυμία εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ὁ πατὴρ τῆς Ἀνθοῦλας ἀνεχώρησε καὶ πάλιν μὲ τὴν λέμβον του, διότι δὲν εἶχον οὔτε ἄρτον νὰ φάγουν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν — τόσον μεγάλη ἦτον ἡ πτωχία τῶν, — καί, ἂν δὲν ἐπήγαινε ν' ἀλιεύσῃ, θ' ἀπέθνησκον ἀπὸ τὴν πείναν...

Ἀνεχώρησε λοιπὸν ὁ πατὴρ τῆς Ἀνθοῦλας, ἀλλὰ δὲν ἐπέστρεψε πλέον! τὰ ἀφρισμένα κύματα κατεβύθισαν τὴν λέμβον, αὐτὸς ἐπνίγη, καὶ ἡ δυστυχὴς Ἀνθοῦλα ἔμεινε χωρὶς πατέρα. Μόνον τὴν μητέρα τῆς ἔχει τώρα, τὴν πτωχήν τῆς μητέρα, ἥτις διὰ νὰ

κερδίῃ τὸν ἄρτον διὰ τὴν κόρην τῆς καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ράπτει καὶ πλύνει εἰς τὰς ξένας οἰκίας. Πῶς ἀνυπομονεῖ ἡ Ἀνθοῦλα νὰ μάθῃ νὰ ράπτῃ καὶ νὰ πλύνῃ καὶ αὐτὴ καὶ νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα τῆς! Ἀν τὴν ἐβλέπετε, ἀμέσως θὰ τὴν ἡγαπάτε τὴν καλὴν κόρην, τόσον συμπαθητικὸν εἶνε τὸ πρόσωπόν τῆς· τὰ φορέματά τῆς εἶνε παλαιὰ καὶ ἐμβαλωμένα. ἀλλ' εἶνε καθαρότατα· μόνον ὁ πῖλος τὸν ὁποῖον φορεῖ διὰ νὰ μὴ τὴν καίῃ ὁ ἥλιος εἶναι ὀλίγον μεγάλος διὰ τὴν κεφαλὴν τῆς· διότι δὲν εἶνε δι' αὐτὴν ἡγορασμένος· ἡ μήτηρ τῆς δὲν ἔχει χρήματα νὰ τῇ ἀγαράσῃ πῖλον, αὐτὸς δὲ τὸν ὁποῖον φορεῖ τῇ τὸν ἔδωκε μία κόρη μεγαλειτέρα ἀπὸ αὐτὴν, ἡ κόρη μιᾶς κυρίας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας πηγαίνει καὶ ἐργάζεται ἡ μήτηρ τῆς. Ἡ καυμένη ἡ Ἀνθοῦλα!

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

Η ΕΡΓΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΑΛΚΙΝΟΗΣ

Εἶχον πρό τινων ἡμερῶν τὴν πεοιεργίαν νὰ παρατηρήσω ἐντὸς τῆς ἐργοθήκης τῆς μικρᾶς Ἀλκινόης. Καὶ τί ὑποθέτετε ὅτι εὖρον; Ἐν πρώτοις εἶδον μίαν τραχηλιάν, σχεδὸν ἡμιτελῆ, ἡ ὁποία ὅμως κατὰ τα φαινόμενα, οὐδέποτε ἐμελλε νὰ τελειώσῃ, διότι πρὸ πολλοῦ ἦτο παρημελημένη ἐκεῖ μέσα, ὡς ἀπεδείκνυε τὸ ἀκέντητον αὐτῆς μέρος, τὸ ὁποῖον ἦτο σχεδιασμένον διὰ μολυβδόκονδύλου, ἀλλ' εἶχε σθεσθῇ ὀλοτελῶς ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. Ἐρευνήσας ἔπειτα ὀλίγον ἐνδότερον εὗρον ὠραῖον τεμάχιον διατρήτου χάρτου (κανθα), ἐφ' οὗ ἦτο κεντημένος ὠραῖος στέφανος, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἀνέγγων τὴν ἐξῆς ἀτελῆ ἔμμετρον φράσιν:

• Τὸ νέον ἔτος εἴθε, γονεῖς μου προσφίλει,
Νά • • • • •

Τί «νά», δεσποινὶς Ἀλκινόη; νὰ ἀποκτήσῃ ἡ Ἀλκινόη τῶν περισσοτέρων ἐπιμονήν, ἢ νὰ εἶνε ὀλιγώτερον ἄστατος; Ἐγὼ τοῦλάχιστον, μικροὶ μου φίλοι, δὲν ἠδυνήθην νὰ μαντεύσω πῶς ἀλλέως ἤθελε τελειώ-

σει τὴν φράσιν αὐτὴν· ἀλλ' ἠννόησα ὅτι τὸ ἐργόχειρον τοῦτο τὸ εἶχε προορίσει διὰ δῶ! ρον τοῦ νέου ἔτους εἰς τοὺς γονεῖς τῆς· φαντάσθητε λοιπὸν ἀπὸ πότε τὸ εἶχεν ἀρχίσει-

Πλησίον τοῦ διατρήτου τοῦτου χάρτου παρετήρησα μαλλίνην περικνημίδα πολὺ μικράν, διὰ πόδα βρέφους, ἡ ὁποία ὅμως μόνον μέχρι τῆς πτέρνης ἦτο πλεγμένη, διότι, φαίνεται, ἐκεῖ εἶχεν εὐρεῖ δυσκολίαν ἡ δεσποινὶς Ἀλκινόη, ἀμηχανοῦσα πῶς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν καμπήν, καὶ εἶχεν ἀναβάλαι νὰ τὴν φέρῃ εἰς πέρας. Τὴν ἡρώτητα ὕστερον διὰ ποῖον βρέφος εἶχεν ἀρχίσει τὴν περικνημίδα αὐτὴν καὶ μοὶ ἀπήντησεν ἀφελέστατα, ὅτι ἅμα ἐγεννήθη ἡ μικρὰ ἀδελφή τῆς Περσεφόνη — ἡ ὁποία, σημειώσατε, εἶνε τώρα ὡς ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους — εἶχεν ἀρχίσει νὰ τῆς πλέκῃ τὰς περικνημίδας, ἀλλὰ δὲν εὐκαίρησεν ἀκόμη νὰ τὰς τελειώσῃ!

Κάτωθεν τῆς περικνημίδος εὗρον... ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ σᾶς ἀριθμίσω ὅλα ὅσα εὗρον εἰς ἐκείνην τὴν ἐργοθήκην; Εἶνε μὲν

ἀληθὲς ὅτι εὖρον πολλά, παρὰ πολλὰ πράγματα, ἀλλ' οὐδὲν, ἀκούετε, μικροῦ μου φίλοι; οὐδὲν ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐργοχειρῶν ἦτο *τελειωμένον*.

Καὶ ἤξεύρετε ποίας κακὰς πληροφορίας μοι ἔδωκαν αὐτὰ τὰ ἐγκαταλειμμένα ἀτυχῇ ἐργόχειρα; ἤξεύρετε τί μοι διηγήθησαν περὶ τῆς μικρᾶς Ἀλκινόης, μολονότι ἦσαν ἄφωνα; Μοὶ εἶπον, ὅτι ἡ κόρη αὕτη ἂν κατέχει καρδίαν πλήρη εὐγενῶν καὶ γενναίων αἰσθημάτων, ἂν καὶ ἡ κεφαλὴ της εἶνε ἱκανὴ νὰ συλλαμβάνῃ μυρία λαμπρὰ καὶ ὠφελιμώτατα σχέδια, τὰ ὅποια ἔχει καὶ τὰ μέσα καὶ τὴν ἐπιτηδεύοντα νὰ φέρῃ εἰς πέρας, ὅμως εἶνε κοράσιον ἀνωφελέστατον, διότι ἐργάζεται μὲν πάντοτε, ἀλλ' οὐδέποτε *τελειώνει* ὅ,τι ἀρχίζει. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν λείπει ἡ *φιλεργία* ἀπὸ τὴν Ἀλκινόην, ἀλλ' ἡ *ἐπιμονή*, ἡ ἐγκαρτέρησις.

Βεβαίως οἱ μικροὶ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» γνωρίζουσιν ὅτι ἡ δόξα καὶ ὁ ἔπαινος δὲν ἀνήκουσιν εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς φαντασίας του πλάττει μεγάλα καὶ λαμπρὰ σχέδια, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ καὶ φέρει εἰς πέρας ὅ,τι δῆποτε ἐπιχειρεῖ, εἴτε μικρὸν εἶνε, εἴτε μέγα. Ποῖος ἐνδιαφέρεται τί σκεπτόμεθα νὰ πράξωμεν; Πάντες ὅμως θὰ ἀνοίξωσι τοὺς ὀφθαλμούς των, διὰ νὰ ἴδωσι τί ἐπράξατε, μικροὶ μου φίλοι.

ΚΡΙΤΩΝ.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΥΓΕΝΝΗΣ

Ἡ Ἀριάδνη μολονότι εἶνε ἐννέα ἐτῶν, ἐν τούτοις εἶνε ἤδη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον. Τί ἐπιμελής, τί εὐφυὲς κόρη! Ἀγαπᾷ πολὺ τὰ γράμματα, δασκίς δὲ δὲν ἐννοεῖ καμμίαν λέξιν, ἐξ ὧν ἀναγινώσκει, τρέχει πρὸς τὴν μητέρα της—ἥτις εἶνε πολὺ πεπαιδευμένη κυρία—καὶ τὴν ἐρωτᾷ. Ἐνοεῖται βεβαίως μὲ πόσῃν χαρὰν ἀπαντᾷ ἡ μήτηρ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς θυγατρὸς της.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐν ᾗ ἐμελέτα ἀπῆντησε τὴν λέξιν *εὐγεννής*· ἔτρεξε καὶ πάλιν πρὸς τὴν μητέρα της καὶ τῇ εἶπε:

—Μητέρα, ἤξεύρω ὅτι ἡ λέξις *εὐγεννής* εἶνε σύνθετος ἀπὸ τοῦ *εὖ* καὶ *γένος*, τί ση-

μαίνει λοιπὸν *εὐγεννής*; σημαίνει ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος κατὰγεται ἀπὸ καλὸν γένος;

—Ὅχι, κόρη μου, μόνον τὸν παλαιὸν καιρὸν εἶχεν αὐτὴν τὴν σημασίαν, τὴν ὅπως ἐνόησαν οἱ ἄνθρωποι ὅτι δὲν ὑπάρχουν *εὐγενεῖς* καὶ *ἀγενεῖς* ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν, ἀλλ' ὅτι ὅλοι εἶνε ἴσοι ἀναμεταξύ των εἰς τὸν κόσμον, καὶ τὴν ὥρα *εὐγενεῖς* ἢ *ἀγενεῖς* λέγουσι τοὺς ἀνθρώπους ἀναλόγως τῆς συμπεριφορᾶς των.

—Τί σημαίνει λοιπὸν *εὐγεννής*;

—Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι πρόκειται περὶ σοῦ. *Εὐγεννής* θὰ ἦσαι ὅταν περιποιῇσαι τὰς συμμαθητρίδας σου καὶ ὅλους ὅσους γνωρίζεις, ὅταν ζητῇς νὰ τοῖς φαίνεσαι χρήσιμος, ἀλλὰ μὲ τρόπον τὸσον καλὸν ὥστε νὰ μὴν τοὺς δυσαρεστῇς, διότι ἡ *εὐεργεσία* πρέπει νὰ γίνεται μὲ πολλὴν *προσοχήν* καὶ ἐκ τοῦ τρόπου σου ἡμπορεῖς καὶ νὰ ὑποχρέωσῃς καὶ νὰ προσβάλῃς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖου *εὐεργετῇς*· *εὐγεννής* θὰ ἦσαι ἂν δὲν κάμῃς ὅ,τι εἶνε ὀχληρὸν ἢ *δυσάρεστον* εἰς τοὺς ἄλλους, ἂν δὲν ἦσαι *αὐθάδης*, ἂν *ὀμιλῇς* ὀλίγα καὶ ἀκούῃς πολλά, ἂν δὲν διακόπτῃς τοὺς ἄλλους ὅταν ὀμιλοῦν, ἂν δὲν τοὺς ὀμιλῇς μὲ *κατεβασμένα* μούτρα, ἂν *εὐχαριστῇς* ὅσους σοὺ κάμνουν καὶ τὴν ἐλαχίστην χάριν.

—Ἐνόησα, ἐνόησα· καὶ *ἀγενεῖς* ποίους λέγουσι;

—Ὅσοι δὲν εἶνε *εὐγενεῖς*.

—Ἐγὼ μίαν συμμαθήτριαν εἰς τὸ σχολεῖον τὴν ὁποίαν καμμία δὲν ἀγαπᾷ· δὲν εἶνε διόλου περιποιητικὴ· ὅταν ὀμιλῇ προσβάλλει μὲ τοὺς λόγους της τὰ ἄλλα κοράσια, νομίζει ὅτι αὕτη τὰ ἤξεύρει ὅλα, θυμώνει, ὑβρίζει, μαλόνει, καὶ ἡ ἀδελφὴ της μοὺ εἶπεν ὅτι ὅταν κάθηται εἰς τὸ τραπέζι δὲν περιμένει ν' ἀρχίσουν πρῶτον οἱ γονεῖς της ἀλλ' ἀρχίζει καὶ τρώγει αὐτὴ, τρώγει ὅλα τὰ γλυκίσματα καὶ δὲν φροντίζει διὰ τοὺς ἄλλους· *ἀγεννής* δὲν εἶνε αὕτη ἡ κόρη;

—Μάλιστα, Ἀριάδνη μου· εἶπες πρὸ ὀλίγου ὅτι καὶ κοράσιον δὲν τὴν ἀγαπᾷ· μόνον τοὺς *εὐγενεῖς* ἀγαποῦν καὶ ἐπαινοῦν εἰς τὸν κόσμον, ζητοῦν τὴν συναναστροφὴν των καὶ τοὺς ἐκτιμοῦν, ἐν ᾗ τοὺς *ἀγενεῖς*;

τοὺς ἀποφεύγουν, διότι ὅλους τοὺς *δυσαρεστῇς* ἢ συναναστροφὴ των.

Ταῦτα τῇ εἶπεν ἡ μήτηρ της, ἡ δὲ Ἀριάδνη ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μάθημά της καὶ ἐμελέτησε πολὺ· οἱ λόγοι τῆς μητρὸς της τῇ ἔκαμον βαθεῖαν ἐντύπωσιν, καὶ ἔκτοτε εἶνε μᾶλλον περιποιητικὴ πρὸς ὅλους, πρὸς τοὺς γονεῖς της, πρὸς τὰς συμμαθητρίδας της, καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν γραῖαν ὑπηρετρίαν των, διότι θέλει νὰ εἶνε πάντοτε *εὐγεννής* ἡ Ἀριάδνη.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ.

ΤΟ ΑΣΘΕΝΕΣ ΠΑΙΔΙΟΝ

Ἡ Κυρία Ἀριστοκλέους εἶχεν ἀσθενῆ τὸν μικρὸν της Ἀλκιβιάδην· δὲν ἔχει ἄλλο τέκνον καὶ δι' αὐτὴν ὁ Ἀλκιβιάδης της εἶνε ὁ κόσμος ὅλος, διότι ὁ σύζυγός της ἀπέθανεν πρὸ τινος χρόνου.

Καθημένη παρὰ τὴν κλίνην παρετῆρει μὲ πολὺ τεθλημμένην καρδίαν τὸν ἀσθενῆ υἱὸν της, ταχόμενον ἐκ τοῦ πυρετοῦ καὶ τρέμοντα ἐκ τῆς ἀπνίας.

Τὴν πρῶταν δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶχε τίποτε ὁ Ἀλκιβιάδης· ἐπαιζεν ὅπως συνήθως εἰς τὴν αὐλήν, καὶ μόνον ἄπαξ ἡ δις παρεπονέθη ὅτι ἡσθάνετο ὀλίγον πόνον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὸν λάρυγγα. Ἀλλ' ἐνόσω παρήρχετο ἡ ἡμέρα, τὸ παιδίον περισσότερον παρεπονέτο διὰ τὴν κεφαλὴν του καὶ αἰφνης πρὸς τὴν ἐσπέραν ἡ μήτηρ του παρετῆρσεν ὅτι εἶχε πυρετόν. Ὁλην τὴν νύκτα ἡ Κυρία Ἀριστοκλέους ἡγρύπνησε πλησίον τοῦ υἱοῦ της βασιανίζομένη ὑπὸ σκέψεων πολὺ σκοτεινῶν καὶ παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν νὰ σώσῃ τὸ μόνον της τέκνον. Καὶ δασκίς τὸ βλέμμα ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ πατώματος ὅπου ἦσαν τὰ μικρὰ ὑποδήματα καὶ αἱ περικνημίδες τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ παρετῆρει τὰ ἐνδύματά του, τὰ ὁποῖα ἐκρέμαντο παρέκει, θλιθερὰ σκέψις τῇ ἤρχετο πάντοτε εἰς τὸν νοῦν της: «Θὰ τὰ φορέσῃ ἄραγε καὶ πάλιν; Ἐκεῖ πλησίον ἵστατο τὸ ξύλινον ἀλογάκι του, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ προσφιλέστερον παιγνίδιον του, ἀλλ' αὐτὸ οὐδόλως πλέον ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ.

Ὅταν ἐξημέρωσεν, ἡ κυρία Ἀριστοκλέους

εἶδεν ὅτι ὁ υἱὸς της ἐπασχεν ἀπὸ *δυστρακίαν*· προσεκάλεσε τότε τὸν ἰατρὸν καὶ οὗτος διέταξεν ὅ,τι ἔπρεπεν. Οὐδὲν ὅμως νῦν χαρίσται τὸ παιδίον περισσότερον τοῦ ἄσματος, καὶ διὰ τοῦτο ἡ μήτηρ του ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐτραγώδει γλυκὺ τι ἄσμα. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ υἱία του ἐβελτιοῦτο καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ πυρετὸς ἐξέλιπεν ὁλοτελῶς· ἀλλὰ τὸ παιδίον ἦτο πολὺ ἀδύνατον καὶ ἔμενε τόσον ἥσυχον καὶ ἀκίνητον εἰς τὴν κλίνην, ὥστε ἡ μήτηρ του ἐφοβεῖτο εἰσέτι μήπως δὲν δυνηθῇ νὰ ἀναρρώσῃ. Μίαν ἡμέραν μετὰ μεσημβρίαν, ἐνῶ ὁ Ἀλκιβιάδης ἔκειτο ἀνίσθητος σχεδὸν ἐκ τῆς ἀδυναμίας, ἠκούσθη κτύπος εἰς τὴν θύραν καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ὑπηρετρία ἔφερε μικρὸν κάνιστρον μὲ τὸ ἐπισκεπτήριον τῆς Κυρίας Σιμωνίδου, ἐφ' οὗ, ἄνωθεν τοῦ δνόματός της, ἦτο σημειωμένον: *Διὰ τὸν ἀγαπητόν μου Ἀλκιβιάδην*.

—Ἰδέ, παιδίον μου, εἶπεν ἡ Κυρία Ἀριστοκλέους, ἰδὲ τί σοὺ στέλλουν!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδίου ἠκτινοβόλησαν ἀπὸ χαρὰν, καθὼς εἶδε τὸσω προσφιλὲς δῶρον—τὸ μικρὸν κάνιστρον πλήρες ἐκλεκτῶν καὶ εὐδσμῶν ἀνθέων, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχον πέντε ὠραῖα πορτοκάλια.

Ἡ εὐωδία καὶ ἡ λαμπρότης τῶν χρωμάτων τῶν ἀνθέων διέχυσαν τὴν παιδρότητα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς· καὶ τὸ παιδίον ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἀνασκήσωσιν ὀλίγον καὶ νὰ τὸν στηρίξουν διὰ τῶν προσκεφαλαίων, διὰ νὰ διευθετήσῃ τὰ ἄνθη καὶ νὰ κατασκευάσῃ ἀνθοδέσμας. Ὁλον τὸ ἀπομεσήμερον ἦτο εὐτυχὴς ὁ Ἀλκιβιάδης ἐνασχολούμενος εἰς τὴν τακτοποίησιν καὶ ἀπόλαυσιν τῶν ἀνθέων· καὶ ὅταν ἤλθεν ὁ ἰατρὸς ἐθαύμασε καὶ αὐτὸς ἰδὼν τὸν ἀσθενῆ του τόσον μεταβεβλημένον.

—Θὰ εἰπῶ εἰς τὴν Κυρίαν Σιμωνίδου ὅτι τὰ ἄνθη της τὸν ἐθεράπευσαν· εἶπε γελῶν. Καὶ εἶτα προσέθεσε: τὴν πλὴν πρέπει νὰ πάρῃ κατὰ τι διὰ νὰ δυναμώσῃ. Δόσατέ του δυνατόν ζωμὸν κρέατος καὶ αὐτὰ νωπά· καὶ μὴ φοβεῖσθε πλέον, Κυρία Ἀριστοκλέους μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶνε ἐντελῶς καλά.

Τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα ὁ Ἀλκιβιάδης

έσηκώθη και έπεριπάτησεν έντός του δωματίου και μετ' ολίγας ήμέρας έξήλθε και είς περίπατον. Ήτο υγιέστατος. Ουδ' αυτός όμως ουδ' ή μήτηρ του έλησμονήσαν το σωτήριο έκείνο κάνιστρον με τὰ άνθη και τὰ πορτοκάλια, το όποϊον τοίς έστάλη καθ' ήν στιγμήν τὰ πάντα τοίς έφένοντο σκοτεινά και άπελπιστικά.

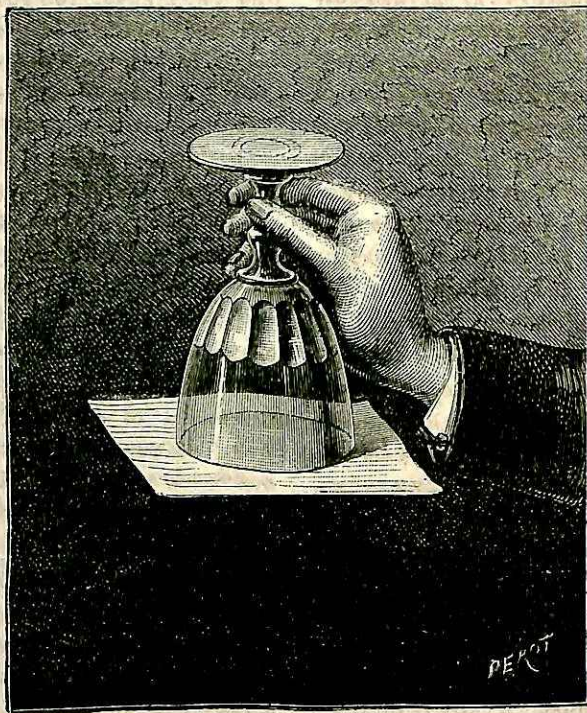
— Νά φυτεύσωμεν και ήμείς άνθη, μητερ, διά νά στέλλωμεν είς τους άσθενείς. Δέν θά γίνωνται και αυτοί καλά με τὰ άνθη, όπως έγώ;

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΜΑΓΙΣΣΑ

Γ'

Έκ των δύο προηγουμένων πειραμάτων, επέστησαν, πιστεύω, οί μικροί φίλοι: «τής Δ' απλάσεως» ότι υπάρχει άτμοσφαιρική πίεσις. Αφού δέ σας άρέσουν τόσο πολύ τὰ πειράματα, ιδού και έν άλλο πείραμα, εύκολώτατον, το όποϊον δύνασθε πάντες προχειρότατα νά κάμντε και από το όποϊον θα έννοήσητε πάλιν ότι υπάρχει ή άτμοσφαιρική πίεσις και πόσον μεγάλη είναι ή δύναμις αυτής.

Αυμβάνομεν ποτήριον το όποϊον γεμίζομεν μέχρι στεφάνης, δηλαδή μέχρι των χειλέων, επιθέτομεν επ' αυτών έν φύλλον χάρτου, και επί τούτου δ' επιθέτομεν την χείρα ήμών και το άναποδογυρίζομεν, ως βλέπετε είς την κάτωθι εικόνα·

Η εικόνα εκ του «Παιδαγωγού».

Το έντός του ποτηρίου ύδωρ δέν χύνεται

Ή Κυρία Άριστοκλέους έμειδίασε και έθώπευσε την κεφαλήν του υιού της, λέγουσα:

— Πράγματι, Άλκιβιάδη μου, σέ έκαμαν καλά τὰ άνθη και βεβαίως θά φροντίσωμεν και ήμείς νά στέλλωμεν είς τους άσθενείς διά νά λαμβάνωσι και αυτοί θάρρος και νά αισθάνωνται και αυτοί όσσην χαράν ήσθάνθης και σὺ όταν σοί τὰ έστειλεν ή καλή Κυρία Σιμωνίδου.

ΣΟΦΙΑ

Παράδοξον πράγμα! Το έντός του ποτηρίου ύδωρ δέν πίπτει, δέν χύνεται, αλλά μένει ακίνητον, ως νά ήτο κολλημένον το χαρτίον είς τὰ γείλη του ποτηρίου και ύπεβάσταζεν αυτό.

Τί συμβαίνει; δέν είναι άξιον άπορίας; Και όμως είναι άπλούστατον και φυσικώτατον το πράγμα.

Το ύδωρ έχει βάρος, και το βάρος του ύδατος ώθει το χαρτίον από των έντός προς τὰ κάτω, άλλ' ή άτμοσφαίρα ή όποία πιέζει όλα τὰ επί τής επιφανείας τής γής σώματα, ως είπομεν ώθει το χαρτίον και το πιέζει από των έξω προς τὰ άνω και κατ' αυτόν τον τρόπον ή από των

έντός προς τὰ κάτω πίεσις έξ ουδετεροῦται από την πίεσιν των έξω προς τὰ άνω, και

το νερόν δέν πίπτει χάρις είς την άτμοσφαιρικήν πίεσιν.

Προσέχετε όμως, όταν άναποδογυρίζετε το ποτήριον, νά είναι καλώς έφηρμοσμένον είς τὰ γείλη του το χαρτίον και νά μὴν υπάρχει όπή δι' ής νά εισέλθη άήρ, διότι άμα εισέλθη άήρ είς το ποτήριον θά εκδιώξη το ύδωρ και το χαρτίον θά πέση.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΑΤΕ την πρώτην εικόνα του φυλλαδίου τούτου, μικροί μου φίλοι. Δέν θά ήσθάνεσθε περισσότερον ένδιαφέρον, άν έγνωρίζετε, ή άν άνεγινώσκετε κάτι τι περί των παιδιών αυτών; Άλλά δέν υπάρχει ουδέν διήγημα. Το διήγημα θά το συνθέσητε ήμείς. Έκαστος έξ ήμών άς δοκιμάση, άς σκεφθῇ πρώτον νά εύρη έντός τής φαντασίας του την κυρίαν ύπόθεσιν του διηγήματός του, επί τῇ βάσει, έννοείται, τής εικόνας, έπειτα άς σχηματίση με τον νούν του τον σκελετόν του όλου διηγήματος και άς άρχίσει τέλος νά το γράφῃ.

Ως προανήγγειλα έν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ, άπεφάσισα νά προκηρύττω τακτικώς διαγωνισμούς· νά σας προτείνω δηλαδή θέμα επί του όποϊου νά έργάζεσθε όλοι, έκαστος κατ' ιδίαν, και νά μοι στέλλετε το προϊόν αυτό τής εργασίας σας, έγώ δέ μετά και άλλων εκ των κυρίων συνεργατών μου θά συγκρίνωμεν αυτά προς άλλα και θά βραβεύωμεν το σχετικώς καλλίτερον εκ των άποστελλομένων, όπως έπραξα και κατὰ τον διαγωνισμόν τής μεταφράσεως του γαλλικού ποιηματίου: «Ο μικρός Ιούλιος».

Οί διαγωνισθόμενοι κατὰ τον δεύτερον τούτον διαγωνισμόν, ότινες δέον νά είναι συνδρομηταί τής «Διαπλάσεως» μὴ υπεربάντες το 15^{ον} έτος τής ήλικίας των, πρέπει νά τηρήσωσι τὰ εξής:

α') Το όλον διήγημα νά μὴ περιέχη πλείονας των 500 έως 800 το πολύ λέξεις· δηλαδή 2 έως 2 1/2 στήλας «τής Διαπλάσεως».

β') Νά φέρῃ τίτλον: «Απάντησις είς τον

δεύτερον διαγωνισμόν «τής Διαπλάσεως», υπ' αυτόν δέ το όνομα του διαγωνιζομένου και το ψευδώνυμόν του (άν έχῃ και θέλῃ νά κάμῃ τούτου χρῆσιν, άντι του άληθοῦς του όνόματος) και άφεύκτως τήν ήλικίαν του.

γ') Νά φθάσῃ ή Απάντησις αυτή είς το Γραφεϊόν μας πρὸ τής 10^{ης} το πολύ του προσεχοῦς Αυγούστου.

Το σχετικώς καλλίτερον διήγημα εκ των σταλησομένων έντός τής ώρισμένης ταύτης προθεσμίας θά βραβευῇ, θά επαινεθῶσι δέ τὰ δύο δευτερεύοντα και θά τύχωσιν εύφημου μνείας όσα θά κριθῶσιν άξια αυτής.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ είς το σχετικώς καλλίτερον κριθεσόμενον διήγημα έσται: α') ή δημοσίευσις αυτού έν τῷ φυλλαδίῳ του προσεχοῦς Σεπτεμβρίου μετά του όνόματος, ή του ψευδώνυμου, και τής ήλικίας του γράψαντος αυτό· β') ή δημοσίευσις έν τῷ αὐτῷ φυλλαδίῳ τής εικόνας του γράψαντος το βραβευθέν διήγημα και γ') δώρόν τι έπερ σήμερα δέν όνομάζω, επιθυμούσα νά σας προξενήσω εκπληξιν, αλλά με το όποϊον είμαι βεβαία ότι πολύ θά εύχαριστηθῇ όστις το λάβῃ.

Πιθανόν τινές, μὴ έννοοῦντες την άξίαν των διαγωνισμῶν, νά εἴπωσι με τον νούν των:

—Και είς τί τάχα δύναται νά μάς ώφελήσουν οί διαγωνισμοί; ώφελοῦν ποτέ οί διαγωνισμοί;

Ναί, μικροί μου φίλοι, ώφελοῦν πολύ, πάρα πολύ, τόσον όσον ουδὲ νά φαντασθῇτε δύνασθε. Διά των διαγωνισμῶν υποκινείται ή άμίλλα· οί διαγωνιζόμενοι φιλοτιμούνται ποίος νά φανῇ καλλίτερος, ποίος νά προυσιάζῃ το καλλίτερον έργον· ίνα βραβευθῇ. Ποία ήθική άνταμοιβή νά βραβευθῇ τις είς ένα διαγωνισμόν! Άλλά διά νά κατορθώσῃ τούτο νομίζετε ότι άρκεί νά το θελήσῃ μόνον; Πρέπει έκτός των χαρισμάτων του πνεύματος νά έχῃ και φιλοπονίαν μεγάλην, και θέλησιν σταθεράν, ώστε νά έργασθῇ και παραγάγῃ τοιοῦτον έργον, το όποϊον νά είναι άξιον βραβείου. Ίδού λοιπόν ότι άναπτύσσεται και ή άγάπη προς την εργασίαν και ή επιμονή, πράγματα πολύ χρήσιμα είς τον βίον.

Ὁ διαγωνισμὸς δὲ πρὸς *σύνθεσιν διηγήματος*, τὸν ὁποῖον σήμερον προκηρύττω, ὠφελεῖ πάρα πολὺ, διότι ἀναπτύσσει τὴν φαντασίαν καὶ τὴν παρατηρητικότητα τῶν διαγωνιζομένων, ἀποδεικνύει ποῖος ἔχει περισσότερο παραγωγικὴν εὐφυΐαν, ποῖος δύναται νὰ συλλαμβάνῃ ὠραίας ιδέας καὶ ποῖος δύναται νὰ ἐκθέτῃ μὲ χάριν καὶ ζωηρότητα ὅσας ιδέας ἔχει ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του.

Δὲν εἶνε τόσο ἐυκόλῳ τὸ πρᾶγμα ὅσον δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, ἀλλὰ τί δὲν κατορθώνει τις μὲ τὴν ἐπιμονὴν του, ὅταν μετ' αὐτῆς ἔχει καὶ εὐφυΐαν, ὅπως πάντες θεβαίως οἱ μικροὶ μου φίλοι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἀναγνώσατε πάντες, μικροὶ μου φίλοι, πρῶτα, πρῶτα τὸ περὶ φωτογραφιῶν καὶ τὸ περὶ διαγωνισμῶν (σελ. 82 καὶ 93).

Πολλοὶ ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων μοὶ γράφουν ὅτι μελετοῦν μὲ πολὺ μεγαλειτέρον ζῆλον ἀφ' ὅτου ἔμαθον ὅτι μέλλω νὰ δημοσιεύσω τὸ ὄνομά των, διότι, λέγουν, «θὰ αἰσθανθῶ μεν πολλὴν χαρὰν νὰ δημοσιεύσῃ τὸ ὄνομά μας μετὰ τῶν ἀριστευσάντων ἢ ἀγαπητῆμας Διάπλασις». Καθ' ἣν ἡμέραν λάβωσι τὸ φυλλάδιον τοῦτο θὰ ἔχωσιν ἴσως ἤδη ὑποστῇ τὰς ἐξετάσεις των· ἐγὼ περιμένω μετὰ χαρᾶς καὶ ἀνυπομονησίας τὸ Ἀριστὰ των. Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ὅσοι καὶ ὅσαι ἡριστεύσατε, σᾶς συγχαίρω! σᾶς συγχαίρω! Στείλατέ μοι τὸ πιστοποιητικόν σας.

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ὅσοι μοὶ στέλλετε τὰς λύσεις, καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὸν πνεῦμα καὶ διδῆσθε ἄλλο προῖόν τῆς διανοίας σας, πρέπει ἕκαστον εἶδος νὰ τὸ γράφετε ἐπὶ ἰδιαιτέρου φύλλου χάρτου καὶ ὅχι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐφ' οὗ μοὶ γράφετε τὴν ἐπιστολήν σας· διότι ὁ γραμματεὺς μου εἰς ἄλλον φάκελλον θέτει τὰς ἐπιστολάς, εἰς ἄλλον τὰς λύσεις, εἰς ἄλλον τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις. καὶ οὕτω καθέξῃς δι' ἕκαστον εἶδος ἔχει χωριστὸν φάκελλον ὅταν λοιπὸν ὅλα αὐτὰ τὰ γράφετε εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ χαρτίον, εἶνε ὡς νὰ μοὶ λέγετε: ὅλα αὐτὰ ὅσα σοὶ στέλλομεν, φίλη «Διάπλασις», μὴ τὰ λαμβάνῃς ὅπως οὐδὲν καὶ μὴ τὰ δημοσιεύῃς. Προσέτι πρέπει ὅχι μόνον εἰς τὴν ἐπιστολήν σας, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα φύλλα νὰ σημειώνετε τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας, τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τὸ ὄνομά σας μετὰ τοῦ ψευδωνύμου σας, ὅσοι ἐξελέξατε ψευδώνυμον καὶ προτιμάτε νὰ δημοσιεύω τοῦτο ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματός σας.

Ἄν ἐβλέπετε τὴν ἐπιστολήν σου, φίλε Πετεινέ.

Θὰ εἶνε ἴσως τὸ πρῶτον διανοητικὸν ἔργον τὸ ὁποῖον συνθέτετε μόνοι σας, τὸ ὁποῖον παράγετε ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλόν σας, μικροὶ μου φίλοι, ἀλλὰ τίς οἶδε πόσοι ἐξ ὑμῶν, καμμίαν ἡμέραν, μετὰ πολλὰ ἔτη, ἄνδρες πλέον τότε καὶ μεγάλοι συγγραφεῖς τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῷ μέτῳ τῆς φήμης τῶν ἔργων σας καὶ τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σας, θὰ ἀναμνησθήσεσθε ὅτι τὸ πρῶτον σας ἔργον ὑπῆρξεν ἡ σύνθεσις Διηγήματος ἐν τῷ διαγωνισμῷ τῆς φιλίας σας «Διαπλάσεως»!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

θὰ ἐκοκλινίζε περισσότερον ὁλόφος σου.. ἀπὸ ἐντροπὴν· ἐπισ., χωρὶς ἡμερομηνίαν ἠκούσθη ποτέ;

Δὲν εἶπον, ἀγαπητὴ Ραταπλάν-πλάν-πλάν ὅτι πρέπει νὰ σημειώσωσι καὶ τὴν λύσιν τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τὰς ὁποίας μοὶ στέλλωσι νὰ δημοσιεύσω;

Ἡ φίλη μου Ἀλὼν παρακαλεῖται νὰ μοὶ γείλῃ ἄλλα καταλληλότερα αἰνίγματα καὶ νὰ μοὶ γράφῃ συχνά, διότι γράφει πολὺ ὥρατα. Εὐγε, Ἀλὼν!

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνω καὶ πρὸς τὴν Ἀγγελιαφόρον Περιστεράν

Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἔμαθον, ἀγαπητὴ μοι Χαρικλεία, ὅτι παρεστῆσατε εἰς τὴν οἰκίαν σας σὺ καὶ ὁ μικρότερός σου ἀδελφός καὶ ἡ ἐξαδέλφη σου τὸν «Ἑπταετὴ ἑθελοντήν». Εἶν' ἀληθές, ὅτι Πέτρον ἐδυσκολεύθητε ὀλίγον νὰ εὑρετε, ἀλλ' εὑρετε τὸν υἱὸν τοῦ γείτονός σας, ὅστις καὶ ἐπέτυχε πολὺ. Γράψατέ μοι λεπτομερῶς πῶς ἔγινεν ἡ παράστασις. — Γράψατέ μοι καὶ ὅσοι ἄλλοι τὴν παρεστήσατε, πῶς σᾶς ἐφάνη διὰ νὰ σᾶς δώσω καὶ ἄλλας κωμωδίας, ἂν σᾶς ἤρεσεν αὐτή.

Ἀγαπητόν μοι Βόρειον Σέλας, σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ὠραίαν ἐκλογὴν τοῦ ψευδωνύμου σου. Στέλλε μοι, φίλε μου, πνευματικὰς ἀσκήσεις. Τὸ λογοπαλγνιον τὸ ὁποῖόν μοι ἔστειλες εἶνε ὠρατον καὶ μαρτυρεῖ ὅτι ὡς πρὸς τὴν εὐφυΐαν ὁμοιάζεις πρὸς τὸν πατέρα σου, εἴθε νὰ τῷ ὁμοιάσης καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας ἀρετάς.

Εἶνε δυνατόν νὰ βαρύνεται ἡ καλὴ μου φίλη Σοφία νὰ μοὶ γράφῃ. ἐνθ' εἶνε τόσο φιλεργός: Ἐγὼ πιστεύω, ὅτι θὰ ᾄσῃ ἀπασχολημένη εἰς οικιακὰς φροντίδας· δὲν εἶνε ἀληθές, Σοφία;

Καλὲ Γεράσιμε, μὲ τὰ σωστά σου τὸ λέγεις ὅτι εἶνε μωρός ὅστις ἐμπιστεύεται εἰς τὸν πατέρα

του; Οὕτω συνεπλήρωσας τὸ 25 ἐλλιποσύμφωνον: ἀντὶ νὰ εἴπῃς ἐμπιστεύεται εἰς τὸν καθένα, ἔγραψες ἐμπιστεύεται εἰς τὸν πατέρα. Εἰς ποῖον λοιπὸν πρέπει νὰ ἐμπιστεύονται τὰ σώφρονα παιδιά, ἂν ὅχι εἰς τοὺς γονεῖς των; Ἐγὼ δὲν δημοσιεύω τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις ἀπλῶς μόνον διὰ νὰ διασκεδάσωσιν οἱ φίλοι μου, ἀλλὰ κυρίως διὰ νὰ ὀξύνηται ὁ νοῦς των καὶ νὰ ἐξασκῆται ἡ κρίσις των ὅταν λοιπὸν βλέπω νὰ ὑποπίπτωσιν εἰς τοιοῦτους παραλογισμοὺς λυποῦμαι κατὰ καρδία, ναί, κατὰ καρδία.

Καὶ κάποια Ἀγγελικὴ! λύουσα τὸ 36 φωνηεντόλιπον ὑπέπεσεν εἰς λάθος ἀσυγχώρητον, τὸ ὁποῖον ἐντρέπομαι νὰ εἴπω.

Φίλε Π. Κ. Α. διατὶ μετὰ τοσαύτης πικρίας παραπονεῖσαι; Μήπως προσέκλυζα ὅτι δέχομαι καὶ παραφράσεις;

Τὸ Εὐόσμον Ἀνθός καὶ ὁ Ἐρυθρὸς Ψιττακὸς στέλλουντὰ συγχαρητήριά των πρὸς τοὺς βραβευθέντας καὶ ἐπαινεθέντας κατὰ τὸν πρῶτον διαγωνισμόν. Ἀκούετε, Μάρικα, Σοφία, Μεγάλη, Χῆνα, καὶ Ἀλέξανδρε;

Τὸ εἶπον καὶ τὸ ἐπαναλέγω: τὸ ψευδώνυμον πρέπει πάντοτε νὰ συνοδεύηται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματος· ἄλλως ματαίως μοὶ στέλλετε ἐπιστολάς καὶ λύσεις καὶ ὅ,τι ἄλλο, ὅσοι μόνον τὸ ψευδώνυμόν σας γράφετε.

Προσφίλες μου ἀδελφοὶ Ἀυγερινὲ καὶ Γεώργιε, εἶνε ἀνάγκη τάχα νὰ τὸ εἴπω; ἕκαστος φίλος μου μόνον ἐν ψευδώνυμον δικαιούται νὰ λάβῃ τὸ ὁποῖον θὰ διατηρῇ πάντοτε τὸ αὐτό, ὁσάκις μοὶ γράφει. Ποῖον λοιπὸν ψευδώνυμον προτιμάτε;

Δὲν σὲ λησμονῶ, φίλη μου Ἰωάννα, ἀλλ' ὅταν ἡ ἐπιστολή σου φθάνῃ καθ' ἣν πλέον ἐποχὴν εὐρίσκεται τὸ φύλλον ὑπὸ τὰς πιεστήρια, πῶς θέλεις νὰ σοὶ ἀπαντῶ ἀμέσως; — Διατὶ δὲν ἔλαβες καὶ σὺ ἐν ψευδώνυμον ὅπως τόσα ἄλλα φίλοι μου;

Φίλε μου Κορκοράν καὶ αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις καὶ τὸ παιδικὸν πνεῦμα τὰ ὁποῖα μοὶ στέλλεις εἶνε ἐξαιρετὰ· σὲ συγχαίρω πρὸ πάντων διὰ τὸ παιδικὸν πνεῦμα τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι εἶνε δυσκολώτερον, διότι μόνον ὀλίγοι φίλοι μου μοὶ ἔστειλαν ἕως τώρα.

Προσφίλες Ἀμάραντον Ῥόδον, νὰ εἴπῃς εἰς τοὺς φίλους σου νὰ στέλλωσιν ἰδιαιτέρως ὁ καθεὶς τὰς λύσεις των ἐπὶ ἰδιαιτέρου φύλλου χάρτου καὶ δι' ἰδιαιτέρας των ἐπιστολῆς ἄλλως δὲν θὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνόματά των. Αὐτὸ τὸ λέγω δι' ὅλους.

Ὁ ζωηρὸς Σπινθὴρ παρεκάλεσε τὴν ἀδελφὴν του καὶ μοὶ ἔγραψε, διότι, λέγει, αὐτὸς ἔπασσε καὶ ἐκτύπησε τὴν δεξιάν του χεῖρα. Ἀχ! αὐτὴ ἡ ἀταξία! τοῦλάχιστον εἶσαι καλλίτερα; πότε θὰ μοὶ γράψῃς μὲ τὴν χεῖρά σου;

Καὶ ὁμῶς, Εὐόσμον Μυριάνθεμον εἶν'

ἐνολώτατον ν' ἀνάψουν τὰ τεμάχια τοῦ χαρτίου ἐντὸς τῆς φιάλης, ἀρκεῖ νὰ ρίψῃς τὸ φωσφόρον πρὶν ἀκόμη κατὰ τὸ θεῖόν του· μετὰ μεγαλειτέρας δὲ εὐκολίας θὰ ἐκτελέσῃς τὸ πείραμα, ἂν ἀντὶ χαρτίου θέσῃς ἐντὸς τῆς φιάλης βάμβακα ἀραιόν, ὅστις ἀνάπτει εὐκολώτερον ἀπὸ τὰ τεμάχια τοῦ χαρτίου.

Ὁ κατάλογος θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς· ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν.

Πολλοὶ φίλοι μου ἀπήντησεν εἰς τὸ 70 ἀπροσδόκητον, ὁ λαίμαργότερος. Ἀθῶς σπουδαιότατον, διότι πρέπει νὰ ἡξεύρετε ὅτι ἡ «Διάπλασις» δὲν ἔχει φίλους τὰ λαίμαργα παιδιά.

Περιμένω λοιπὸν τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις σου, φίλη Πηνελόπη, τὰς ὁποίας βεβαίως θὰ συνέταξας ἐπιτηδὲς δι' ἐμέ· δὲν εἶνε ἀληθές;

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς νέας συνδρομὰς, Μαρία Ταβελούδη. Ἀλλὰ, φιλάτῃ μου, ποτέ! ἀκούεις, ποτέ ἀπὸ τῆς συστάσεώς μου δὲν εἶχον χιλίους μόνον συνδρομητάς, διότι περιοδικὸν τόσον πολυδάπανον ὡς ἐγὼ καὶ τόσο ἐυθνήδον δὲν δύναται μὲ χιλίους μόνον συνδρομητάς νὰ συντηρηθῇ. Πέρυσιν εἶχον 3,500 συνδρομητάς. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀπορίαν σου: διατὶ θέλω νὰ πενταπλασιασθῶν οἱ συνδρομηταὶ μου ὅπως ἐκδίδωμαι δις τοῦ μηνός, ἐν ᾧ σὺ νομίζεις ὅτι ἀρχοῦν νὰ διπλασιασθῶν μόνον, σοὶ λέγω, ὅτι ἐγὼ μὲ ὄλους μου τοὺς ὑπολογισμοὺς μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εὐρίσκω κατορθωτὸν τὸ πρᾶγμα, ἂν σὺ νομίζῃς ὅτι δύναται νὰ κατορθωθῇ κατ' ἄλλον τρόπον κάμε τὸν λογαριασμόν καὶ γείλῃ μοὶ τὸν, καὶ θὰ σὲ ἀποκαλέσω Εὐεργέτιδα «τῆς Διαπλάσεως»· ἂν μοὶ ἀποδείξῃς μὲ ἀριθμοὺς καὶ ὅχι μὲ λόγους ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ἐκδίδωμαι δις τοῦ μηνός· μὲ μόνον διπλασίους συνδρομητάς, δηλαδὴ μὲ 7,000.

Φίλοι μου Ἀλέξανδρος Μ. καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Φασιανέ, καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι, δὲν ἐνθυμεσθε ὅτι εἶπον πρὸς ὅλους τοὺς φίλους μου νὰ μοὶ στέλλουν πνευματικὰς ἀσκήσεις πρωτοτύπους, καὶ ὅχι νὰ τὰς λαμβάνουν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καταδέχεσθε νὰ εἰποῦν τὴν φίλην σας «Διάπλασιν» κλέπτριαν; ἔπειτα ὅσοι, ἀντὶ νὰ σκεφθῆτε νὰ δημιουργήσῃτε πνευματικὰς ἀσκήσεις, προτιμάτε νὰ τὰς εὐρίσκητε ἄλλοις ἐτοίμοις καὶ νὰ τὰς ἀντιγράφετε, δὲν εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ὁμολογῆτε οἱ ἴδιοι ὅτι ὁ ἐγκέφαλός σας δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραγάγῃ τίποτε;

Εἴμην εὐχαριστημένη, διότι ἀπέκτησα τοιοῦτον φίλον· ἀλλὰ προπάντων εἶμαι περὶ εὐχαριστημένη διότι ἡ μήτηρ σου σὲ ἐνέγραψε συνδρομητὴν μόνον καὶ μόνον διὰ ν' ἀνταμείψῃ τὴν ἐπιμέλειάν σου καὶ τὴν εὐγενῆ συμπεριφορὰν σου. Εὐγε, Ἀλέξανδρε Ρ. εὐγε! Τοιοῦτους φίλους ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω πάντοτε, ἐπιμελεῖς καὶ εὐγενεῖς.

Κάμνεις πολὺ καλά. Ἀιθαλές Ῥόδον,

κατά τὰς ὥρας τῆς σχολῆς σου ἐνασχολούμενος· εἰς τὸ νάλυξαι τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις· τὸ πνεῦμα ὀξύνεται ὅπως τὸ μαχαίριον ὅταν τῇ ἀκονίζῃ· αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις εἶνε διὰ τὸ πνεῦμα ἔτι ἡ ἀκόνη διὰ τὸ μαχαίριον.

Αἱ ἐπιστολαὶ σου, Ὑψιπέτα Ἀετὲ, εἶνε πλήρης ἐγωϊσμοῦ· μόνοι οἱ ἀνόητοι ὑπερηφανεύονται, μόνον τὰ ἐλαφρά πράγματα πετοῦν ὑψηλά· παράδειγμα τὰ ἐλαφρά πτερὰ καὶ τὰ ἐλαφρά μοαλά.

Φίλε μου Διονύσιε Ξανθέ, ἡ ἐπιστολή σου με συνεκίνησε βαθύως· εἶσαι πολὺ ἀξιεπαίνος, διότι ἀγαπᾷς τόσο πολὺ τὰ γράμματα, μολον-
 ὅτι ἡναγκάσθης νὰ διακόψῃς τὰς σπουδὰς σου· ἀλλὰ μὴ ἀποθαρρύνῃσαι· πολλοὶ ἀπὸ τοὺς δια-

κεκριμένους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου τὰ πρῶτα γράμματα τὰ ἔμαθον μόνοι των, πολλοὶ μεγά-
 λοι συγγραφεῖς καὶ ποιηταί, ὡς ὁ δανὸς Ἀνδερ-
 σιν τοῦ ὁποῦ οὐλίγους μύθους μεταπεφρασμένους
 ἐδημοσίευσεν ἐγὼ καὶ θὰ τοὺς ἀνέγνωσας βεβαί-
 ως, ὡς ὁ ἄγγλος Δίκηνς, ὅταν ἦσαν εἰς τὴν ἡλι-
 κίαν σου, ἦσαν εἰς πολὺ χειροτέραν κατάστασιν
 ἀπὸ σέ· καὶ αὐτὸς ὁ νῦν πρόεδρος τῆς Δημοκρα-
 τίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς
 Γκάρφφελδ ἦτο λεμβούχος, ὅτε ἦτο εἰς τὴν ἡλι-
 κίαν σου. Θάρρος, ἐργασία, ἐπιμέλεια, φίλε μου!
 τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς τοὺς καλλιτέρους! Γράφε
 μοι συχνά, ἀφ' οὗ τόσο πολὺ ἐπιθυμοῦμαι νὰ μοι
 γράφῃς καὶ ἀφ' οὗ τόσο πολὺ μοι ἀρέσουν αἱ
 ἐπιστολαὶ σου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

73. Ἑλλητισύμφωνον: *ε—οὐ*—*α*οὐ*—
 *α**ω*ου*—*η*—*υ*α*α**ε*ε*αι.—*η*—*ε*α*ιου
 αι—ει—*α*—*υ*ου*α*—*ω*—*ο*εω*—*ου
 η—*ω*—*ι*α*α*ω*—*ου.—*η*—*α*η*ο*ε*—
 *α*ε*α*—*ε*—*ι*α*ω*—*ε*—*α*ι*ω*—*η*—*ο*ι*
 ε—*ο*—*οὐ*—*υ*η*ε*α*—*ου*—*ε*—*α*ι*ο*—
 *ο*ο*—*η*—*ε*ι*ο*—*η*—*ε*ια*—*ω*—
 *α**ω*ω*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλαυκῆς.

74. Ἀναγραμματισμός. Ποία πόλις τῆς Ἑλλάδος ἀναγραμματισμένη ὀργάνεται;

75. Λεξιγραφίος. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γέροντος Κηπουροῦ.

Με κεφάλι ἀναστενάξω, καὶ ἀκέφαλον τονίζω
 Ἄν καὶ τὸν λαὸν μου κόψῃς—με συμπάθειο—ὀγκανίζω.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιπέρου Πιπέρου.

76. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εὐρίσκεται εἰς τὰς προθέσεις, τὸ δεύτερόν μου εἶνε ἀπαραίτητον εἰς τοὺς στρατιωτικούς· τὸ σύνολόν μου δίδει πληροφορίας, χαράν, καὶ λύπην; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐδόμου Μυριανθίου.

77. Ἱστορικὴ εἰκὼν. Εἰς φιλόσοφος μελετᾷ καὶ εἰς τὴν χεῖρά του κρατεῖ σφαῖραν, ἥτις πίπτουσα ἐντὸς λε-
 κάνης χαλκίνης τὸν ἐξυπνᾷ, ἀμα ἀποκοιμᾶται. — Πῶς
 ὀνομάζεται ὁ φιλόσοφος καὶ ποία ἡ πατρίς του;
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημείας.

78. Μυθολογικὴ ἐρώτησις. Ὡς τις ἐπλήγη εἰς τὴν πτέρναν. — Διὰ τὴν ἀντίπαλόν του διηύθυνεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ βέλος του; Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γραίας Δρυός.

79. Ἀριθμητικὴ ἐρώτησις. Μία κάμπη ἀναβαίνει εἰς δένδρον 12 μέτρα ὑψηλόν. Ἐκαστὴν ἡμέραν ἀνέρχε-
 ται 4 μέτρα, ἀλλ' ἐκαστὴν νύκτα κατέρχεται 3 μέτρα. —
 Πόσος χρόνος ἀπαιτεῖται ἕως ὅτου νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κο-
 ρυφὴν τοῦ δένδρου ἡ κάμπη; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀριθμοῦ Ἐπτά.

80. Αἵνιγμα. Τί πρᾶγμα εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καὶ θερμαίνει καὶ ψυχραίνει; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζερὶν—Ζιν—Ζου.

81. Ἑρώτησις. Τί διαφέρει τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος ἀπὸ τοῦ καινουργῆς περιόνιου;

82. Ἑρώτησις. Τί διαφέρει ὁ ὄφις ἀπὸ τοῦ τύμπα-
 νον; Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Γέροντος Κηπουροῦ.

83. Ἑρώτησις. Τίνος δύνανται νὰ πέσουν τὰ γενέ-
 θλια ἀπαξ κατὰ τετραετίαν;

84. Λογοπαίγνιον. Ποῖον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου εἶνε ὀλεθριώτερον εἰς τοὺς στρατοὺς;
 Ἐστάλησαν ὑπὸ Κορκορά.

85. Λογοπαίγνιον. Ποῖαν νῆσον ἀγαποῦν περισσό-
 τερον οἱ κυνηγοί;

86. Λογοπαίγνιον. Ποῖος εἶναι ὁ λευκότερος ποτα-
 μός; Ἐστάλησαν ὑπὸ Κρί—κρί—κρί καὶ Τροῦ—ροῦ—ροῦ.

87. Λογοπαίγνιον. Τί πρᾶγμα εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποι-
 ον, ἐνῶ τὸ κρατούμεν εἰσέτι εἰς χεῖράς μας, λέγομεν
 ὅτι τὸ ἐρρίψαμεν; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βορείου Σέλαος.

88. Λογοπαίγνιον. Πότε μία λέξις εἶνε εὐθύτης;
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Π. Κ. Ἀποστολίδου.

89. Λογοπαίγνιον. Ποῖα θάλασσα εἶνε περισσότερον
 ἐντροπαλή;

90. Ἀπροσδόκητον. Τί διαφέρουσι τὰ πτηνὰ ἀπὸ
 τὰ ἀερόστατα;

91. Γρίφος. Μὲ, Αἴσωπος ὅς, ἀλλὰ ζῶν!
 Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Φιττακοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

52. Ὁ μωρὸς γνωρίζεται ἀπὸ ἐξ χαρακτηριστικὰ ὀρ-
 γίζεται ἄνευ αἰτίας· ὁμιλεῖ ἀνωφελῶς· ἐμπιστεύεται εἰς τὸν
 καθένα· ἀλλάσσει εὐκόλως γνώμην· ζητεῖ ὅ,τι δὲν ἀνή-
 κει εἰς αὐτόν· καὶ δὲν ἡξεύρει νὰ διακρίνῃ τὸν φίλον του
 ἀπὸ τὸν ἐχθρόν του. — 53. Εὐτυχὴ ἔθνη εἶναι οὐχὶ τὰ
 ἔχοντα πλείονας σοφοὺς, ἀλλὰ ὀλιγωτέρους ἀγραμμά-
 τους. — 54. Τὸ κακὸ ἀπ' τὴν ἀρχὴν του πρέπει νὰ θερα-
 पेῖται, μὴ χειρότερα σοῦ φέρῃ. — Ἀν' πονῇ τὸ δάκτυλόν
 σου, πρέπει νὰ ἰατρευθῇ—μὴ πονέσῃ καὶ τὸ χεῖρ. — 55.
 Πέτρα, πτερὰ. — 56. Χαμαιλέον. — 57. Γαδαεῖδιον. —
 58. Ὁ Σωκράτης. — 59. Ὁ βασιλεὺς τῆς Φρυγίας Μί-
 δας· διότι ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Πανὸς
 ἵνα κρίνῃ τίς ἐκ τῶν δύο ἦτο καλλίτερος μουσικός, ἐπρο-
 τίμησε τὸν αὐλὸν τοῦ Πανὸς ἀπὸ τὴν λύραν τοῦ Ἀπόλ-
 λωνος. Οὗτος δὲ, θέλων νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀμουσίαν τοῦ
 Μίδα, μετέβαλε τὰ ὦτά του εἰς ὦτα ὄνου, λέγων· μόνον
 ὦτα ὄνου ἡδύναντο νὰ κάμωσι τοιαύτην κρίσιν. — 60.
 φλόξ. — 61. Ἡ ἄσθετος. — 62. Μελάνη. — 63. Τὸ σῆ-
 μερον. — 64. Ὅταν εἶνε τραπεζίται. — 65. Πνεῦμα.
 — 66. Ἡ Κίνα. — 67. Ἡ ὄρεσις τῆς κυρὰς Πέτραινας
 εἶνε πιμελὴς (εἶν' ἐπιμελής), ὁ δὲ Σωκράτης εἶναι ἀ-
 μελής. — 68. Α, Γ, Η, (ἀγάπη). — 69. Ὁ Βῶλος.
 — 70. Ὁ ἐργαζόμενος καὶ κοπιᾶζων, διότι αὐτὸς ἔχει καὶ
 περισσότεραν ὀρεξιν. — 71. Ὁ μικρότερος φίλος αἰτῆς
 Διαπλάσεως, τρώγει τὸ μεγαλειώτερον γλύκισμα, ἐνῶ τὸ
 μεγαλειώτερον γλύκισμα δὲν τρώγει τὸν μικρότερον φίλον
 «τῆς Διαπλάσεως». — Μὴ ἔσω ἄνους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ΕΤΟΣ Γ'

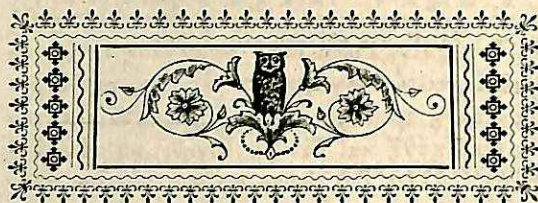
ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1881.

ΑΡΙΘ. 7

Ἐκπληξίς!

(Ἰδε σελ. 103).

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ

Ὁ κύριος Σωκράτης κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις καὶ ἔχει τρία πολὺ φρόνιμα καὶ καλὰ παιδιά, τὸν Πάτροκλον, τὴν Ἀνδρομάχην καὶ τὸν Μενέλαον· ἐπειδὴ δὲ εἶνε πολὺ ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγγνὸς ἄνθρωπος, ἔστειλε καὶ ἔφερεν ἀπὸ τοῦ χωρίου του — διότι ἀπὸ μικρὸν καὶ ἀσήμαντον χωρίον κατάγεται ὁ κύριος Σωκράτης καὶ μόνον διὰ τῆς ἱκανότητος καὶ φιλοπονίας του ἀνεδείχθη καὶ ἔγινε σπουδαῖος ἀνὴρ — ἔστειλε λοιπὸν καὶ ἔφερεν ἀπὸ τοῦ χωρίου του τοὺς δύο ἀνεψιούς του, τὸν Τηλέμαχον καὶ τὸν Σωτήρη, τέκνα τῶν δύο πτωχῶν ἀδελφῶν του, διὰ νὰ τὰ ἐκπαιδεύσῃ ἐν Ἀθήναις.

Οἱ δύο ἀνεψιοὶ μολοντί ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν συμφωνοῦσιν, ὡς πρὸς τὰ ἄλλα εἶνε ἐντελῶς διαφορετικοί· ὁ Τηλέμαχος εἶνε φρόνιμος, ἐπιμελής, φιλότιμος, δὲν λέγει ποτὲ ψεύματα, τὰ δὲ παιδιά τοῦ κυρίου Σωκράτους τὸν ἀγαπῶσιν ὡς ἀδελφὸν των, ἐν ᾧ ὁ Σωτήρης εἶνε ἀμελέστατος, ἀτακτότατος, ψεύστης εἰς τὸ ἔπακρον, σκανδαλοποιός, διὰ τοῦτο καὶ τὰ παιδιά τοῦ κυρίου Σωκράτους αἰσθάνονται πρὸς αὐτὸν τρομερὰν ἀντιπάθειαν. Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι ὁ Σωτήρης μισεῖ τὸν Τηλέμαχον διὰ τὴν προτίμησιν τῶν ἐξαδελφῶν του, καὶ σκέπτεται πῶς νὰ τὸν κατηγορήσῃ ὡς κακόν, πῶς νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Μίαν ἡμέραν ὁ Πάτροκλος, ἡ Ἀνδρομάχῃ, ὁ Μενέλαος καὶ ὁ Τηλέμαχος ἐκάθηντο τριγύρω εἰς μίαν τράπεζαν καὶ παρετήρουν μερικὰ βιβλία μὲ εἰκόνας. Βίσερχεται καὶ ὁ Σωτήρης, ὅστις κατελήφθη ἀπὸ φθόνον καὶ ἀπὸ θυμόν, βλέπων πάλιν τὸν Τηλέμαχον μετὰ τῶν ἐξαδελφῶν του. Ἀλλὰ δὲν ἀπέ-

δειξε τίποτε καὶ ἐστάθη ὀπίσθεν αὐτῶν παρατηρῶν καὶ αὐτὸς τὰς εἰκόνας.

Ἐπὶ τέλους τὰ παιδιά ἀνεχώρησαν καὶ πρῶτος πάντων ὁ Τηλέμαχος, τελευταῖος δ' ἔμεινε εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ὁ Σωτήρης, ὅστις μείνας μόνος ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του τὸ βιβλίον μὲ τὰς εἰκόνας καὶ τὸ παρέτῃρει.

Τὰ παιδιά τὸ ἑσπέρας κατὰ τὴν συνειθισμένην ὥραν ἐπερίμενον τὸν Τηλέμαχον νὰ παίξῃ μαζί των· ἀλλ' ὁ Τηλέμαχος δὲν ἤρχετο· ἐπὶ τέλους ἤλθεν ἀλλ' ἦτο πολὺ συλλογισμένος· ὠμίλει ὀλίγον καὶ ἔπαιξε χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν του εἰς τὸ παιγνίδιον, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτο ἀνυπόμονος νὰ φύγῃ καὶ πραγματικῶς ἀνεχώρησεν εἰπὼν ὅτι ἔχει ἐργασίαν· τὰ παιδιά τοῦ κυρίου Σωκράτους, ἀφοῦ ἔπαιξαν ἀκόμη ὀλίγον, ἀνέβησαν καὶ πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον διὰ νὰ παρατηρήσουν τὰς εἰκόνας. Στρέφουν τὰ φύλλα ἀπ' ἐδῶ, στρέφουν τὰ φύλλα ἀπ' ἐκεῖ μὲ ἀνυπομονησίαν, ἀλλὰ τὰς καλλιτέρας, τὰς ζωηροτέρας εἰκόνας δὲν τὰς εὐρίσκουν, λείπουν αἱ εἰκόνες αἱ ὁποῖαι τοῖς εἶχον προξενήσει ἀκριβῶς τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν.

Τὰ παιδιά μὴ ἐννοοῦντα τί συνέβη, προσεκάλεσαν τὸν πατέρα των καὶ τῷ ἔδειξαν τὸ βιβλίον.

Ὁ κύριος Σωκράτης λαβὼν τὸ βιβλίον τὸ ἐξήτασε προσεκτικῶς.

— Τὰς ἔκοψαν τὰς εἰκόνας, εἶπεν, ἔκοψαν μάλιστα καὶ ἐν φύλλον τοῦ βιβλίου· μὲ μαχαίριον τὰς ἔκοψαν. Μόνοι σας παρετηρήσατε τὰς εἰκόνας;

— Μὲ τὸν Τηλέμαχον· εἶπον τὰ παιδιά· ἀλλ' ὁ Τηλέμαχος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κάμῃ τοιοῦτον πρᾶγμα· ἔπειτα ἀνεχώρησε πρῶτος ἀπὸ ὅλους.

— Καὶ ποῖος ἔμεινε τελευταῖος;

— Ὁ Σωτήρης.

— Πρέπει νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ κύριος Σωκράτης ἐξῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε.

— Λοιπὸν, πατέρα; ἐφώνησαν τὰ παιδιά ἀνυπομονοῦντα.

— Νομίζω ὅτι εἶνε ὁ Σωτήρης, μόνον ὅτι

ὡς πρὸς τὸ παρὸν ἔνοχος φαίνεται ὁ Τηλέμαχος.

— Πῶς;

— Ὁ Σωτήρης εἶνε κακός, τὸ γνωρίζομεν, καὶ τοῦτο σημαίνει πολὺ· αὐτὸς ἔμεινε τελευταῖος εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ ὑπηρέτρια παρετήρησεν ὅτι εἶχε τὸ φόρεμά του κουμπωμένον ὅταν κατέβαινε, ὥσάν νὰ εἶχε κατὰ τι κρυμμένον, ἡ δὲ μαγείρισσα λέγει ὅτι τῆς ἐξήτησε καὶ τῷ ἔδωκε μαχαίριον, καὶ κατόπιν ἔμεινε πολλὴν ὥραν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ Σωτήρης λέγει ὅτι τὰς εἰκόνας τὰς ἔκοψεν ὁ Τηλέμαχος καὶ ὅτι εὐρίσκονται εἰς τὸ δωμάτιόν του· καὶ πραγματικῶς εὐρέθησαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Τηλέμαχου. Ἀλλ' ὅλοι ἠξεύρομεν ὅτι ὁ Τηλέμαχος εἶνε καλὸν παιδίον, καὶ ἅμα ἔφυγεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν ὑπῆγεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον νὰ δώσῃ μίαν ἐπιστολὴν διὰ τὸν πατέρα του, ὥστε δὲν ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὅτε ὁ Σωτήρης τὸν κατηγόρησεν ὅτι ἔκοψε τὰς εἰκόνας ἐξεπλάγη καὶ ἐθύμωσεν· ὅτε δὲ αἱ εἰκόνες εὐρέθησαν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου εἶχεν ὑποδείξει ὁ Σωτήρης, τὸ πρόσωπόν του ἔδειξεν ἀγανάκτησιν καὶ ἐφώνασε:

— Σὺ τὰς ἔβαλες!

— Ὅλαι αἱ ἀποδείξεις εἶνε κατὰ τοῦ Σωτήρη καὶ ὑπὲρ τοῦ Τηλέμαχου. Μετ' ὀλίγον θὰ φανερωθῇ ἐντελῶς ποῖος εἶνε ὁ ἔνοχος.

— Τί θὰ κάμετε, πατέρα;

— Θὰ ἰδῇτε. Ὑπομονὴ μίαν ὥραν ἀκόμη.

Τὰ παιδιά περιέμενον μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ κύριος Σωκράτης προσεκάλεσε τὰ παιδιά εἰς ἓν δωμάτιον. Ὁ ὑπηρέτης ἔφερεν ἓν κἀνίστρον κεκαλυμμένον διὰ χειρομάκτρον καὶ τὸ ἔθηκεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου. Ὁ κύριος Σωκράτης ἐπροχώρησε πρὸς τὰ παιδιά καὶ εἶπε:

— Τὸ κἀνίστρον αὐτὸ θὰ μᾶς ἀποδείξῃ ποῖος εἶνε ὁ κλέπτης τῶν εἰκόνων. Ἐκαστος ἐξ ὑμῶν θὰ ἔλθῃ νὰ θέσῃ τὴν χεῖρά του εἰς τὸ κἀνίστρον χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θέσιν του χωρὶς οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ, οὔτε νὰ κινηθῇ, ὅσον παράδοξον καὶ ἂν τῷ φαῖνῃ, τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐγγίσῃ

ἐντὸς τοῦ κἀνίστρου. Τίποτε δὲν θὰ συμβῇ δι' ὅσους εἶνε ἄθωροι, ἀλλ' ὅταν θέσῃ ἐντὸς τὴν χεῖρά του ὁ ἔνοχος, τότε ἀπὸ τοῦ κἀνίστρου θὰ ἐξέλθῃ τρομερὸς ἤχος, ἡ χεὶρ τοῦ κλέπτου θὰ συλληφθῇ καὶ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν ἐξαγάγῃ. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἶνε σκότος. Πήγαινε τὰ φῶτα εἰς τὸ ἀντικυρὸν δωματίον, εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρέτην, καὶ ἄφησε τὴν θύραν μισοανοιγμένην μόνον, ὅσον νὰ φαίνεται ἡ τράπεζα καὶ νὰ διακρίνεται τὸ κἀνίστρον.

Ὁ ὑπηρέτης ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴν τοῦ κυρίου Σωκράτους. Ἐν τῷ δωματίῳ ἐπεκράτει σκότος σχεδόν.

— Ἀρχίστατε! εἶπεν ὁ πατήρ.

Τὰ παῖδια προῦχώρησαν, ἐβύθισαν τὰς χεῖράς των εἰς τὸ κἀνίστρον καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὰς θέσεις των· οὐδεὶς κρότος ἠκούσθη· ὁ Σωτήρης ἤλθε τελευταῖος· ὅτε ἐξέβαλε καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρά του ἀπὸ τοῦ κἀνίστρου ἀνεστέναξεν, ὡς νὰ ἐξῆλθε μέγα θάρρος ἀπὸ τὴν καρδίαν του.

— Φέρε τὰ φῶτα! εἶπεν ὁ κύριος Σωκράτης.

Ὁ ὑπηρέτης ἔφερε τὰ φῶτα.

— Ὑψώσατε ὅλοι τὴν χεῖρα τὴν ὁποίαν ἐθέσατε εἰς τὸ κἀνίστρον. Ὅλαι αἱ χεῖρες ὑψώθησαν καὶ ὅλαι ἦσαν ἀλευρωμέναι. Μόνον τοῦ Σωτήρη δὲν ἦτον.

— Τὰ χέρια μας ἔγιναν μυλωνάδικα! ἀνεφώνησαν τὰ παιδιά. Παρατήρησε! ὁ Τηλέμαχος ἔχει παντοῦ ἀλευρί, καὶ ὅλοι μας καὶ ὅλοι μας.

— Ὁ Σωτήρης εἶνε ὁ κλέπτης εἶπεν ὁ κύριος Σωκράτης πρὸς αὐτόν.

— Ἐγώ, θεῖτε! ἀπεκρίνατο τρέμων ὁ Σωτήρης· τὸ κἀνίστρον δὲν ἐκινήθηκε, κανεὶς δὲν ἤκουσε τίποτε· ἐτράβηξα τὸ χέρι μου καὶ ἐγὼ ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι.

— Βέβαια! ἐπειδὴ δὲν ἐτόλμησες νὰ θέσῃς εἰς τὸ κἀνίστρον γνωρίζων ὅτι εἶσαι ἔνοχος· ἐπίστευες εἰς ὅ, τι εἶπα. Τὸ κἀνίστρον περιέχει μόνον ἀλευρί· ὅσοι δὲν εἶχον αἰτίαν νὰ φοβηθῶν, ἐβύθισαν τὴν χεῖρά των εἰς τὸ ἀλευρί· σὺ ὅμως, ὅστις ἠξεύρες ὅτι εἶσαι ἔνοχος, ἐφοβήθης μήπως ἀποκαλυφθῇς καὶ

ἀφῆκες τὴν χεῖρά σου μόνον εἰς τὸ χειρόμακτρον, μὴ τολμῶν νὰ τὴν θέσης ἐντὸς τοῦ κανίστρου.

Ὁ Σωτήρης ἔτρεμεν ὡς νὰ εἶχε ῥίγος, οὔτε λέξιν ἐτόλμα νὰ εἶπῃ.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ὁ κύριος Σωκράτης εἶπεν:

— Ἦξευρα ὅτι δὲν εἶσαι καλὸς, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα ὅτι ἔχεις τόσον κακὴν ψυχὴν· δὲν σοι ἤρκει ὅτι ἔκλεψες τὰς εἰκονογραφίας τῶν ἐξαδέλφων σου, ὅτι κατέστρεψες ἐν βιβλίον, τὸ ὁποῖον τόσον τοὺς ἡγχαρίσται, δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἐφάνης ἀχάριστος, ἀλλ' ἠθέλησας νὰ φανῇς καὶ ψεύστης καὶ συκοφάντης καὶ νὰ κατηγορήσης ἐν ἀθῶν, ἐν κάλλιστον παιδίον, τὸ ὁποῖον, ἀντὶ νὰ προσπαθῇς νὰ τὸ μιμηθῇς, τὸ φθονεῖς. Δὲν σὲ θέλω πλέον ἐδῶ· νὰ

ὑπάγῃς εἰς τὸ χωρίον νὰ γίνῃς βοσκός· θὰ γράψω τὰ καθέκαστα εἰς τὸν πατέρα σου· ἐντρέπομαι διότι εἶσαι τέκνον τοῦ ἀδελφοῦ μου· παιδίᾳ ὡς σὺ εἶνε ἀνάξια προστασίας. Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου! καὶ μόνον ὅταν μετανοήσης εἰλικρινῶς, ὅταν διορθωθῇς, ὅταν ἀποφασίσῃς νὰ γίνῃς καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, τότε μόνον νὰ ἐπιστρέψῃς, τότε ἡ θύρα τῆς οἰκίας μου θὰ σοι εἶνε ἀνοικτή.

Ὁ Σωτήρης εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπόν του καὶ ὠλόλυξε.

— Καλὰ καὶ ἀγαθὰ παιδιὰ, ἔλθετε μαζὶ μου, εἶπεν ἀποτεινόμενος εἰς τὰ παιδιὰ του καὶ εἰς τὸν Τηλέμαχον, οὐδὲν κοινὸν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μεταξύ τῶν τιμίων ἀνθρώπων καὶ τῶν κακῶν. Τηλέμαχε ἀκολουθεῖ μας!

ΑΙ—ΕΙ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΨΑΡΙ ΤΡΩΕΙ ΤΟ ΜΙΚΡΟ

Ἐνα μεγάλο ψάρι, ψάρι φοβερό,
Τὰ δόλια τὰ μικρὰ ἐκυνηγοῦσε.
Παρὰ νὰ κοπιᾶζῃ μέσα στὸ νερὸ
Τὸν ὅμοιο του νὰ τρῶῃ προτιμοῦσε...

Καὶ νά! ἕνα ψαράκι ξάφνου πέφτει πάπ...
Στὸ στόμα του μπροστὰ τὸ πεινασμένο.
Δὲν ἄργησε ὁ φίλος κάνει μία χάπ...
Καὶ στὴν κοιλιὰ του βρέθηκε θαμένο...

Ἄλλ' ὅμως δὲν ἔχαρῃ καὶ πολὺν καιρὸ
Γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ κατῆρμά του,
Γιατ' ἐννοίωσε νὰ τὸν τραβᾷ σκοινὶ γερό...
Καὶ σίδερο τρυπάει τὰ σωθικά του...

Κυιτάξτε... πῶς παιδεύεται, πῶς σπαρταρᾷ
Φαρδὸν πλατὺ 'ς τὴ βάρκα ξαπλωμένο...
Γιατ' ἦταν τὸ ψαράκι δόλωμα ψαρά,
Καὶ εἶχε ἀγκίστρι μέσα του κρυμμένο...

Καὶ ποῖος στὸν κόσμον τοῦτον ἄδικος, σκληρὸς,
Ποῖος ἀπ' τοὺς δυνατοὺς, ἀπ' τοὺς μεγάλους
Δὲν εἶδε ὅτ' ἦλθε καὶ γι' αὐτὸν πικρὸς καιρὸς
Νὰ πάθῃ ὅ,τι ἔκαμε στοὺς ἄλλους;

Δ. Γρ. Κ.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ

Ἡ Ἀλκμήνη κατέβη εἰς τὸν κήπον καὶ ἐκάθισε πλησίον τῆς σκιαδὸς διὰ νὰ μελετήσῃ τὴν ἀνάγνωσίν της. Εἶνε πολὺ μικρὰ ἡ Ἀλκμήνη, πέντε ἐτῶν, καὶ μόλις γνωρίζει τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου. Ἀς ἐπιμεληθῇ λοιπὸν νὰ μάθῃ διὰ νὰ ἐμπορῇ ν' ἀναγινώσκῃ τὰ ὠραῖα διηγήματα τῆς Διαπλάσεως!

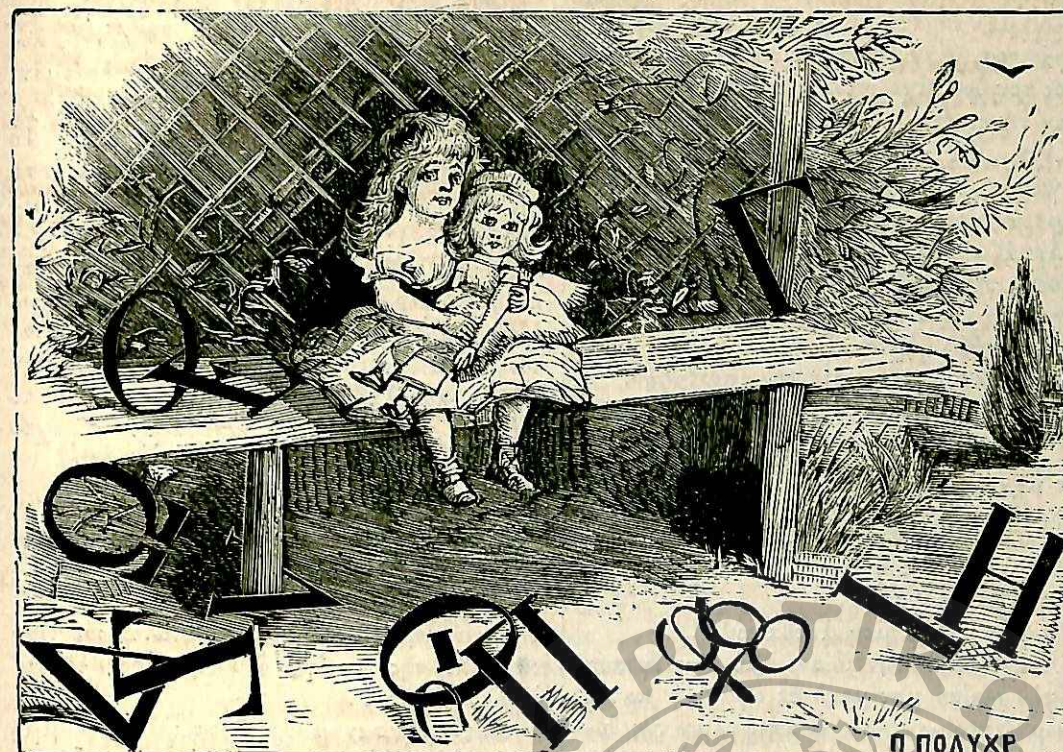
Ἡ Ἀλκμήνη ἐπῆγεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου διὰ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλῇ κανεὶς. Δυστυχῶς ὅμως ἐπῆρε μαζὶ της καὶ τὴν κούκλαν της, τὴν δεσποινίδα Πλαγγόνα. Δέγομεν δὲ δυστυχῶς, ὅχι διότι ἡ Πλαγγὼν

εἶνε ἄτακτος καὶ τὴν ἐνοχλεῖ, ἀλλὰ διότι ἡ μικρὰ της κυρία διακόπτει κάθε στιγμὴν τὸ μάθημά της καὶ τὴν ἐρωτᾷ. «Πῶς εἶσαι εἰς τὴν ὑγίειάν σου; μήπως χρειάζεσαι τίποτε;» Καὶ ὅσον μὲν διὰ τὴν ὑγίειαν, ἡ δεσποινὶς Πλαγγὼν εἶνε πολὺ καλά, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰς στοργγύλας καὶ κατακοκκίνους παρειάς της, νὰ χρειάζεται δὲ τίποτε δὲν εἶνε δυνατόν, διότι ἕως τώρα ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν της ἡ Πλαγγὼν δὲν ἐζήτησε τίποτε ἀπὸ κανένα.

Ἀλλὰ τί συνέβη λοιπὸν; Τὰ γράμματα, ἐνῶ ἐκάθηντο φρονίμως εἰς τὴν θέσιν των

ἐντὸς τοῦ βιβλίου, αἴφνης ἀρχίζουν νὰ χορεύουν ἐν μέσῳ τοῦ κήπου, ἄνω κάτω! Ἡ Ἀλκμήνη δὲν ἐννοεῖ τί συμβαίνει· βλέπει εἰς τοὺς πόδας τὸ Π καὶ τὸ Θ. Τὸ Δ καὶ τὸ Ζ, τὸ Ο καὶ τὸ Ε ἐνηγαλίσθησαν ἀναμεταξύ των, καθὼς οἱ χορευταί, οἱ ὅποιοι

εἰσιν ἑτοιμοὶ ν' ἀρχίσουν τὴν πόλκαν. Ἰδοὺ τώρα τὸ Γ ἀνέβη μὲ ὄλον τὸ θάρρος νὰ καθίσῃ ὅπως ἐκάθισαν ἤδη τὸ Ο καὶ Ε ἐπὶ τοῦ θρανίου πλησίον της. Τὸ Ω προσεπάθει ν' ἀναβῇ ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν. Τὸ Ι καὶ τὸ Η ἐφευγον ὡς νὰ ἐκουράσθησαν ἀπὸ τὸν

Ο ΠΟΛΥΧΡ

χορὸν πιθανὸν δὲ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν νὰ ἐφευγον καὶ μερικὰ ἄλλα γράμματα· ὁ χορὸς κουράζει· αὐτὸ τὸ ἤξευρον καὶ αἱ μικραὶ μου ἀναγνώστριαι· κάπου κάπου δὲ διεκρίνοντο καὶ μικρὰ τινὰ γράμματα, ὁμοιάζοντα μὲ περίεργα παιδιὰ βλέποντα τοὺς μεγάλους νὰ χορεύουν. Τί συνέβη λοιπὸν; τί συνέβη;

Θὰ σᾶς διηγηθῶ τί συνέβη. Ἡ Ἀλκμήνη ἀπεκοιμήθη· ἔχει ἀνοικτοὺς μὲν τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀλλ' ὄνειρεύεται καὶ ἐξυπνος.

Ναὶ ὄνειρον βλέπει. Τὰ γράμματα εἶνε πολὺ ἥσυχα καὶ λογικὰ ὑποκείμενα, καὶ οὐδέποτε σκέπτονται νὰ φύγουν ἀπὸ τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ χορεύουν. Ἐὰν ἡ Ἀλκμήνη ἀνεγίνωσκε μὲ προσοχὴν δὲν θὰ ἀπεκοιμᾶτο βεβαίως, διότι, ὅταν τις ἀποκοιμᾶται ἐνῶ μελετᾷ, τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε διόλου ἐπιμελής, δὲν μελετᾷ μὲ προσοχὴν.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

